

SATANOVA NÁVNADA

JOHN BEVERE

Slovo života international Bratislava

SATANOVA NÁVNADA

Originally published in English by Charisma House
Lake Mary, Florida 32746, USA
under the title *The Bait of Satan*.

For distribution in Slovak Republic copyright © 1994
by Charisma House. All rights reserved. 2005.

Available in other languages from Strang Communications
600 Rinehart Road, Lake Mary, Florida 32746, USA
Fax number: 407-333-7147, www.charismahouse.com

SLOVENSKÝ PREKLAD VYDALO:

Slovo života international Bratislava
P.O. Box 17, 814 99 Bratislava.

e-mail: slovozivota@slovozivota.sk,

☎ 02/44461195

www.slovozivota.sk

Vyšlo v roku 2005 ako 8. publikácia.

NA VYDANÍ SPOLUPRACOVALI:

Preklad z anglického originálu:

Eva Baloghová

Jazykové redaktorky:

Michaela a Andrea Kunderátové, Anna Lašová

Zalomenie textu:

Viera Matašíková

Grafická úprava obálky z anglického originálu:

Martin Plančár

Vytlačila tlačiareň:

BEN Turčianske Teplice

Všetky citáty sú prevzaté z revidovaného Roháčkovho
(Roh. pr.), a Evanjelického (Ev. pr.) prekladu.

Akákoľvek reprodukcia tohto diela je dovoľaná len s písomným
súhlasom vydavateľstva Slovo života international Bratislava.

ISBN 80-89165-07-9

Moja vrúcna vďaka patrí. . .

Mojej manželke Lise, ktorá je po Pánovi mojím najmilovanejším priateľom. Si naozaj vzácna žena. Navždy budem Pánovi vďačný za to, že nás dvoch spojil ako muža a ženu. Ďakujem Ti, že si mi tak obetavo pomáhala s vydaním tejto knihy.

Mojim štyrom synom Addisonovi, Austinovi, Alexandrovi a Ardenovi, ktorí obetovali svoj čas pre ocka, aby mohol dokončiť túto knihu. Chlapci, ste radosťou môjmu srdcu.

Osobitne ďakujem Johnovi Masonovi, ktorý veril tomuto posolstvu a povzbudzoval ma, aby som ho publikoval v knižnej podobe, Deborah Poulationovej za jej nadanie a podporu pri redakčných prácach a celému tímu Creation House, ktorí sa s nami na tomto projekte podieľali.

A to najdôležitejšie na záver: moja úprimná vďaka patrí nášmu nebeskému Otcovi za jeho neopísateľný dar, nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi za jeho milosť, pravdu i lásku a Duchu Svätému za jeho verné vedenie pri písaní tejto knihy.

OBSAH

<i>Predslov</i>	7
<i>Úvod</i>	11
1. Ja, a pohoršený?	15
2. Hromadné pohoršenie	23
3. Ako sa mi to len mohlo stať?	33
4. Otče, otče!	45
5. Ako sa rodia duchovní tuláci	57
6. Skrývanie sa pred skutočnosťou	71
7. Pevné základy	81
8. Všetko, čím sa dá otriast, aj bude otrasené.	95
9. Skala pohoršenia	111
10. Len aby sme ich nepohoršili	127
11. Ak neodpustíš, nebude ti odpustené!	137
12. Pomsta: pasca	151
13. Únik z pasce	163
14. Cieľ: Zmierenie	173
<i>Záver: Odpust!</i>	183
<i>Poznámky</i>	185

PREDSLOV

Je celkom možné, že kniha, ktorú držíš v rukách, obsahuje najzávažnejšiu konfrontáciu s pravdou, s akou sa kedy v živote stretneš. Ja sám to môžem potvrdiť, nie preto, že som ju napísal, ale kvôli jej samotnému obsahu. Problém pohoršenia – ústredná téma *Satanovej návody* – je často tou najväčšou prekážkou, ktorej človek musí čeliť a ktorú musí prekonať.

Ježišovi učeníci boli svedkami mnohých veľkých a očividných zázrakov. V úžase sledovali, ako slepí opäť vidia a mŕtvi vstávajú. Počuli, ako Ježiš prikazuje víchrici a tíši búrku. Videli, ako sa tisíce ľudí nasýtili z nadprirodzene rozmnožených bochníkov chleba a rýb. Podľa Biblie je zoznam Ježišových zázračných skutkov taký dlhý, že by na ich zaznamenanie nestačili všetky knihy sveta.

Nikdy predtým nepocítilo ľudstvo Božiu zázračnú ruku takým

reálnym spôsobom a v takej ohromnej miere. Neboli to však zázraky, ktoré užasnutých učeníkov priviedli na hranicu pochybností o svojej viere. Nie, táto skúška prišla až neskôr, ku koncu Ježišovej pozemskej služby. Ježiš prikázal svojim učeníkom: „...A keby (tvoj brat) sedem ráz za deň zhrešil proti tebe a sedem ráz za deň by sa obrátil k tebe a povedal: Kajám sa, odpustiš mu!“ Na to učeníci okamžite zareagovali: „Pridaj nám viery!“ (Luk 17:3-5. Roh. pr.). Neboli to tie zázraky, alebo zmŕtvychvstanie mŕtvych, či utíšenie mora, ktoré by v učeníkoch vyvolali zvolanie: „Pridaj nám vieru!“. Bol to jednoduchý príkaz, aby odpúšťali tým, ktorí im ukrivdili.

Ježiš povedal: „Nie je možné, aby neprišli pohoršenia...“ (Luk 17:1, Roh. pr.). Niet pochyb o tom, že sa v živote skôr či neskôr stretne s pohoršením a zranením. Otázkou však zostáva, ako na ne zareagujeme. Je smutné, že nie len niekoľkí, ale mnohí sú držaní v zajatí zranenia a horkostí.

Od prvého vydania tejto knihy uplynuli tri roky. Počas tohto obdobia sme dostali množstvo listov a vypočuli sme si nespočetne veľa svedectiev od jednotlivcov, rodín i služobníkov evanjelia, ktorí boli uzdravení a premenení prostredníctvom pravdy Božieho slova, ktoré obsahuje táto kniha. Uvádzame aspoň niektoré z nich. Veríme, že budú pre vás povzbudením. Zo všetkých sa úprimne radujeme a vzdávame chválu Bohu!

Jeden pastor nám povedal: „Naša cirkev bola na pokraji veľkého rozdelenia. Dal som výtlačok *Satanovej návnady* každému zo starších zboru. K rozdeleniu nakoniec nedošlo a dnes sme opäť všetci za jedno!“

Mnohé manželstvá boli zachránené. Keď som prednedávnom slúžil v Nebraske, prišiel za mnou jeden manželský pár. Manželka mi povedala: „Pred desiatimi rokmi ma pohoršili ľudia vo vedení tohto zboru. Stala som sa zatrpknutou a podozrievavou. Nerobila som nič iné, len som sa obraňovala a chránila si svoje postavenie. Kvôli mojej úzkosti trpelo i moje manželstvo a manžel požiadal o rozvod. Nebol spasený a nechcel mať s cirkvou nič spoločné. Vtedy mi niekto požičal knihu *Satanova návnada*. Prečítala som si ju a krátko nato som bola oslobodená od pohoršenia a všetka moja zatrpknutosť bola preč. Keď môj manžel videl zmenu, ktorá sa so

mnou udiala, odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi Kristovi a zastavil rozvodové konanie.“ Jej manžel stál vedľa nej a usmieval sa. Keď dohovorila, potvrdil, aké úžasné zmeny sa odohrali v jeho živote a v celej rodine.

Najviac sa ma však dotklo svedectvo, ktoré som počul, keď som mal sériu zhromaždení v Naples na Floride. Tesne pred tým, ako som začal kázať, jeden urastený muž v stredných rokoch vstal a ako pred celým zhromaždením rozprával svoj príbeh, rozplakal sa: „Celý život som cítil, akoby medzi mnou a Bohom bola hrubá stena. Chodil som na stretnutia, kde ostatní prežívali Božiu prítomnosť, ale ja som tam len stál a nevnímal vôbec nič. Dokonca ani pri modlitbe som nič necítil. Pred niekoľkými týždňami sa mi dostala do rúk kniha *Satanova návnada*. Celú som ju prečítal. Uvedomil som si, že pred rokmi som sa nechal chytiť na satanovu návnadu. Nenávidel som svoju matku za to, že ma opustila, keď som mal šesť mesiacov. Uvedomil som si, že musím ísť za ňou a odpustiť jej. Zavolať som jej a druhýkrát v mojom živote som s ňou hovoril. Za tridsaťšesť rokov sme sa rozprávali len raz. Plakal som do telefónu: ‚Mami, celý život som ti nedokázal odpustiť, že si ma nechala.‘ Na to sa aj ona rozplakala a povedala: ‚Synček, celých tridsaťšesť rokov som sa nenávidela za to, že som ňu opustila.‘

Odpustil som jej a ona odpustila sama sebe. Teraz sme zmierení.“

Najviac ma fascinuje posledná časť príbehu, keď muž dodal: „Stena, ktorá stála medzi mnou a Bohom, je preč!“

V tom sa úplne prestal ovládať a nahlas sa rozplakal. Posledné slová dostal zo seba len s námahou: „Teraz v Božej prítomnosti plačiem ako malé dieťa.“

Dobre poznám, aké silné a pohlcujúce je toto zajatie. Sám som ním celé roky trpel. Táto kniha nie je teóriou, je to Božie slovo, ktoré sa stalo telom. Odhaľuje pravdy, ktorými som osobne prešiel. Verím, že ňu posilní. Ako budeš čítať túto knihu, pros Pána, aby ti pridal viery! Tvoj rast vo viere bude na slávu tvojmu Pánovi a tebe na radosť. Nech ňu Boh veľmi požehná.

John Bevere

ÚVOD

Každý, kto chytal zvieratá do pasce, vie, že aby bol úspešný, musí splniť jednu z dvoch podmienok. Pascu musí skryť v nádeji, že zvieratko na ňu nadabí a zostane v nej, alebo pasca musí obsahovať návnadu, ktorá zvieratko priláka do jej smrteľného zovretia.

Satan, nepriateľ našich duší, využíva pri svojich klamlivých a smrtiacich pasciach obe tieto taktiky. Jeho pasce sú skryté a zároveň obsahujú návnadu.

Pôsobenie satana a jeho pomocníkov vôbec nie je také očividné a zjavné, ako sa mnohí z nás domnievajú. Naopak, satan je nenápadný, rafinovaný a so záľubou využíva každú lož. Diabol je veľmi chytrý a šikovný. Jeho stratégie sú dôkladne premyslené. Nezabúdajme, že sa dokáže vydávať za posla svetla. Pokiaľ nás Božie slovo

nenaučilo rozlišovať medzi dobrom a zlom, len ťažko dokážeme rozoznať pasce, ktoré nám postavil do cesty.

Jednou z jeho najzákernejších a najnenápadnejších návnad je niečo, s čím sa už stretol každý kresťan – zranenie a pohoršenie. Pohoršenie samo osebe nie je smrteľné – ak zostane nedotknuté v pasci. Ak ho však vezmeme, prehltneme a budeme ním živiť svoje srdce, staneme sa pohoršenými. Pohoršení ľudia prinášajú veľa zlého: zranenie, hnev, zúrivosť, žiarlivosť, bolesť, konflikty, zatrpknutosť a závisť. Zhltnutie návnady pohoršenia spôsobuje tiež urážky, útoky, rozdelenie, odlúčenie, rozbité vzťahy, zradu a návrat k zlému spôsobu života.

Ľudia, ktorí sú pohoršení, si často ani neuvedomujú, že sa chytili do pasce. Ignorujú svoj stav, pretože sú zameraní výlučne na krivdu, ktorá sa im stala. Všetko popierajú. Najúčinnější spôsob, ako nás nepriateľ môže oslepiť, je priviesť nás k tomu, aby sme sa zameriavali na seba.

Kniha, ktorú držíš v rukách, odhaľuje túto smrteľnú pascu a ponúka návod, ako uniknúť z jej zovretia a zostať slobodný. Pre každého kresťana je dôležité naučiť sa, ako z pasce uniknúť, pretože Ježiš povedal, že nie je možné žiť na tomto svete a nenaraziť na pohoršenia (Luk 17:1, Roh. pr.).

Vo viacerých cirkvách po celých Spojených štátoch a v mnohých iných krajinách, kde som toto posolstvo kázal, viac ako 50 percent ľudí prijalo výzvu vyjsť dopredu. Aj keď je to vysoké číslo, ešte stále to nie sú všetci. Pýcha bráni mnohým ľuďom, aby reagovali. Videl som, ako ľudia zbavení pasce, boli uzdravení, oslobodení a naplnení Duchom Svätým. Mnohí tiež dostali odpovede na svoje modlitby. Títo ľudia väčšinou celé roky hľadali to, čo teraz dostali v jedinej chvíli, keď boli oslobodení.

V posledných rokoch dvadsiateho storočia sa v cirkvi veľmi rozšírilo poznanie. Avšak napriek tomu sa zdá, že medzi veriacimi, lídrmi a spoločnosťami je viac rozdelenia ako kedykoľvek predtým. Dôvod? Pohoršenie sa šíri pre nedostatok pravej lásky. „Ale poznanie vedie k namyslenosti, láska však buduje.“ (1 Kor 8:1, Ev. pr.). Tak veľa ľudí žije v zajatí tejto záludnej pasce, že pomaly začíname veriť, že takýto spôsob života je normálny.

Pred príchodom Krista však budú praví veriaci jednotní ako

nikdy predtým. Verím, že dnes sa z tejto pasce pohoršenia dostane nespočetne veľa mužov a žien. To bude jedným z hlavných prúdov prebudenia, ktoré zachváti tento národ. Vďaka láske, ktorú budeme mať voči sebe, neveriaci spoznajú Ježiša Krista tam, kde ho predtým nevideli.

Nepíšem túto knihu len preto, aby som nejakú knihu napísal. Toto posolstvo mi vložil do srdca Boh a vidím, že jeho ovocie pretrváva. Raz mi jeden pastor po kázaní tohto posolstva povedal: „Nikdy som nevidel toľko ľudí oslobodených naraz.“

Boh hovoril do môjho srdca a povedal, že toto je len začiatok. Mnohí budú pri čítaní tejto knihy oslobodení, uzdravení a obnovení, a poslúchnu výzvu Ducha Svätého. Verím, že pri čítaní týchto strán bude Učiteľ a Radca osobne hovoriť do tvojho srdca, a toto zjavené slovo prinesie veľkú slobodu do tvojho života a služby.

Na začiatok sa spolu pomodlime:

Otče, v mene Ježiša Krista ťa prosím, zjav mi pri čítaní tejto knihy Tvoje Slovo skrze Tvojho Ducha. Odhaľ každú skrytú oblasť môjho srdca, ktorá mi bráni v tom, aby som Ťa lepšie poznal a lepšie Ti slúžil. Uvítam každé usvedčenie od Tvojho Ducha a prosím Ťa o milosť, aby som dokázal vykonať to, čo o mňa budeš žiadať. Keď budem čítať túto knihu a počúvať Tvoj hlas, dovoľ mi, aby som Ťa spoznával hlbšie a intímnejšie.

1.

JA, A POHORŠENÝ?

NAŠA REAKCIA NA POHORŠENIE
URČUJE NAŠU BUDÚCNOSŤ.

Nie je možné, aby neprišli pohoršenia...

Luk 17:1 (Roh. pr.)

Počas mojich návštev rôznych cirkví v Spojených štátoch som mohol vidieť, ako nepriateľ kladie jednu zo svojich najnebezpečnejších a najzradnejších pascí. Jej obeťami sa stáva nespočetne veľa kresťanov. Má za následok narušenie vzťahov a prehlbovanie už existujúcich konfliktov. Tou pascou je pohoršenie.

Mnohí kresťania kvôli zraneniam, ktoré im pohoršenie spôsobuje, nedokážu efektívne naplniť plán, ku ktorému ich Boh povolal. Stávajú sa postihnutými. Zranenia im bránia dosiahnuť ich plný potenciál. Väčšinou je to práve brat alebo sestra z cirkvi, kto ich zranil a oni svoje pohoršenie prežívajú ako zradu. V Žalme 55:13-15 kráľ Dávid narieka: „Lebo ma nepotupuje nejaký nepriateľ, lebo to by som zniesol, ani sa nepozdvihol proti mne niektorý môj

nenávisťník, lebo by som sa bol skryl pred ním, ale ty, biedny človeče, rovný mne samému, môj druh a môj známy, s ktorým sme sa milo spolu radievali, do domu Božieho sme chodievali v rušnom zástupe.“

Často sú to ľudia, s ktorými sedíme a spievame na zhromaždeniach, alebo je to možno ten, kto práve káže. Trávime s nimi dovolenku, pracujeme v jednej kancelárii, zúčastňujeme sa na spoločných podujatiach. Môžu nám byť dokonca ešte bližší. Vyrastali sme s nimi, zdôverujeme sa im, bývame s nimi. Čím sú nám bližší, tým hlbšie nás môžu zraniť! Najväčšiu nenávisť nájdete medzi ľuďmi, ktorí si raz boli blízki.

Advokáti by mohli potvrdiť, že najkrutejšie zo všetkých prípadov sú rozvodové konania. Americké médiá neustále informujú o vraždách v domácnostiach, páchaných zúfalými členmi rodiny. Domov, ktorý má byť útočiskom ochrany, zaopatrenia a rastu, miestom, kde sa učíme dávať a prijímať lásku, sa často mení na samotný zdroj našej bolesti. Aj história dokazuje, že najkrvavejšie vojny sú občianske. Brat proti bratovi. Syn proti otcovi. Otec proti synovi.

Dôvodov na pohoršenie je nekonečne veľa, rovnako ako vzťahov, či už zložitých alebo bezproblémových. Pravdou však zostáva: Len tí, na ktorých ti záleží, ťa dokážu zraniť. Od nich očakávaš viac – nakoniec, venoval si im aj viac zo seba samého. Čím viac od ľudí očakávaš, tým viac ťa môžu sklamať.

V našej spoločnosti vládne sebecko. Každý sa zaujíma len sám o seba a tým zanedbáva a zraňuje iných. To by nás však nemalo prekvapovať. Biblia veľmi jasne hovorí, že v posledných časoch ľudia „budú milovať seba“ (2 Tim 3:2). Takéto správanie očakávame od neveriacich, ale Pavol tu nepíše o ľuďoch mimo cirkvi. Hovorí o ľuďoch zo spoločenstva veriacich. Mnohí sú zranení a zatrpknutí. Sú pohoršení! Neuvedomujú si však, že padli do pasce, ktorú im nastražil satan.

Sme na vine my? Ježiš veľmi jasne povedal, že nie je možné žiť na tomto svete bez toho, aby sme sa nestretli s pohoršeniami. Väčšina kresťanov je však šokovaná a zmätená, keď k niečomu takému dôjde. Myslíme si, že sme jediní, komu bolo ukrivdené. Takáto naša reakcia spôsobuje, že sa stávame náchylnými zapustit

koreň horkosti a zatrpknutosti. Na pohoršenia preto musíme byť pripravení a vyzbrojení. Naša reakcia na ne rozhodne o našej budúcnosti.

SKRYTÁ PASCA

Grécky výraz pre slovo „pohoršiť,“ ktorý nachádzame v Lukášovi 17:1, pochádza zo slova *skandalon*. Toto slovo pôvodne označovalo časť pasce, do ktorej sa umiestňovala návnada. Vyjadruje kladenie pasce s návnadou inému do cesty.¹ V Novom zákone často predstavuje nepriateľovu pascu. Pohoršenie je nástrojom, ktorý diabol používa na uväznenie ľudí. Pavol vyučoval mladého Timotea:

„A sluha Pánov sa nemá vadiť, ale má byť prívetivý ku všetkým, schopný učiť a zniesť i zlé, ktorý v krotkej tichosti karhá tých, ktorí sa *protivia*, ak by im azda Boh dal pokánie poznať pravdu, a aby zasa vytriezveli a vymanili sa z *osídla diablovho*, ktorí sú *lapení od neho robiť jeho vôľu*.“

2 Tim 2:24-26 (Roh. pr. dôraz pridaný autorom.)

Tí, ktorí sú rozhádaní alebo plní vzdoru, upadli do pasce a to ich zväzuje konať diablovu vôľu. Najhoršie na tom však je, že si svoje väzenie vôbec neuvedomujú! Rovnako ako márnratný syn aj oni musia najprv vytriezviť a spoznať, v akých podmienkach sa reálne nachádzajú. Neuvedomujú si, že namiesto čistej vody z nich vyviera voda horká, mŕtva. Keď je niekto oklamáný, verí, že koná správne, aj keď to vôbec nie je pravda.

Bez ohľadu na to, ako k pohoršeniu došlo, môžeme všetkých pohoršených ľudí rozdeliť do dvoch hlavných skupín: 1) tí, ktorým sa stala krivda, 2) tí, ktorí *veria*, že sa im stala krivda. Ľudia z druhej skupiny z celého srdca veria, že oni sú tí poškodení. Často však k tomuto záveru prichádzajú na základe nesprávnych alebo neúplných informácií. Niekedy sa stáva, že ich informácie sú správne, ale ich záver je prekrútený. V každom prípade sú zranení a ich celkové chápanie skutočnosti je zatemnené. Súdia podľa dohadov, vonkajšieho výzoru a podľa toho, „čo sa medzi ľuďmi hovorí“.

SKUTOČNÝ STAV SRDCA

Jedným zo spôsobov, ako nepriateľ udržuje človeka v stave pohoršenia je, že toto pohoršenie skrýva, zahaľuje pýchou. Pýcha ti bráni, aby si si pripustil skutočnú situáciu, v ktorej sa nachádzaš.

Raz ma veľmi urazili bratia zo zboru. Ľudia mi vtedy hovorili: „Nechápem, ako ti to mohli urobiť. Nedotklo sa ťa to?“ Ponáhľal som sa s odpoveďou: „Nie, som v pohode. Nedotklo sa ma to“. Vedel som, že nie je správne byť pohoršený, preto som zo všetkých síl zapieral a potláčal, čo bolo v mojom srdci. Sám seba som presvedčil, že nie som pohoršený, zranený, ale v skutočnosti to bolo inak. Bola to však len pýcha, ktorá zastierala skutočný stav môjho srdca.

Pýcha ti bráni v tom, aby si sa pozrel pravde do očí. Prekrúca tvoje videnie skutočnosti. Nikdy sa nezmeníš, keď si budeš myslieť, že je všetko v úplnom poriadku. Pýcha zatvrdzuje srdce a zahmlieva rozum. Bráni ti v tom, aby si sa v srdci obrátil k pokániu, ktoré ťa môže oslobodiť (2 Tim 2:24-26).

Pýcha spôsobuje, že seba samého vnímaš ako obeť. Tvoj postoj formuje do podoby: „nespravodlivo mi ublížili a tým je moje správanie oprávnené.“ Pretože veríš, že si nevinný a falošne obvinený, zdráhaš sa odpustiť. Hoci je skutočný stav tvojho srdca skrytý tvojimi očami, *nie je skrytý pred Bohom*. To, že s tebou nejednal niekto správne, ťa neopravňuje k tomu, aby si v sebe živil pohoršenie. Z dvoch nesprávnych vecí nikdy nevzide správna vec.

LIEK

V knihe Zjavenia má Ježiš slovo pre miestnu cirkev v Laodicei. Najprv im ukáže, ako sa považujú za bohatých a domnievajú sa, že už nič nepotrebujú, a vzápätí odhaľuje pravý stav ich zboru – „biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý“ (Zj 3:14-20). Pomýlili si svoju materiálnu hojnosť s duchovnou silou. Pýcha im zakryla ich skutočný stav.

Mnohí ľudia sú dnes v podobnej situácii. Nevidia skutočný stav

svojho srdca, presne tak, ako som ja nevidel horkosť a hnev, ktorú som v skutočnosti prechovával voči týmto mojim bratom. Presvedčil som sám seba, že nie som zranený. Ježiš povedal Laodičanom, ako sa môžu z tohto klamstva vymaniť: majú si kúpiť zlato od Boha a uvedomiť si svoj skutočný stav.

Kúp si zlato od Boha

Ježiš nám povedal, ako sa môžeme oslobodiť z poviazania klamstvom – v prvom rade „si máme od neho kúpiť zlato prečistené v ohni“ (Zj 3:18).

Zlato prečistené v ohni je mäkké a tvarovateľné, zbavené nečistôt a iných prímiesí, nekoroduje. Keď sa zlato zmieša s inými kovmi ako je meď, nikel alebo železo, stáva sa tvrdším, menej ohybným a ľahšie koroduje. Takáto zmes sa nazýva zliatina. Čím je podiel iných kovov v zliatine väčší, tým je zlato tvrdšie, a naopak, čím je cudzích kovov v zliatine menej, tým sa zlato stáva mäkkším a ohybnejším.

Podobne je to s naším srdcom: čisté srdce je ako čisté zlato – mäkké, jemné a poddajné. V Židom 3:13 čítame, že srdce človeka sa zatvrdzuje zvodmi a klamstvom hriechu. Ak sa nevysporiadame s pohoršením, bude do nášho života prinášať ovocie hriechu, ako sú zatrpknutosť, horkosť a hnev. Horkosť a hnev zatvrdzujú naše srdce podobne ako cudzie kovy robia zlato tvrdším. Z nášho srdca mizne poddajnosť a strácame citlivosť na Boží hlas. Náš zrak sa zahmlieva a to všetko vytvára ideálne podmienky na upevňovanie klamstva.

Prvým krokom pri prečisťovaní zlata je rozomlieť ho na prášok a zmiešať s látkou, ktorá sa nazýva troskotvorná prísada. Táto zmes sa potom roztaví v peci pri veľmi vysokej teplote. Cudzie kovy a nečistoty sa naviažu na troskotvornú prísadu a vyplávajú na povrch. Zlato, ktoré je ťažšie, zostáva na dne taviacej nádoby. Nečistoty, ktoré sa oddelili od zlata, tzv. troska (ako je meď, železo a zinok spolu s troskotvornou prísadou) sa následne odstraňuje, čím vzniká čistejší kov.

Teraz sa pozrime, čo na to hovorí Boh:

Hľa, prepálím ťa, ale nie ako striebro, preberiem ťa v peci súženia.

Iz 48:10 (Roh. pr.)

A opäť:

Veselte sa z toho, hoci sa teraz ešte, keď treba, na krátky čas aj rmútite pre *rozličné pokúšania*, aby vaša skúšaná viera, omnoho drahšia ako hynúce, ale *ohňom preskúšané* zlato, bola vám na chválu, slávu a česť pri zjavení Ježiša Krista.

1 Pet 1:6-7 (Ev. pr., dôraz pridaný autorom)

Boh nás prečisťuje súženiami, skúškami a utrpením. Tento oheň oddeľuje v našich životoch od Božieho charakteru nečistoty, akými sú: neodpustenie, vzdor, zatrpknutosť, horkosť, hnev a závisť.

Hriech sa ľahko ukryje tam, kde nie sú žiadne súženia ani skúšky. V čase prosperity a úspechu sa dokonca aj skazený a bezbožný človek javí ako milý, srdečný a štedrý. V peci súženia však nečistoty vyplávajú na povrch.

Aj v mojom živote bol čas, kedy som prechádzal ťažkými skúškami, akým som dovtedy nečelil. Bol som hrubý k mojim najbližším. Moja rodina a priatelia sa mi začali vyhýbať.

Volal som k Pánovi: „Odkiaľ pochádza všetok tento hnev? Ja som predsa taký nikdy nebýval!“

Pán mi odpovedal: „Syn môj, nečistoty sa ukážu, keď sa zlato roztaví v ohni.“ Potom mi položil otázku, ktorá zmenila môj život: „Vidíš nečistoty v zlate predtým, než ho roztavia v ohni?“

„Nie,“ odvetil som.

„To ale neznamená, že tam neboli, však?“ povedal. „Keď ťa zasiahol oheň utrpenia, tieto nečistoty vyplávali na povrch. Aj keď boli skryté tvojmu zraku, nikdy neboli ukryté pred mnou. Teraz stojíš pred rozhodnutím, ktoré rozhodne o tvojej budúcnosti. Môžeš zostať nahnevanejším a obviňujúcim svoju ženu, priateľov, pastora a svojich spolupracovníkov, alebo si priznáš tento hriech a budeš činiť pokánie, prijmeš odpustenie a Ja tieto nečistoty odstránim z tvojho života.“

Vidieť svoj skutočný stav

Ježiš povedal, že naša schopnosť vidieť pravý stav vecí je ďalším kľúčom k vyslobodeniu z klamstva. Často sme pohoršení a zranení,

vnímame sami seba ako obeť a obviňujeme tých, ktorí nám ublížili. Ospravedľňujeme svoju zatrpknutosť, horkosť, neodpustenie, hnev a závisť, ktoré sa vtedy vyplavujú na povrch. Niekedy nás dokonca rozčúlia aj ľudia, ktorí nám *pripomínajú* osoby, ktoré nám ublížili. Preto nám Ježiš poradil: „Pomažte si svoje oči kollyriom, aby ste videli“ (Zj 3:18). Čo máme vidieť? Svoj skutočný stav! To je jediná cesta, ako sa môžeme „rozhorliť a činiť pokánie“, ako nám Ježiš vzápätí radil. Pokánie môžeme činiť len vtedy, keď prestaneme obviňovať iných ľudí.

Keď obviňujeme iných a obraňujeme svoj vlastný postoj, sme slepí. Snažíme sa odstrániť triesku z oka nášho brata, pričom prehliadame brvno v našom vlastnom. Len zjavenie pravdy nám prináša oslobodenie. Keď Duch Boží poukazuje na náš hriech, vždy nám ho ukazuje oddelený od našej osoby. Vďaka tomu prináša usvedčenie, nie odsúdenie.

Modlím sa, aby ti pri čítaní tejto knihy Božie slovo osvietilo oči tvojho porozumenia a aby si uvidel svoj skutočný stav a prijal oslobodenie od každého pohoršenia, ktoré si doteraz prechovával vo svojom srdci. Nedovoľ pýche, aby ti zabránila v úprimnom vyznaní a pokání!

2.

HROMADNÉ POHORŠENIE

POHORŠENÝ KREŠŤAN
PRIJÍMA ŽIVOT,
ALE STRACH MU BRÁNI
DÁVAŤ HO ĎALEJ.

A vtedy sa pohoršia mnohí a budú jedni druhých zrádzať a jedni druhých nenávidieť a povstanú aj mnohí falošní proroci a zvedú mnohých. A preto, že bude rozmnožená nepravosť, ochladne láska mnohých: ale kto zotrvá až do konca, ten bude spasený.

Mat 24:10-13 (Roh. pr.)

V 24. kapitole evanjelia podľa Matúša Ježiš hovorí o znameniach konca tohto veku. Odpovedá na otázku svojich učeníkov, ktorí sa ho spýtali: „Čo bude znamením Tvojho príchodu a skonania sveta?“

Väčšina kresťanov sa zhoduje v tom, že Pánov príchod je už veľmi blízko. Nemá význam určovať presný deň jeho príchodu, pretože ten pozná len Otec. Ježiš ale povedal, že spoznáme *obdobie*, kedy sa to stane, a to je práve teraz! Nikdy predtým sa v takej miere nenapĺňali proroctvá o cirkvi, Izraeli a prírode, ako sme toho svedkami dnes. Môžeme teda smelo povedať, že žijeme práve v období, ktoré Ježiš opisuje v 24. kapitole evanjelia podľa Matúša.

Všimnite si jeden zo znakov Jeho očakávaného návratu na zem: „...vtedy sa pohoršia *mnohí*...“ Nehovorí sa tu o niekoľkých, ale o *mnohých*.

Najprv si musíme položiť otázku: „Kto sú tí, ktorí sa pohoršia?“ Sú to kresťania, alebo ide o spoločnosť ako celok? Odpoveď nachádzame v nasledujúcich veršoch: „A preto, že bude rozmnožená nepravosť, ochladne láska mnohých.“ Grécke slovo pre lásku v tomto verši je *agapé*. Grécky Nový zákon má niekoľko výrazov pre lásku, najčastejšie sa však používajú dva: *agapé* a *phileo*.

Phileo označuje lásku, ktorá existuje medzi priateľmi. Je to vrúcny cit, ktorý je podmienený. *Phileo* hovorí: „Ty ma pohladíš po chrbte a ja za to pohladím ten tvoj,“ alebo „Ak ty budeš ku mne milý, budem aj ja k tebe“.

Na druhej strane je *agapé* láska, ktorú vlieva do srdca svojich detí Boh. Je to tá istá láska, ktorú nám Ježiš bezplatne dáva. Je bezpodmienečná. Nie je ovplyvnená správaním druhého, dokonca ani nemusí byť opätovaná. Je to láska, ktorá dáva, aj keď je odmietnutá.

Bez Boha sme schopní milovať len sebeckou láskou – láskou, ktorá musí byť prijatá alebo opätovaná. *Agapé* však miluje bez ohľadu na reakciu. Láskou *agapé* nás miloval Ježiš, keď nám na kríži odpustil. Výrazom „mnohí“ teda Ježiš myslí kresťanov, ktorých *agapé* ochladla.

Istý čas som robil všetko preto, aby som preukázal lásku jednému človeku. Zakaždým som však utržil kritiku a nevlúdne zaobchádzanie. Tak to išlo celé mesiace. Nakoniec som už toho mal dosť. Sťažoval som sa Bohu:

„Už mám toho dosť. Budeš mi to musieť objasniť. Prečo vždy, keď tomuto človeku preukážem lásku, odpoveďou mi je len hnev a urážky?“

Pán mi na to povedal: „John, musíš začať veriť v lásku od Boha!“

„Čo tým myslíš?“ opýtal som sa.

„Lebo ten, kto seje svojmu telu, z tela bude žať skazu,“ pripomenul mi Pán, „a ten, kto seje Duchu, z Ducha bude žať večný život. V činení dobrého neochabujme, lebo ak neochabujeme, časom svojím budeme žať.“ (Pozri Gal 6:8-9, Ev. pr.)

Musíš si uvedomiť, že ten, kto rozsieva lásku Božiu, *bude* lásku Božiu aj žať. Musíš sa naučiť veriť tomuto duchovnému zákonu – aj keď túto lásku možno nebudeš žať v oblasti, v ktorej si ju zasial, alebo to nebude tak rýchlo, ako by si si prial.

Pán potom pokračoval: „Keď som to najviac potreboval, všetci moji najbližší priatelia ma opustili. Judáš ma zradil, Peter ma zaprel a ostatní priatelia utiekli, aby si zachránili život. Zostal len Ján. Ja som ich miloval celý ten čas, viac ako tri roky som sa o nich staral a učil ich. Ako som na kríži zomieral za hriechy tohto sveta, odpustil som im. Zlyhania všetkých sú vymazané – previnenia mojich priateľov, ktorí ma opustili, aj čin rímskeho vojaka, ktorý ma pribíjal na kríž. Neprosili ma o odpustenie, ja som im ho však zadarmo dal. Mal som vieru v Otcovu lásku. Pretože som Otcovu lásku rozsieval, viem, že budem žať lásku mnohých synov a dcér nebeského kráľovstva. Budú ma milovať pre moju obeť lásky.“

„Ale ja vám hovorím: ‚Milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú, aby ste boli synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach lebo svojmu slncu veľí vychádzať na zlých aj na dobrých a dáva dážď na spravodlivých aj na nespravodlivých. Lebo keby ste milovali iba tých, ktorí vás milujú, akú odplatu máte? Či azda nečinia toho istého i publikáni? A keby ste pozdravovali iba svojich bratov, čo zvláštneho činíte? Či azda nečinia toho istého i pohania?‘“ (Mat 5:44-47, Roh. pr.).

VELKÉ OČAKÁVANIA

Uvedomil som si, že láska, ktorú dávam, je rozosievaná v Duchu a budem z nej žať úrodu. Nevedel som odkiaľ, ale bol som si istý, že úroda príde. Už mi nevadilo, keď moja láska k niekomu nebola opätovaná. Naopak, miloval som toho človeka ešte viac!

Keby viac kresťanov malo toto poznanie, nevzdávali by sa tak ľahko a neprepadávali by pohoršeniu. Väčšina z nás túto lásku nemá. Dávame len sebeckú lásku, ktorá sa ľahko sklame, keď nedostane to, čo očakáva.

Ak od niekoho niečo očakávam, môžem byť sklamaný. Čím väčšími moje očakávania neboli naplnené, tým väčšie bolo moje sklamanie. Ak však nič nečakám, všetko, čo dostanem, bude požehnaním a nie splatením dlhu.

Otvorenými sa stávame pre pohoršenie, ak od ľudí, s ktorými

máme nejaký vzťah, vyžadujeme nejaké správanie. Čím viac očakávame, tým viac nás ľudia môžu zraniť a tým väčšiemu pohoršeniu môžeme prepadnúť.

OCHRANNÉ HRADBY?

Brat, urazený neverou, vzdoruje viac ako silné mesto, a zvady sú ako závora hradu.

Prís 18:19 (Roh. pr.)

Získať späť urazeného, či pohoršeného brata alebo sestru je ťažšie ako dobyť opevnené mesto. Silné mestá bývali opevnené *hradbami*. Tieto hradby slúžili mestu ako ochrana pred neželanými obyvateľmi a votrelcami, ktorí by mohli ohroziť zdravie a bezpečnosť mesta. Všetky vchody boli vo dne i v noci strážené. Ľudia, ktorí neplatili dane alebo mali daňovú dlžobu, nesmeli dnu, kým dlžobu nevyrovnali. Takisto chorí a ľudia, ktorí boli hrozbou pre bezpečnosť mesta, museli zostať za hradbami.

Keď nás niekto zraní, stavíme si hradby aj my. Chceme ochrániť naše srdce a predísť ďalším zraneniam a ranám. Začneme si starostlivo vyberať, koho vpustíme dnu. Držíme si od tela každého, kto by nás mohol zraniť, kto je nám niečo dlžný. Dovolíme mu vojsť až keď nám svoj dlh splatí do posledného haliera. Svoje srdce otvoríme len tým, o ktorých si myslíme, že sú na našej strane.

Ľudia, ktorí sú „na našej strane“, sú však často tiež zranení. A tak namiesto toho, aby sme si pomohli, svoje hradby ešte navyšujeme. Ani sa nenazdáme a tieto hradby, ktoré mali pôvodne slúžiť ako ochrana, sa stávajú naším väzením. Teraz sme už nielen opatrní v tom, koho vpustiť dnu, ale zo strachu nedokážeme svoju pevnosť opustiť ani my sami.

Pohoršení a zranení kresťania sú zameraní do vnútra. Starostlivo dohliadame na svoje práva a osobné vzťahy. Všetku energiu vkladáme do prevencie akéhokoľvek ďalšieho zranenia. Ak nezariskujeme, že budeme zranení, nedokážeme bezpodmienečne milovať. Nepodmienečná láska totiž dáva iným *právo* na to, aby nás zranili.

Láska nehľadá svoj vlastný záujem. Zranení ľudia však čoraz viac začínajú hľadať na seba a na vlastné záujmy. V takejto klíme

Božia láska chladne. Obraz tohto princípu môžeme nájsť aj v prírode. Príkladom sú dve moria v Svätej zemi. Galilejské more na jednom konci vodu prijíma a z druhého konca voda z neho odteká. Hojne oplýva životom a nájdeme v ňom veľmi veľa živočíšnych a rastlinných druhov. Z Galilejského mora voda vteká do rieky Jordán, ktorá ju nesie až do Mŕtveho mora. Mŕtve more vodu len prijíma, žiadna voda z neho neodteká. Nenájdete v ňom jedinú rybu či rastlinu. Živá voda z Galilejského mora sa v ňom mení na mŕtvu. Život sa nedá zachovať, ak sa nerozdáva ďalej.

Podobne je to s pohoršeným kresťanom. Prijíma do seba život, no zo strachu sa ho bojí odovzdať ďalej. Výsledkom je, že aj ten život, ktorý prijme, stagnuje v zajatí jeho ochranných hradieb. Nový zákon o hradbách hovorí:

...zbroje nášho boja nie sú telesné, ale schopné v Bohu zrucať hradby. Boríme mudrlantstvo a každú namyšľavosť, čo sa dvíha proti poznaniu Boha, každú myšlienku podrobujeme v poslušnosť Kristovu...

2 Kor 10:4-5 (Ev. pr.)

Hradby vytvárajú určitý vzor myslenia, ovplyvňujú spôsob, ako pohoršený kresťan spracúva všetky prichádzajúce informácie. Aj keď hradby boli pôvodne vybudované na ochranu, po čase sa stávajú zdrojom duševných múk, pretože bojujú proti *poznaniu* Boha.

Keď všetko vnímame cez zranenia, odmietnutia a zlé zážitky z minulosti, je pre nás ťažké veriť Bohu. Nedokážeme veriť, že naozaj myslí to, čo hovorí. Pochybujeme o jeho добрote a vernosti, pretože ho posudzujeme na základe štandardov, ktoré v našom živote stanovili ľudia. *Boh ale nie je človek!* Boh nikdy neklame (4 M 23:19). Jeho cesty nie sú ako naše cesty a jeho myšlienky nie sú ako naše myšlienky (Iz 55:8-9).

Pohoršení ľudia dokážu nájsť v Písme verše, ktoré ospravedľujú ich postoj, ale to nie je správny prístup k Božiemu slovu. Poznanie Božieho slova, bez prítomnosti lásky, pôsobí deštruktívne, pretože nás naplňuje pýchou a zákonníctvom (1 Kor 8:1-3). Takto len ospravedľujeme sami seba, namiesto toho, aby sme činili pokánie z toho, že sme neodpustili.

V takejto atmosfére sa ľahko môžeme stať obeťou lži, pretože poznanie bez Božej lásky vedie k životu v klamstve.

Ježiš varuje pred falošnými prorokmi: „A povstanú aj mnohí falošní proroci a zvedú mnohých“ (Mat 24:11, Roh. pr.). Tento verš nasleduje hneď za veršom 10, v ktorom Ježiš hovorí o mnohých pohoršených. Kto sú tí mnohí, ktorých falošní proroci zvedú? Sú to tí, ktorí sa pohoršili a ktorých láska ochladla (Mat 24:12).

FALOŠNÍ PROROCI

Ježiš nazýva falošných prorokov „vlkami v ovčom rúchu“ (Mat 7:15, Roh. pr.). Sú to ľudia zameraní na seba, ktorí sa javia ako kresťania (ovčie rúcho), ale ich skutočná povaha zodpovedá povahe vlka. Vlci sa radi zdržujú okolo oviec. Môžete ich nájsť v zhromaždení, ale aj za kazateľnicou. Nepriateľ ich posielal, aby zvädzali a nepozorovane sa zamiešali medzi ostatných. Nedajú sa rozoznať podľa kázní a prorociev, no dajú sa rozoznať podľa ovocia. Ich vyučovanie môže často znieť rozumne, ale ovocie, ktoré prinášajú v osobnom živote a službe, zdravé rozhodne nie je. Kazateľ alebo kresťan je tým, čo žije, nie tým, čo káže.

Vlci sa vždy zameriavajú na zranené a mladé ovce, nie na silné a zdravé. Naopak, silným a zdravým sa vyhýbajú. Vlci hovoria ľuďom to, čo *chcú* počuť, nie to, čo *potrebujú* počuť. A títo ľudia ani nechcú zdravé vyučovanie – túžia po tom, aby im niekto poštekľil uši. Pozrime sa, čo hovorí Pavol o posledných dňoch:

Ale vedz, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy. Lebo to budú ľudia... *nezmierliví... ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli.* A tých sa stráň... Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov, lebo ich budú svrbieť uši a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.

2 Tim 3:1-5, 4:3-4 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Všimnime si, že navonok síce budú vyzerat ako zbožní kresťania, ale moc kresťanstva budú popierať. Ako ju budú popierať? Budú popierať, že kresťanstvo má moc zmeniť ich z neodpúšťajúcich na schopných odpustiť. Budú sa síce chváliť tým, že nasledujú Ježiša a rozprávať, že sú „znovuzrodení“, ale tomu, čím sa tak chvália, nikdy nedovolili, aby naozaj preniklo do ich srdca a formovalo v nich Kristov charakter.

GENERÁCIA ZHROMAŽDUJÚCA INFORMÁCIE

Pavol prorocky videl, že títo zvedení muži a ženy budú horliví za poznaním, ale zostanú nezmenení, pretože poznanie nikdy neuviedli do praxe. Títo muži a ženy „sa vždycky učia, ale nikdy nemôžu prísť k poznaniu pravdy“ (2 Tim 3:7, Roh. pr.).

Keby Pavol žil v dnešných časoch, nepotešil by ho obraz svojho naplneného prorocstva. Videl by, ako nespočetne veľa mužov a žien navštevuje kresťanské tábory, semináre a kázne v snahe nahromadiť si čo najviac poznania Písma. Sledoval by, ako sa ženú za „novým zjavením“, len aby mohli žiť ešte sebeckejší a úspešnejší život. Videl by, ako sa kazatelia navzájom súdia, aby obhájili „svoju pravdu“.

Sledoval by, ako kresťanské publikácie a vysielania menovite osočujú Božích služobníkov. Videl by charizmatických veriáčich, ktorí utekajú z cirkvi do cirkvi, aby sa vyhli zraneniu a pohoršeniu, vyhlasujúc panstvo – Ježišovu zvrchovanosť nad svojím životom, ale neschopných odpustiť. Pavol by určite vykrikoval: „Čiňte pokánie a zbavte sa lži, v ktorej žijete, vy sebecké pokolenie pokrytco!“.

Nie je dôležité, ako aktuálne sú tvoje vedomosti zo seminárov a biblických škôl, ktoré si navštívil, alebo koľko kníh si prečítal, dokonca ani to, koľko hodín sa modlíš a študuješ Písmo. Ak si pohoršený a nedokážeš odpustiť a odmietaš tento hriech olutovať, nedospel si k poznaniu pravdy. Si oklamáný a svojím pokryteckým spôsobom života zavádzaš ostatných. Ovocie tvojho života svedčí o inom, než tvoje vedomosti a zjavenia. Staneš sa prameňom horkej vody, z ktorého bude vyvierat klamstvo, nie pravda.

ZRADA

A vtedy sa *pohoršia* mnohí a budú jedni druhých *zrádzať* a jedni druhých *nenávidieť*.

Mat 24:10 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Podme sa teraz pozrieť na tento verš. Pri pozornejšom čítaní v ňom vidíme určitú postupnosť. Pohoršenie vedie k zrade a zrada vedie k nenávisti.

Ako sme už povedali, keď sme pohoršení, staviame si okolo seba ochranné hradby. Naším hlavným cieľom sa stáva sebaobrana, musíme zostať v bezpečí a chránení za každú cenu. Tak sa stávame schopnými zraďiť. Ide nám o zachovanie nášho bezpečia a výhod na úkor niekoho iného, a tak zrádzame – zvyčajne človeka, s ktorým máme určitý vzťah.

Aj v Božom kráľovstve dochádza ku zradám. Veriaci sa snažia získať bezpečie a výhody na úkor iného veriaceho. Čím bližší je ich vzájomný vzťah, tým je zrada krutejšia a horšia. Zraďiť niekoho znamená porušiť zmluvu. Vzťah nemôže byť obnovený, iba ak zradzujúca osoba činí pokánie.

Zrada vedie k nenávisti s vážnymi dôsledkami. Biblia jasne hovorí, že ten, kto nenávidí svojho brata, je vrah, a že žiadny vrah v sebe nemá večný život (1 Jána 3:15).

Je smutné, že v dnešnej cirkvi nachádzame tolko pohoršených, zradených a nenávidiacich kresťanov. Je to tak bežné v našich domovoch a zhromaždeniach, že sa to už považuje za normálne. Sme otupení a nesmútime, ani nereagujeme, keď vidíme, že sa naši kazatelia a starší navzájom predvolávajú na súd. Už nás neprekvapuje, keď sa rozvádza kresťanský pár, bežné a predvídateľné sú aj rozdelenia zborov. Intrigy medzi kresťanmi sú na dennom poriadku. Všetko toto sa pritom deje v „záujme“ nebeského kráľovstva alebo cirkvi.

„Kresťania“ si chránia svoje práva a dbajú o to, aby ich iní kresťania nezneužívali a nekonali na ich úkor. Zabudli sme na radu Nového zákona?

Prečo radšej netrpíte krivdy? Prečo radšej nenesiete škody?

1 Kor 6:7 (Roh. pr.)

Zabudli sme na Ježišove slová?

Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú: čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú.

Mat 5:44 (Roh. pr.)

Už sme zabudli na Božie prikázanie?

...nič nerobte z hašterivosti a márnej ctižiadosti, ale radšej v pokore iných pokladajte za hodnejších než seba.

Filip 2:3 (Ev. pr.)

Prečo nežijeme podľa týchto zákonov lásky? Prečo radšej zrádzame? Namiesto toho by sme sa mali pre druhých obetovať, hoci s rizikom, že nás sklamú alebo podvedú. Naša láska ochladla, čo má za následok, že samých seba ohradíme. A keď hľadáme sami na seba, už sa nedokážeme odovzdať do Božej starostlivosti s dôverou.

Keď Ježišovi ublížili, nikdy neodplácal zlým za zlé. Namiesto toho zveril svoju dušu Bohu, ktorého súd je vždy spravodlivý. A my máme tento príklad nasledovať.

Lebo nato ste povolaní, pretože aj Kristus trpel za nás zanechajúc nám príklad, aby ste nasledovali jeho šlapaje, ktorý neučinil hriechu, ani sa nenašla v jeho ústach lešť, ktorý, keď mu zlorečili, on nezlorečil, keď trpel, nehrozil, ale porúčal tomu, ktorý spravodlivo súdi.

1 Pet 2:21 - 23 (Roh. pr.)

TEN, KTORÝ DÁVA SILU

Musíme sa spoliehať na Boha a nie na svoje telo. Mnohí vyznávajú Boha ako svojho Pána, zaopatriteľa a Otca, ale žijú ako siroty. Sami rozhodujú o svojom živote, hoci ich ústa hovoria: „On je môj Boh a Pán“.

Vidíte teda, akým vážnym *hriechom* je pohoršenie. Ak sa s ním nevysporiadame, dovedie nás k smrti. Keď však odoláme pokušeniu pohoršiť sa, Boh nám dá veľké víťazstvo.

3.

AKO SA MI TO LEN MOHLO STAŤ?

KEBY NÁS DIABOL MOHOL ZNIČIŤ
KEDYKOLVEK SA MU ZAŽIADA,
UŽ DÁVNO BY NÁS BOL
VYHLADIL Z POVRCHU ZEME.

Jozef im povedal... „Vy ste zamýšľali proti mne zlé, ale Boh to zamýšľal obrátiť na dobré...”

1 M 50:19-20 (Roh. pr.)

V prvej kapitole sme pohoršených ľudí rozdelili do dvoch hlavných skupín: 1) tí, ktorým naozaj niekto ublížil a 2) tí, ktorí si myslia, že sa im stala krivda, no v skutočnosti to tak nie je. V tejto kapitole budeme hovoriť o prvej skupine.

Začnime otázkou: Ak ti naozaj niekto ublížil, máš právo byť pohoršený? Pri hľadaní odpovede nám pomôže život Jakubovho obľúbeného syna Jozefa (pozri 1 M 37 - 48).

KEĎ SA SEN ZMENÍ NA NOČNÚ MORU

Jozef bol Jakubovým jedenástym synom. Starší bratia ho nenávideli, pretože mu otec preukazoval výnimočnú priazeň. Daroval mu na tú dobu vzácne farebné šaty, ktoré ho odlišovali od ostatných. Boh dal Jozefovi dva sny. V prvom z nich videl pole, na ktorom boli zviazané snopy. Jozefov snop sa zdvihol a zostal vzpriamene stáť, a snopy jeho bratov sa mu klaňali. V druhom sne videl, ako sa mu klania slnko, mesiac a jedenásť hviezd. Tieto nebeské telesá predstavovali jeho otca, matku a bratov. Nečudo, že keď o týchto snoch rozprával svojim bratom, ani jeden z nich s ním nezdieľal jeho nadšenie. Naopak, nenávideli ho ešte viac.

Krátko potom sa Jozefovi desiati starší bratia vybrali pásť otcove stáda oviec. Jakub poslal Jozefa, aby sa išiel pozrieť, ako sa im darí. Keď ho bratia z diaľky uvideli prichádzať, spikli sa proti nemu a hovorili: „Aha, tam ide náš majster snov. Zabime ho! Potom uvidíme, čo zostane z jeho snov! Hovoril, že bude nad nami vládnuť. Nech to skúsi, keď bude mŕtvy!“ Dohodli sa, že ho hodia do cisterny, aby tam zomrel. Strhli z neho odev, ktorý neskôr namočili do kože krvi, aby presvedčili otca, že ho roztrhala divá zver.

Vzápätí uvideli, ako tadiaľ prechádza karavána Izmaelitov, ktorí boli na ceste do Egypta. Júda dostal nápad: „Počkajte, bratia, ak ho necháme hniť v tejto cisterne, nič z toho nebudeme mať. Predajme ho za otroka a niečo si aspoň zarobíme. Bude to to isté, akoby bol mŕtvy, nebude nás už nikdy otravovať a zisk si pekne podelíme.“ A tak ho predali za dvadsať šekelov striebra. Jozef ich pohoršil, a tak ho zradili, zbavili rodiny aj dedičstva. Nesmieme pritom zabúdať, že sa k nemu takto zachovali jeho vlastní *bratia* – synovia toho istého otca, rovnaké telo a krv.

Dnes žijeme v inej dobe, a preto je pre nás ťažké pochopiť, čo musel Jozef prežívať. Iba smrť by bola horšia. V biblických časoch bolo pre rodičov veľmi dôležité, aby mali čo najviac synov. Synovia zdedili celý majetok a boli pokračovateľmi rodu. Bratia úplne vymazali Jozefovu identitu, zbavili ho dedičstva a pripravili ho o všetko, čo súviselo s rodinnou tradíciou.

Keď v tých časoch niekoho predali ako otroka do cudzej krajiny, ostával otrokom celý život až pokým nezomrel. Žena, ktorú si

vzal, bola tiež otrokyňou a aj všetky ich deti museli byť otrokmi!

Určite bolo zlé narodiť sa ako otrok, no neporovnateľne horšie muselo byť narodiť sa ako dedič bohatej rodiny, so skvelými vyhliadkami do budúcnosti, a potom náhle všetko stratiť. Pre Jozefa by bolo ľahšie nevedieť, o čo všetko vtedy prišiel. Bolo to, akoby bol žijúci mŕtvy človek. Som si istý, že bol v pokušení želať si, aby ho bratia boli radšej zabili. To, čo mu bratia spravili, bolo veľmi ohavné a kruté.

POHLAD SPÄŤ

Ako ste čítali moje prerozprávania Jozefovho príbehu, väčšina z vás už vedela, ako sa skončí. Je to veľmi zaujímavý a povzbudzujúci príbeh, keď poznáme jeho koniec. Jozefova perspektíva však bola iná. Všetko nasvedčovalo tomu, že už nikdy neuvidí svojho otca a že sny, ktoré mu dal Boh, sa nikdy nenaplnia. Bol otrokom v cudzej krajine. Nemohol slobodne opustiť Egypt. Stal sa majetkom iného človeka na celý život.

Jozefa predali mužovi menom Putifar, faraónovmu dvoranínovi a veliteľovi faraónovej stráže. Jozef mu slúžil asi desať rokov. Po celý čas nedostal správu od svojej rodiny a vedel, že jeho otec si myslí, že je mŕtvy. Otec a bratia žili bez neho. Jozef nemal žiadnu nádej na záchranu, ktorá by mohla prísť od otca.

Časom však Jozef našiel priazeň v očiach svojho pána a jeho postavenie sa zlepšilo. Putifar ho ustanovil za správcu nad celým svojím domom a majetkom.

Ale súčasne, ako sa Jozefovi začalo dariť, niečo veľmi zlé začalo klíčiť v srdci Putifarovej ženy. Túžobne na neho hľadela a chcela sa s ním vyspať. Denne ho prenasledovala svojimi návrhmi, ale on ju vytrvalo odmietal. Jedného dňa ostali v dome sami. Putifarova žena Jozefa prenasledovala, zahнала do rohu a nútila, aby s ňou mal pomer. Jozef odmietal a vybehol, jeho rúcho jej však ostalo v rukách. Žena zostala zahanbená a začala kričať: „Chcel ma znásilniť!“ Putifar dal Jozefa uvrhnúť do väzenia.

Faraónova väznica sa vôbec nedá porovnať s americkými väznicami dvadsiateho storočia. Mal som možnosť slúžiť vo viacerých väznicach, a nech boli akokoľvek hrozné, nedali sa porovnať

s faraónovým žalárom. Žiadne slnečné svetlo alebo dvory, len podzemné cely alebo jamy bez svetla a tepla. Podmienky boli surové, až neludské. Väzni v celách dostávali len tolko chleba a vody, aby prežili a mohli trpieť. Človek takto žil len o chlebe a vode súženia (1 Kráľ 22:27, Roh. pr.). Podľa Žalmu 105:18 mal Jozef nohy zranené a spútané železnými okovami. Uväznili ho, aby zomrel.

Keby bol Egyptan, možno by mal nádej na prepustenie, ale ako cudzinec, otrok obvinený zo znásilnenia, nemal žiadnu alebo len veľmi malú šancu dostať sa z väzenia von. Nemohol na tom byť horšie. Jozef sa dostal najnižšie, ako len bolo možné. Horšia mohla byť už len smrť.

Počujete myšlienky, ktoré mu vo vlhkej tme vírili hlavou? „Slúžil som svojmu pánovi čestne a poctivo vyše desať rokov. Bol som mu vernejší ako jeho vlastná žena. Zostal som verný Bohu a svojmu pánovi, denne odolávajúc sexuálnemu pokušeniu. A aká je moja odmena? Žalár!

Zdá sa, že čím viac sa snažím konať to, čo je správne, tým je horšie. Ako to Boh mohol dopustiť? Ukradli mi moji bratia Božie zaslúbenie, ktoré som dostal? Prečo sa ma mocný a verný Boh nezastal? Či sa milujúci a verný Boh takto stará o svojich služobníkov? Prečo práve ja? Čím som si to zaslúžil? Ved som iba veril v to, čo som počul od Boha?!

Som si istý, že zápasil s týmito alebo podobnými myšlienkami.

V živote mal veľmi málo slobody, ale predsa mal právo rozhodnúť, aký bude jeho postoj k situácii, v ktorej sa ocitol. Pohorší sa a zatrpkne voči bratom a postupne aj voči Bohu? Vzdá sa všetkej nádeje a viery v naplnenie Božieho zaslúbenia, a tak sa pripraví o poslednú vôľu žiť?

Má to Boh pod kontrolou?

Myslím si, že Jozefovi ani nenapadlo, že to, čo prežíva, je Božia príprava na vládu a moc, ktorú mal neskôr obdržať. Ako by sa ináč potom vo vysokom postavení zachoval voči bratom, ktorí ho zradili? Jozef sa učil poslušnosti tým, že trpel. Jeho bratia boli len šikovne použitými nástrojmi v Božích rukách. Bola to skúška, či sa Jozef bude držať Božieho zaslúbenia, hľadajúc Boha.

Je možné, že keď sa Jozefovi sníval sen, vnímal ho ako potvrdenie priazne, ktorú v živote mal. Ešte nevedel, že autoritu dáva Boh človeku na to, aby slúžil iným, a nie, aby ho spravil v očiach ostatných výnimočným. Často sa v čase skúšok, ktoré nás majú niečomu naučiť, zameriavame na bezútešnosť situácie, namiesto toho, aby sme vnímali Božiu veľkosť. Dôsledkom toho je, že sme deprimovaní a potrebujeme na niekoho zvaliť vinu. Hľadáme, kto je zodpovedný za naše zúfalstvo. Keď si uvedomíme, že Boh mohol všetkému predísť – a On tak neurobil – často obviňujeme Jeho.

Jozef si určite dookola hovoril: „Žil som podľa toho, čo viem o Bohu. Neporušil som žiadne jeho prikázanie. Len som si opakoval sen, ktorý mi sám Boh dal. A čo sa stalo? Bratia ma zradili a predali za otroka! Môj otec si myslí, že som mŕtvy, a nepríde ma tu, do Egypta hľadať.“

Podľa Jozefa boli začiatkom všetkého jeho bratia. Oni boli tou silou, ktorá ho nakoniec dostala do tohto väzenia. Možno si v duchu predstavoval, aké by bolo všetko iné, keby sa sen splnil, a on by mal moc, ktorú mu Boh sľúbil. Aké by všetko bolo iné, keby mu bratia neprekazili budúcnosť.

Takýchto príkladov nájdeme medzi kresťanmi veľa. Mnohí bratia a sestry spadnú do pasce obviňovania iných. Často počúvame výroky ako:

„Nebyť mojej manželky, mohol som byť kazateľom. Ona ma zabrzдила a zničila to, o čom som sníval.“

„Keby sa to nebolo prihodilo mojim rodičom, mohol som mať normálny život. Oni sú príčinou toho, kde som teraz. Ako je to možné, že ostatní majú normálnych rodičov a ja nie? Keby sa moja mama s otcom nerozvedli, mohlo všetko v mojom manželstve vyzeráť ďaleko lepšie.“

„Keby môj pastor sústavne nepotláčal dar, ktorý mám, už som mohol naplniť svoje poslanie a službu. To on obrátil ľudí v zbore proti mne.“

„To len kvôli môjmu bývalému manželovi máme s deťmi takéto finančné problémy.“

„Keby nebolo tej ženy, nestratil by som dôveru lídrov cirkvi. To, ako ma ohovára po celom zhromaždení, spôsobilo, že si ma už nikto neváži.“

Zoznam by mohol pokračovať. Je veľmi jednoduché zvaliť vinu za svoje problémy na iných a predstavovať si, aké by to bolo ľahké, keby sa nepriplietli do cesty. Sme si skrátka istí, že naše sklamanie a zranenie je len a len ich vina.

Chcem zdôrazniť nasledovný princíp: *Absolútne nikto, žiadny muž, žena alebo dieťa a ani diabol nemôže prekaziť Božiu vôľu v tvojom živote! Nikto iný, len Boh, má v rukách tvoj osud.* Jozefovi bratia sa veľmi snažili zmarit Božiu víziu pre Jozefa. Mysleli si, že sa im podarilo zničiť, čo mu Boh zaslúbil. Sami povedali: „A tak teraz podte, zabijeme ho a hodíme ho do niektorej cisterny... A potom uvidíme, čo budú jeho sny.“ (1 M 37:20, Roh. pr., dôraz pridaný autorom). Chystali sa ho zničiť. To nebola náhoda. Bolo to úmyselné! Nechceli dovoliť, aby bol úspešný.

A teraz, myslíte si, že keď Jozefa predali do otroctva, Boh na nebesiach sa pozrel na Syna a Ducha Svätého a spýtal sa: „Čo teraz urobíme? Pozri, čo títo bratia urobili. Prekazili nám celý náš plán s Jozefom. Mali by sme rýchlo niečo vymyslieť. Máme nejaký alternatívny plán?“

Mnohí kresťania na svoje zložité životné situácie reagujú tak, akoby sa toto v nebesiach naozaj odohrávalo. Viete si ale predstaviť, ako Otec hovorí Ježišovi: „Ježiš, Jim práve prišiel o miesto kvôli intrigám svojho spolupracovníka. Čo teraz urobíme? Máš tam dole nejaké voľné miesta?“ Alebo: „Ježiš, Sally má už tridsaťštyri a stále ešte nie je vydatá. Máš tam dole pre ňu nejakých nezadaných mužov? Muža, ktorého som mal pre ňu rezervovaného, jej prebrala najlepšia priateľka, ktorá ju pred ním ohovorila a odvrátila tak od nej jeho srdce.“ Znie to absurdne, no naše reakcie naznačujú, že takto skutočne vnímame Boha.

Teraz si skúsme predstaviť, ako by Jozef konal, keby bol v našej cirkvi. Keby bol ako väčšina z nás, vieš čím by sa zaoberal? V srdci by plánoval pomstu. Utešoval by sa myšlienkami ako: „Keď sa mi dostanú do rúk, zabijem ich! To si odskáču! Za to, čo mi spravili, budú ešte tvrdo platiť.“

Ale keby mal Jozef takýto postoj, Boh by ho určite nechal zomrieť vo väzení! Ak by totiž vyšiel z väzenia s takýmito úmyslami, zabil by zakladateľov desiatich z dvanástich kmeňov Izraela, vrátane Júdu, z ktorého mal prísť na svet Kristus.

Áno, práve tí, ktorí sa k Jozefovi zachovali tak podlo, boli patriarchami Izraela! A Boh prisľúbil Abrahámovi, že z nich povstane národ a práve z tohto národa k nám príde Pán Ježiš! Jozef sa nepohoršil, a tak sa Boží plán naplnil nielen v jeho živote ale aj v životoch jeho bratov.

MÔŽE TO BYŤ EŠTE HORŠIE

Väzenie bolo pre Jozefa časom skúšok, ale zároveň aj časom príležitosti. Jozef mal dvoch spoluväzňov, ktorým sa snivali živé a znepokojujúce sny. Jozef s úžasnou presnosťou vyložil oba sny. Jeden z väzňov mal byť čoskoro prepustený a zbavený viny, kým druhého čakala poprava. Jozef požiadal toho, ktorý sa mal dostať na slobodu, aby si na neho spomenul, keď opäť získa faraónovu priazeň. Tento muž sa naozaj vrátil do faraónových služieb, ale uplynuli dva roky a o Jozefovi sa ani nezmenil. Pre Jozefa to bolo ďalšie sklamanie, ďalšia príležitosť pohoršiť sa.

Boh má vždy plán

Jednej noci sa faraónovi prisnil veľmi znepokojujúci sen. Ani jeden z jeho veštcov alebo mudrcov ho nedokázal vysvetliť. Vtedy si bývalý väzeň spomenul na Jozefa a zmienil sa o ňom faraónovi. Vyrozprával mu, ako Jozef vyložil sny jemu a ďalšiemu väzňovi. Faraón si nechal Jozefa priviesť a ten mu vysvetlil, čo jeho sen znamená: do krajiny mal zavítať hladomor. Jozef tiež faraónovi veľmi múdro poradil, ako sa má na toto ťažké obdobie pripraviť. Faraón ho okamžite menoval za správcu nad celou egyptskou krajinou, Jozef sa stal druhým po faraónovi v celom Egypte. Vďaka múdrosti, ktorou ho Boh obdaril, Jozef pripravil Egypt na obdobie hladu, ktorý mal prísť.

Neskôr, keď sa hlad rozšíril do všetkých okolitých krajín, boli i Jozefovi bratia nútení ísť do Egypta po pomoc. Keby v Jozefovom srdci ostalo niečo z bývalej krivdy, práve toto by bol čas, kedy by sa mohol pomstiť. Ako druhý muž Egypta mal moc uvrhnúť bratov do väzenia na doživotie alebo ich mučiť až na smrť, a nikto by ho z toho nemohol viniť. Faraónovi na jeho bratoch nezáležalo.

Namiesto toho im Jozef dal obilie, dokonca bez toho, žeby zaň museli platiť. Navyše im pridelil najlepšiu zem v Egypte, kde sa mohli usídlit so svojimi rodinami. Jozefovi bratia doslova žili z tuku Egypta. Boli obdarovaní najlepšou egyptskou pôdou. Vidíte teda, že Jozef požeňnal tých, ktorí ho prekliali a činil dobre tým, ktorí ho nenávideli (pozri Mat 5:44).

Boh vedel, čo Jozefovi bratia vykonajú ešte predtým, než sa to stalo. Boh to dokonca vedel skôr, než dal Jozefovi sen, alebo než sa ktorýkoľvek z nich narodil.

Zájdime ešte ďalej a pozrime sa, čo Jozef povedal bratom, keď sa opäť stretli: „Ale teraz sa netrápajte nad tým, ani nech nie je vo vašich očiach hnevu, že ste ma sem predali, lebo pre zachovanie vášho i môjho života *ma poslal Boh* pred vami. Lebo toto sú ešte len dva roky, odkedy je hlad v zemi, a ešte bude päť rokov, čo sa nebude ani orať ani žať. A Boh ma poslal pred vami položiť vám stranou zbytok na zemi a zachovať vám ho pri živote. Bolo to na veľkú záchranu. A tak teraz *nie vy ste ma sem poslali, ale Boh...*“ (1 M 45:5-8, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Žalmista píše: „A keď privolal (Boh) hlad na zem a polámal každú oporu chleba, *poslal pred nimi znamenitého muža – Jozef bol predaný za sluhu*“ (Ž 105:16-17, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Kto poslal Jozefa? Jeho bratia alebo Boh? Z úst dvoch svedkov počujeme, že to bol Boh, ktorý ho poslal. Jozef bratom otvorene povedal: „nie vy ste ma sem poslali.“ Počúvajte, čo hovorí Duch Svätý!

Ako sme už povedali, žiaden smrteľník a ani diabol nemôže zmařit plán, ktorý má Boh s твоjím životom. Ak sa pevne chopíš tejto pravdy, táto pravda ťa oslobodí. Len jedna osoba ťa môže dostať mimo Božiu vôľu a tou si ty sám!

Porozmýšľajte nad deťmi Izraela. Boh poslal osloboditeľa, Mojžiša, aby ich vyviedol z egyptského otroctva do zaslúbenej zeme. Po roku putovania púšťou Izraeliti vyslali lídrov, aby územie preskúmali. Lídri sa vrátili reptajúci. Mali strach z národov, ktoré boli väčšie a vojensky silnejšie ako Izrael.

Až na Jozuu a Kálefa s nimi všetci súhlasili. V ich srdci sa začalo prebúdzat podozrenie, že Boh ich doviedol na toto miesto len preto, aby tu všetci zahynuli. Pohoršovali sa a za všetko vinili

Mojžiša a Boha. Takto to s nimi išlo stále dokola viac než rok. Ich pohoršenie malo za následok, že nikto z tej generácie nikdy neuzrel zaslúbenú zem.

Mnohí ľudia po celý život horlivo slúžili Pánovi a zrazu sa dostali do ťažkej životnej situácie, pretože im ublížili zlí ľudia alebo telesní kresťania. Je pravdou, že sa im stala krivda. Ak sa však stanú pohoršenými, nahrávajú tým len nepriateľovi, ktorý sa zo všetkých síl snaží zmařit naplnenie Božej vôle v ich živote.

Ak sa odmietneš pohoršiť nad nepravosťou, ktorá sa ti stala, zostávaš pevne v Božej vôli. Ak sa pohoršíš, stávaš sa zajatcom nepriateľa a budeš nútený konať jeho vôľu a jeho zámary. Takže, vyber si. Určite uznáš, že je oveľa výhodnejšie nepohoršiť sa.

Musíme mať neustále na pamäti, že sa nám nič nemôže stať bez toho, žeby to Pán nevedel ešte pred tým, ako k tomu dôjde. Keby nás diabol mohol len tak zničiť, kedy sa mu zachce, už by nás bol dávno všetkých vytrel z povrchu zeme – tak veľmi nenávidí ľudí. Vždy maj pred očami túto pravdu:

Iba ľudské pokušenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale pôsobí s pokušením aj *východ z neho*, aby ste ho mohli zničiť.

1 Kor 10:13 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Všimni si, že je to sám Boh, ktorý ti dáva východisko z každého pokušenia, z každej nepriaznivej okolnosti, pretože toto pokušenie – či už veľké alebo malé – už dopredu predvídal a naplánoval aj dokonalú cestu, ako z neho uniknúť. A čo je ešte úžasnejšie, často sú to práve veci, ktoré sa spočiatku javia ako prekážka v Božom pláne, ktoré nakoniec priamo vedú k jeho naplneniu, ak zostaneme v poslušnosti a nepohoršíme sa.

Takže si pamätaj: Zostaň podriadený Bohu tým, že sa nenecháš pohoršiť; vzopri sa diablu a on od teba utečie (Jak 4:7).

Diablu odoláme tak, že sa nebudeme pohoršovať. Sen alebo vízia od Boha sa bude pravdepodobne naplňať úplne inak, ako očakávaš, ale pamätaj, že Jeho slovo a Jeho zaslúbenia sa nikdy nemenia. Ich naplnenie môže ohroziť jedine naša neposlušnosť.

INÝ DRUH ZRADY

Len málo ľudí zažilo také zlé zaobchádzanie, aké utržil Jozef od svojich bratov. Nebolo by to až také bolestivé, keby sa k nemu takto zachovali jeho *nepriatelia*. Ublížili mu však jeho vlastní *bratia* – jeho telo a krv. Jeho rodina, ktorá ho mala povzbudzovať, podporovať, chrániť a starať sa o neho. Môže existovať horšia zrada ako tá, ktorú zažil Jozef?

4.

OTČE, OTČE!

JEDNA VEC JE ZAKÚSIŤ ODMIETNUTIE
A ZRADU OD BRATA ALEBO SESTRY,
ALE JE TO ÚPLNE ODLIŠNÉ
OD ODMIETNUTIA A ZAVRHNUTIA
ZO STRANY OTCA.

A, môj otče, ... poznaj a vidz, že nie je zlého v mojej ruke ani prestúpenia, ani som sa ničím neprehrešil proti tebe, a ty číhaš po mojej duši, aby si ju odňal.

1 Sam 24:11 (Roh. pr.)

V predchádzajúcej kapitole sme videli, ako chceli Jozefa zničiť jeho vlastní bratia. Videli sme bolesť, ktorú Jozef zakúsil kvôli ich zrade. Možno ste v podobnej situácii. Boli ste zradení tými, ktorým ste dôverovali (resp. tými, ktorí vám boli najbližší). Ľuďmi od ktorých ste očakávali lásku a povzbudenie.

V tejto kapitole sa budeme zaoberať situáciou ďaleko bolestivejšou ako je zrada bratom. Jedna vec je zakúsiť odmietnutie a zlo-myselnosť od brata, ale je to úplne odlišné od prežitia odmietnutia a zavrhnutia zo strany otca. Keď hovorím o otcovi, nemám na mysli iba biologického otca, ale každého vodcu, ktorého nad nami ustanovil Boh. Hovorím o ľuďoch, od ktorých sme očakávali, že nás budú milovať, trénovať, posilňovať a starať sa o nás.

VZŤAH LÁSKY A NENÁVISTI

Aby sme videli, aké to je, keď otec zradí svojho syna, pozrime sa na vzťah kráľa Saula a Dávida (pozri 1 Sam 16-31). Ich životy sa prepojili skôr, než sa osobne stretli. Bolo to vtedy, keď Samuel – Boží prorok, pomazal Dávida za budúceho kráľa Izraela. Dávid musel byť plný nadšenia, mysliac si: „To je ten istý muž, ktorý pomazal Saula. Ja sa skutočne stanem kráľom!“

V tom čase v paláci Saula trápil zlý duch, pretože neposlúchol Boha. Úľava prichádzala len vtedy, keď mu niekto hral na harfe. A tak Saulovi sluhovia začali hľadať mladého muža, ktorý by mohol byť s ním a slúžiť mu v ťažkých chvíľach. Jeden z nich odporučil kráľovi Izaiho syna – Dávida. Kráľ dal Dávida zavolať a požiadal ho, aby prišiel do paláca a slúžil mu. Dávid si vtedy určite pomyslel: „Už je to tu! Boh začína naplňovať sľub, ktorý mi dal cez proroka Samuela. Určite získam kráľovu priazeň. Toto musí byť moja príležitosť – pozícia, z ktorej sa odrazím.“

Prešiel nejaký čas a Izai poslal svojho syna Dávida, aby zanesol jedlo svojim bratom, ktorí práve bojovali s Filištincami. Ako prichádzal k bojovej línii, zazrel filištínskeho šampióna – Goliáša, ako sa vysmieva Božej armáde a dozvedel sa, že to takto prebieha už štyridsať dní. Počul tiež, že kráľ ponúka ruku svojej dcéry tomu, kto tohto obra porazí.

Dávid predstúpil pred kráľa a požiadal ho o povolenie proti Goliášovi bojovať. Goliáša zabil a získal sľúbenú Saulovu dcéru. Vtedy naozaj dosiahol kráľovu priazeň a od toho dňa s ním mohol žiť v paláci. Saulov najstarší syn Jonatán s ním uzavrel večnú zmluvu priateľstva. Boh Dávida žehnal a on exceloval vo všetkom, čím ho Saul poveril. Kráľ Dávidovi navrhol, aby sedával a jedol za jedným stolom spolu s ním a jeho synmi.

Dávid bol v úžase. Žil v paláci, jedol s kráľom, mal za ženu kráľovu dcéru, bol Jonatánovým priateľom a mal úspech vo všetkých bojových ťaženiach. Dokonca si získaval priazeň ľudí. Proroctvo sa mu naplňovalo pred očami.

Saul uprednostňoval Dávida pred všetkými ostatnými služobníkmi. Stal sa mu otcom. Dávid si bol istý, že ho Saul bude vychovávať a viesť, až kým ho jedného dňa s pompou neurobí svojím

nástupcom. Dávid si užíval Božiu vernosť a dobrotu. Jedného dňa sa všetko zmenilo.

Ako sa Saul a Dávid bok po boku vracali z boja, v ústrety im vyšli ženy zo všetkých miest Izraela, tancovali a spievali: „Saul zabil svoje tisíce a Dávid svoje desatisíce.“ To Saula rozzúrilo a od toho dňa Dávida nenávidel. Dvakrát sa ho pokúsil zabiť, keď mu hral na harfe.

Biblia hovorí, že Saul nenávidel Dávida, pretože vedel, že Boh je s Dávidom a nie s ním. Dávid bol nútený utiecť, aby si zachránil život. Nemal kam ísť, a tak sa utiahol na púšť.

„Čo sa to deje?“ pýtal sa sám seba. „Zaslúbenie sa začalo naplňovať a teraz je všetko stratené. Človek, ktorý bol mojím otcom, sa ma snaží zabiť. Čo môžem urobiť? Saul je pomazaný Boží služobník. Keď je on proti mne, akú mám ešte šancu? Je kráľom, Božím mužom, ktorého Boh ustanovil nad svojím ľudom. Prečo Boh toto dopustil?“

Saul s tromi tisícmi svojich najlepších bojovníkov prenasledoval Dávida z púšte na púšť, z jaskyne do jaskyne. Mal len jediný cieľ – zabiť ho.

V tomto bode sa zaslúbenie javilo už len ako tieň. Dávid už nebýval v paláci, ani nejedol za kráľovským stolom. Obýval vlhké jaskyne a živil sa zvyškami, ktoré zanechala divá zver. Už sa hrdo neniesol na koni po boku kráľa, ale bol prenasledovaný tými, ktorí kedysi bojovali po jeho boku. Už nespával na mäkkej, teplej posteli a netešil sa vážnosti kráľovského dvora. Jeho nevestu dali inému. Dávid prežíval samotu človeka bez domova.

Všimnime si, že to bol Boh, nie diabol, kto Dávida zveril do Saulovej starostlivosti. Prečo to Boh nielenže dopustil, ale dokonca plánoval? Dávid mal plné právo pohoršiť sa – nielen voči Saulovi, ale aj voči Bohu. Všetky nezodpovedané otázky mu dávali dôvod pochybovať o Božej múdrosti a Božom pláne.

Saul bol odhodlaný za každú cenu zabiť tohto mladého muža, jeho šialenstvo silnelo. Bol úplne zúfalý. Kňazi v meste Nób poskytli Dávidovi strechu nad hlavou, jedlo a dali mu dokonca Goliášov meč. Netušili, že uteká pred Saulom. Práve naopak, mysleli si, že je poslaný v jeho mene. Požehnali ho a vystrojili na cestu.

Keď sa to dozvedel Saul, veľmi sa nahneval. Zabil osem-

desiatpäť nevinných kňazov Hospodinových a celé mesto Nób dal pobiť mečom – mužov, ženy, deti, dojčatá, i dobytok. Vyniesol súd nad nevinnými z vlastného národa – namiesto toho, aby postihol Amalekitov. Bol to vrah. Ako mohol Boh vložiť na takéhoto muža svojho Ducha?

Jedného dňa sa Saul dozvedel, že sa Dávid ukrýva v púšti Éngedi a vydal sa hľadať ho spolu s tromi tisícmi bojovníkov. Po ceste sa utáborili pred vchodom do jednej jaskyne netušiac, že sa Dávid skrýva v jej útrobach. Saul si vyzliekol plášť a položil ho vedľa seba. Dávid potichu vyšiel z úkrytu, odrezal kus Saulovho plášťa a odkradol sa bez toho, že by ho niekto zbadal.

Potom, keď Saul vyšiel z jaskyne, Dávid sa mu poklonil až k zemi a skríkol za ním: „Môj otče, pozri aj pozri krídlo svojho plášťa tu v mojej ruke...poznaj a vidz, že *nie je zlého v mojej ruke ani prestúpenia*, ani som sa ničím neprehrešil proti tebe, a ty číhaš po mojej duši, aby si ju odňal“ (1 Sam 24:11, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Dávidovo zvolanie na Saula bolo: „Môj otče!“ Chcel tým povedať niečo ako: „Pozri na moje srdce! Buď mi otcom. Potrebujem, aby si ma viedol a učil, a nie aby si sa ma snažil zničiť!“ Aj keď sa ho Saul snažil zabiť, v Dávidovom srdci stále horela nádej.

OTCOVIA, KDE STE?

Tento výkrik som už počul z úst mnohých kresťanov v tele Kristovom. Hlavne mladí ľudia a tí, ktorí cítia mocné Božie povolanie, volajú po otcovi, človeku, ktorý by ich viedol, miloval, podporoval a povzbudzoval. Preto aj Boh povedal, že „obrúti srdce otcov na synov a srdce synov na ich otcov, aby neprišiel a neranil zeme kľiatbou“ (Mal 4:6, Roh. pr.).

V štyridsiatych a päťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia stratil náš národ veľa otcov – rodičov, vodcov, služobníkov, a dnes sa situácia ešte zhoršuje. Vodcovia našich domovov a cirkví sa, podobne ako Saul, ženú viac za svojimi vlastnými cieľmi a len málo im záleží na výchove potomstva.

Pre väčšinu našich vodcov je Boží ľud len nástrojom na naplnenie ich vlastných vízií namiesto toho, aby víziu chápali ako

prostriedok na službu ľuďom. Úspešné naplnenie vízie, v ich očiach, ospravedlňuje rany a otrasenú vieru ich zverencov. Spravodlivosť, milosť, čestnosť a lásku zboru bez váhania zanechávajú, ak ide o úspech. Rozhodnutia vodcov riadia peniaze, čísla a výsledky.

Takýto postoj vedie k správaniu, aké musel znášať Dávid – ved nakoniec, kráľ Saul bránil kráľovstvo, ktoré mu bolo zverené. Vodcovia často ospravedlňujú svoje správanie argumentovaním, že musia v prvom rade dbať na šírenie evanjelia.

Koľkí vodcovia vylúčili mužov a ženy zo svojho vedenia len kvôli tomu, že ich začali podozrievať? Prečo sú títo vodcovia takí podozrievaví? Pretože neslúžia Bohu. Slúžia vízii. Podobne ako Saul, nie sú si istí vo svojom povolaní, preto začínajú byť žiarliví a pyšní. Rozpoznávajú Božie dary a Božie vlastnosti v ľuďoch, ktorých vedú a kým im to vyhovuje, nechajú ich slúžiť. Saul sa tiež tešil z Dávidových úspechov až kým nezačal vnímať, ako ho môže Dávidova popularita ohroziť. Okamžite na Dávída zanevrel, zbavil ho všetkých privilégií, ba dokonca usiloval o jeho smrť.

Rozprával som sa s mnohými mladými ľuďmi, ktorí túžili po zodpovednosti. Hľadali niekoho, komu by sa mohli podriaďovať ako lídrovi, niekoho, kto by sa ich ujal ako učeníkov. Títo ľudia sa cítili opustení a osamelí. Hľadali niekoho, kto by im mohol byť otcom. Boh však dopustil, aby prešli skúškou odmietnutia. Dovolil to preto, aby v nich vypestoval charakter, ktorý nakoniec získal Dávid. Vnímaj pozorne, čo hovorí Duch Svätý.

Dávída trápila myšlienka, že ho Saul považuje za vzbúrenca a zlého človeka. Určite skúmal svoje srdce a pýtal sa sám seba: „Kde som urobil chybu? Ako to, že sa Saulovo srdce tak náhle obrátilo proti mne?“ Práve preto vykrikoval: „Nahovárali ma, aby som ťa zabil, ale ja som odmietol. Ako znamenie som odrezal len kus tvojho plášťa, aby si videl, že *nie je zlého v mojej ruke ani prestúpenia*“ (Pozri 1 Sam 24:10-11). Dávid si myslel, že takto dokáže Saulovi svoju lásku a Saul ho znovu prijme. Čakal, že proctovto, ktoré dostal, sa naplní.

Ľudia, ktorí zažili odmietnutie od svojho otca alebo vodcu, majú sklón zo všetkého viniť samých seba. Neustále ich mučia myšlienky: „Čo som urobil? Mal som zlý postoj srdca?“ Alebo rozmyšľajú: „Kto pošval môjho vodcu proti mne?“ A tak sa sústavne

snažia dokázať vodcovi svoju nevinu. Myslia si, že keď sa im podarí prejavíť vernosť a čistotu úmyslov, budú znovu prijatí. Nanešťastie to má často práve opačný účinok – čím viac sa snažia, tým odmietnutejší sa cítia.

KTO MA POMSTÍ?

Keď Saul videl, že Dávid mal možnosť zabiť ho a neurobil tak, uznal, že Dávid nemá zlé úmysly, a odišiel aj s celým svojím vojskom. Dávid si vtedy určite myslel: „Teraz ma kráľ opäť prijme a proroctvo sa naplní. Videl predsa, že nemám zlé srdce a bude so mnou jednať inak.“

Nie tak rýchlo, Dávid. Zanedlho sa kráľ Saul od svojich mužov dozvedel, že Dávid je na vršku Hachile. Opäť sa ho vybral hľadať spolu s tromi tisícmi vojakov. Som si istý, že toto Dávída ničilo. Pochopil, že to všetko nebolo len nedorozumenie, ale že sa ho kráľ Saul vedome a bez príčiny snaží zničiť zo sveta. Aký odmietnutý sa musel cítiť. Saul poznal Dávidovo srdce, a predsa ho neprestal prenasledovať.

Dávid sa spoločne s Abišajom vkradol do Saulovho tábora. Nikto ich nezbadal, pretože Boh zoslal na všetkých tvrdý spánok. Bez problémov sa prikradli až k miestu, kde Saul spal.

Abišaj presvedčal a prosil Dávída: „Boh zavrel dnes tvojho nepriateľa do tvojej ruky. Preto teraz dovoľ, aby som ho prebodol kopijou až do zeme jedným razom, a nebude treba, aby som ho bodol druhý raz“ (1 Sam 26:8, Roh. pr.).

Abišaj mal veľa dobrých dôvodov na to, aby požadoval Saulovu smrť:

1. Saul dal chladnokrvne povraždiť osemdesiatpäť nevinných kňazov s celými rodinami.
2. S trojtisícovou armádou prenasledoval Dávída a jeho verných. Abišaj dôvodil: „určite ťa zabije“. Je to sebaobrana. To uzná každý súd!
3. Boh prostredníctvom Samuela pomazal Dávída za budúceho kráľa Izraela. Mal by sa teda chopiť svojho následníctva ešte predtým, než bude mŕtvý. Inak sa proroctvo nenaplní.
4. Boh dal celej tejto armáde tuhý spánok, aby umožnil Dávído-

vi a Abišajovi prejsť až k Saulovi. Prečo by to robil, keby nechcel, aby konali? Abišaj bol presvedčený, že Dávid už nikdy nebude mať podobnú príležitosť, ako je táto.

Všetky tieto dôvody zneli rozumne a navyše ho povzbudzoval oddaný a verný priateľ. Takže keby bol Dávid aspoň trochu pohoršený, cítil by sa oprávnený konať a dovolil by Abišajovi prebodnúť Saula kopijou.

Vypočujeme si však Dávidovu odpoveď: „Nezahub ho! Lebo ktože by vystrel svoju ruku na pomazaného *Hospodinovho* a bol bez viny?!... Akože žije Hospodin, že len ak by ho uderil Hospodin, alebo ak by prišiel jeho deň, a zomrel by alebo ak by odišiel dolu do vojny a tam by zahynul, ale ináč nech ma Hospodin chráni od toho, aby som mal vystrieť ruku na pomazaného *Hospodinovho*.“ (1 Sam 26:9-11, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Dávid nechcel zabiť Saula aj napriek tomu, že Saul zavraždil nevinných ľudí a mal v pláne zavraždiť aj jeho. Rozhodol sa, že vykonanie pomsty nechá na Boha.

Samozrejme, bolo by jednoduchšie urobiť tomu všetkému rázny koniec. Jednoduchšie pre Dávída a tiež pre celý Izrael, pretože pod Saulovým vedením bol Izrael ako stádo oviec bez pastiera. Dávid si uvedomoval, že toto stádo okráda vlk a uspokojuje tak svoje sebecké chůtky. Pre Dávída bolo ťažké nebrániť sa, no možno bolo ešte ťažšie nevyslobodiť milovaný ľud z rúk šialeného kráľa. Dávid sa tak rozhodol aj napriek tomu, že Saul vyhľadával jeho smrť.

Dávid dokázal čistotu svojho srdca, keď ušetril život kráľa po prvýkrát. Ani druhý raz však nevztiahol na neho ruku, aj keď na to mal opäť vynikajúcu príležitosť. Saul bol *Hospodinov pomazaný* a Dávid preto nechal vykonanie rozsudku v Božích rukách.

Kolkí z nás dnes máme také srdce ako Dávid? Hoci dnes už nezabíjame skutočným mečom, používame iný meč – jazyk. „Smrť i život je v ruke jazyka“ (Prís 18:21, Roh. pr.).

Cirkvi sa rozdeľujú, rodiny rozpadávajú, manželstvá otriasajú v základoch a láska umiera v palbe slov plynúcich zo zranenia a zúfalstva. Pohoršili nás priatelia, rodina, vodcovia a my bez váhania bodáme slovami naostrenými zatrpknutosťou a hnevom. Aj keď naše informácie môžu byť pravdivé a vecné, naše motívy sú nečisté.

V Prísloviach 6:16-19 čítame, že rozsievanie rozbrojov medzi

bratmi je pre Boha ohavnosťou. Keď opakujeme určitú informáciu s úmyslom rozbiť vzťah alebo narušiť niečiu povest' – aj keď sa zakladá na pravde – urážame tým Boha.

CHCE MA BOH POUŽIŤ NA ODKRYTIE HRIECHOV MÔJHO VODCU?

Predtým, než ma Boh povolal do súčasnej služby, som sedem rokov slúžil na plný úväzok ako pastor mládeže. V tomto zbore bol jeden muž, ktorému som sa nepáčil buď ja alebo poslanstvo, ktoré som kázal. Za iných okolností by som si to nevšímal, no tento muž bol zároveň mojím nadriadeným.

Cítil som, že Boh chce, aby som mladých ľudí priviedol k čistote a odvahe v Kristovi. V mojej skupine bol aj jeho syn, takže som toto poslanstvo kázal aj jemu. Srdce tohto mladého človeka čoskoro začalo vriieť pod tlakom usvedčenia. Jedného dňa ku mne prišiel s plačom a zdôveril sa mi, že životný štýl, ktorý vidí doma ani zďaleka nezodpovedá tomu, čo kážem a očakávam od neho a iných mladých ľudí.

Táto udalosť spolu s inými osobnými konfliktmi očividne spôsobila, že sa ma chlapcov otec chcel zbaviť. Začal ma falošne obviňovať pred hlavným pastorom a potom sa obrátil ku mne a poukazoval mi na to, aký je hlavný pastor zameraný proti mne, ale že on je môj zástanca. V zbore sa začali šíriť rôzne správy, ktoré síce nespomínali moje meno, z ich obsahu však bolo zrejmé, že sa týkajú mojej osoby. Tento muž sa na mňa usmieval, no v skutočnosti mu išlo o to, aby ma zničil.

Niekoľkí mladí z mojej skupiny mi povedali, že prídem o miesto mládežníckeho pastora. Dozvedeli sa to od syna môjho nadriadeného, ktorý to nehovoril so zlým úmyslom, len opakoval, čo počul doma. Bol som nahnevaný a zmätený. Zašiel som za týmto človekom a on priznal, že to povedal, ale tvrdil, že len opakoval myšlienky hlavného pastora.

Ani po niekoľkých mesiacoch situácia nesmerovala k lepšiemu. Dokonca sa jeho pôsobením zhoršila aj moja komunikácia s hlavným pastorom. Obetou takéhoto zaobchádzania som nebol len ja, ale aj iní pastori, ktorí neboli v jeho priazni.

Moja rodina bola pod neustálym tlakom. Nevedeli sme, či zostaneme v zbore, alebo budeme nútení odísť. Práve sme si kúpili dom a moja žena bola tehotná. Nemali by sme kam ísť. Nechcel som si začať hľadať nové zamestnanie. Veril som, že ma Boh povolal do tohto zboru a odmietal som uchýliť sa k nejakému plánu B.

Moja žena to veľmi ťažko znášala. „Miláčik, ja viem, že tá preputia. Všetci mi hovoria, že sa tak stane.“

„Neboli to oni, kto ma prijal, a preto ma bez Božieho súhlasu nemôžu ani vyhodit' z práce,“ odpovedal som. Bola ale presvedčená, že len nechcem pripustiť, aká vážna je naša situácia a prosila ma, aby som radšej odišiel sám.

Nakoniec sa rozšírila správa, že sa o mojom prepustení rozhodlo. Pastor na zhromaždení všetkým oznámil, že v mládežníckej skupine nastanú určité zmeny. Ešte stále som nemal príležitosť rozprávať sa s ním o konflikte, ktorý som mal so svojím nadriadeným. Stretnutie s pastorom a mojím nadriadeným bolo naplánované na nasledujúci deň. Boh mi veľmi dôrazne kládol na srdce, aby som sa nesnažil obraňovať.

Keď som na ďalší deň vošiel do pastorovej kancelárie, prekvapilo ma, že sedel za stolom sám. Pozrel sa na mňa a povedal: „John, Boh ťa poslal do tohto zboru. Ja ťa nenechám odísť.“

Pocítil som veľkú úľavu. Boh sa ma teda v poslednej chvíli zastal. „Prečo ten človek po tebe tak tvrdo ide?“ spýtal sa ma pastor. „Prosím ťa, choď za ním a uveďte to na pravú mieru.“

Krátko po tomto stretnutí sa mi do rúk dostal písomný dôkaz, ktorý odhaľoval pravé motívy môjho nadriadeného a jeho rozhodnutie ohľadne mojej služby. Bol som rozhodnutý zaniest tento dôkaz pastorovi.

Keď už malo prísť k činu, prechádzal som sa po kancelárii a modlil som sa trištvrte hodiny, aby som prekonal nepríjemný pocit, ktorý ma po celý čas ťažil. Stále som opakoval: „Pane, tento človek sa zachoval podlo a nečestne. Jeho konanie musí byť odhalené. Je hrozbou pre službu v tomto zbore. Musím povedať pastorovi, čo je to za človeka!“

Ďalej som obhajoval svoj úmysel odkryť jeho správanie takto: „Veď predkladám len to, čo je pravda, holé fakty. Nie je to nič

subjektívne. Ak ho nezastavím, jeho zlé zmyšľanie sa rozšíri do celého zboru.“

Nakoniec som v zúfalstve vykrikol: „Pane, ty nechceš, aby som ho odhalil, však je to tak?“

Len čo som to povedal, moje srdce zalial Boží pokoj. V bázni som krútil hlavou. Vedel som, že Boh nechce, aby som čokoľvek robil, a tak som všetky dôkazy zahodil. Neskôr, keď som sa na celú záležitosť pozeral s nadhľadom, pochopil som, že mi vtedy išlo viac o to, aby som sa pomstil, než o to, aby som pred ním niekoho chránil. Vlastnými argumentmi som sa vtedy snažil presvedčiť sám seba, že moje úmysly nie sú sebecké. Pravdou však bolo, že moje úmysly neboli čisté, hoci informácie boli pravdivé.

Po určitom čase som v jedno ráno pred začatím pracovnej doby stál pred budovou nášho zboru a modlil sa. Práve v tom čase k budove prišiel spomínaný muž. Boh na mňa naliehal, aby som za ním išiel a pokoril sa. Okamžite som sa začal brániť. „Nie, Pane, to on predsa musí prísť za mnou. On spôsobil všetky tie problémy.“

Pokračoval som v modlitbe, ale Pán len znovu a znovu naliehal, aby som za ním išiel a pokoril sa. Vedel som, že to je Boh, kto ku mne hovorí. Zavolať som mu teda z kancelárie a išiel k nemu. To, čo som mu povedal, bolo niečo úplne iné, ako to, čo by som mu bol povedal, keby vo mne Boh nebol pôsobil.

Úprimne som ho poprosil o odpustenie: „Vo svojom srdci som ťa odsudzoval,“ priznal som sa mu.

Okamžite zmäkol a rozprávali sme sa ešte asi hodinu. Od toho dňa jeho útoky proti mne prestali, aj keď problémy medzi ním a niektorými ďalšími pastormi pokračovali ďalej.

Uplynulo šesť mesiacov a práve, keď som slúžil v zahraničí, sa o všetkých nepravostiach, ktoré tento človek spôsobil, dozvedel hlavný pastor. Nemalo to nič spoločné so mnou, týkalo sa to iných oblastí práce v zbere. To, čo urobil, bolo oveľa horšie, ako to, o čom som vedel ja. Okamžite ho prepustili.

Odplata prišla, ale nie mojou rukou. To, čo sa snažil urobiť mne, postihlo jeho samého. Ale nemal som z toho radosť, keď sa mu to stalo. Bolo mi úprimne ľúto jeho aj jeho rodiny. Chápal som jeho bolesť – prešiel som tým jeho pričinením sám.

Pretože som mu pred pol rokom odpustil, teraz som ho miloval

a neprial som mu tento krutý zásah. Keby ho vyhodili pred rokom, v čase, keď som bol na neho nahneváný, len by som sa z toho radoval. Teraz som vedel, že už som úplne slobodný od pohoršenia, ktoré som predtým držal vo svojom srdci. Pokora a odmietanie nutkania k pomste boli kľúčom k úniku z pasce pohoršenia.

O rok neskôr som ho zbadal na letisku. Bol som premožený Božou láskou. Pribehol som mu v ústrety a objal ho. Úprimne som sa radoval, keď mi povedal, že sa mu darí. Keby som vtedy za ním do kancelárie nebol išiel a v pokore sa s ním nezmiernil, teraz by som nemal silu pozrieť sa mu do očí. Od posledného stretnutia s ním uplynulo už niekoľko rokov, ja však k nemu stále cítim iba lásku a úprimnú túžbu, aby bol v Božej vôli.

Dávid konal múdro, keď súd nad Saulom ponechal Bohu. Možno sa pýtaš: „A koho Boh použil ako nástroj na odsúdenie kráľa Saula, svojho služobníka?“ Filištíncov. Saul aj jeho synovia zahynuli v boji proti nim. Keď sa to Dávid dozvedel, neradoval sa. Úprimne smútil.

Jeden muž sa pred Dávidom pochválil, že to bol on, kto zabil Saula. Dúfal, že si tým získa jeho priazeň, no malo to úplne opačný účinok. Dávid sa ho spýtal: „Ako je to, že si sa nebál vystrieť svoju ruku, aby si zahubil pomazaného Hospodinovho?“ Prikázal, aby tohto muža popravili (pozri 2 Sam 1:14-15).

Dávid zložil pieseň, ktorú na počesť Saula a jeho synov spieval celý Judský národ. Prikázal národu, aby ju nespievali v uliciach filištínskych miest, aby sa nepriateľ neradoval. Dokonca vyzýval dážd, aby nepadal na mieste, kde zahynul Saul, a zakázal tam zberať úrodu. Vyzval celý národ Izraela, aby spolu s ním trúchlili nad smrťou Saula. Toto sa ani zďaleka nepodobá na srdce pohoršeného človeka. Pohoršený človek by povedal: „Dostal, čo si zaslužil!“

Dávid išiel ešte ďalej. Nielenže zvyšok Saulovej rodiny nevyhubil, ale dal im aj pozemky, jedlo a potomstvu pridelil čestné miesto pri kráľovskom stole. Bol by tohto schopný pohoršený človek?

Napriek tomu, že Dávid bol odmietnutý človekom, ktorý mu mal byť otcom, Dávid mu zostal verný dokonca aj po jeho smrti. Je ľahké prejavovať oddanosť vodcovi alebo otcovi, ktorý ťa miluje a stará sa o teba, ale dokázal by si to aj vtedy, keby sa ťa tvoj vodca snažil zo všetkých síl zničiť? Rozhodol by si sa hľadať Božie srdce a konať Božiu vôľu, alebo by si plánoval pomstu?

5.

AKO SA RODIA DUCHOVNÍ TULÁCI

JE SPRAVODLIVÉ, AK POMSTÍ
BOH SVOJICH SLUŽOBNÍKOV.
JE NESPRAVODLIVÉ, AK SA CHCÚ
POMSTIŤ BOŽÍ SLUŽOBNÍCI SAMI.

Nech ma Hospodin zachráni od toho, aby som to mal urobiť svojmu pánovi, pomazanému Hospodinovi, vystrieť svoju ruku na neho, lebo je pomazaný Hospodinov. A tak zabránil Dávid svojim mužom tými slovami a nedal im, aby povstali proti Saulovi.

1 Sam 24:6-7 (Roh. pr.)

V predchádzajúcej kapitole sme videli, ako sa k Dávidovi správal muž, o ktorom dúfal, že mu bude milujúcim otcom. Dávid sa snažil pochopiť, kde spravil chybu. Prečo sa Saulovo srdce tak náhle obrátilo proti nemu, a ako by mohol opäť získať jeho priazeň. Svoju vernosť mu dokázal tým, že ušetril jeho život, a to aj napriek tomu, že ho Saul agresívne prenasledoval.

Dávid volal na svojho kráľa s hlavou sklonenou k zemi, hovoriac: „... poznaj a vidz, že nie je zlého v mojej ruke ani prestúpenia, ani som sa ničím neprehrešil proti tebe.“

Keď si bol Dávid istý tým, že preukázal vernosť svojmu pánovi, uľavilo sa mu. No neskôr sa dozvedel šokujúcu správu: Saul ho chce ešte stále zabiť. Dávid však odmietol vziať ruku na toho,

ktorý sa mu usiloval vziať život. A to napriek tomu, že Boh zoslal na kráľovu armádu tvrdý spánok a dal Dávidovi spoločníka, ktorý ho veľmi prosil o dovolenie Saula zabiť. Dávid však cítil, že táto spiaca armáda je tu kvôli inému zámeru – aby bolo preskúšané jeho srdce.

Boh chcel vidieť, či Dávid bude chcieť ustanoviť svoje kráľovstvo podľa Saulových spôsobov, alebo nechá Boha, aby ustanovil jeho trón podľa večnej spravodlivosti.

Nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu (Božiemu) – lebo je napísané: Mne patrí pomsta, ja odplatím.

Rim 12:19 (Ev. pr.)

Je spravodlivé, ak Boh pomstí svojich služobníkov. Je nespravodlivé, ak sa chcú pomstiť Boží služobníci sami.

Saul bol človek, ktorý bral pomstu do vlastných rúk. Štrnásť rokov prenasledoval Dávida, čestného muža, a povraždil kňazov spolu s ich rodinami.

Ako Dávid stál nad spiacim Saulom, čelil jednej z najdôležitejších skúšok svojho života. Malo sa ukázať, či má ešte stále ušľachtilé srdce pastiera, alebo je len ďalším neistým Saulom. Zostane Dávid naďalej mužom Božieho srdca? Spočiatku sa zdá byť oveľa ľahšie vziať veci do vlastných rúk, než čakať na spravodlivého Boha.

Boh testuje poslušnosť svojich služobníkov. Vedome nás vystavuje situáciám, v ktorých sa zdá, že náboženské a spoločenské štandardy nás oprávňujú konať. Dovoľuje iným ľuďom, hlavne našim najbližším, aby nás povzbudzovali k obrane našich práv. Môžeme si dokonca myslieť, že pomstou chránime aj iných. Ale to nie je Božia cesta. Je to cesta múdrosti tohto sveta, ktorá je telesná a hriešna.

Pred nejakým časom som aj ja stál pred rozhodnutím, či verejne odhalím hriech svojho vodcu. Pamätám sa, že som bojoval s myšlienkou, že tento človek môže ublížiť aj iným, ak si to nechám pre seba. V myšlieni som si neustále opakoval: „Poviem len pravdu. Ak ju nepoviem, ako sa to všetko skončí?“ Aj ľudia okolo mňa ma povzbudzovali, aby som ho odhalil.

Dnes však viem, že Boh mi dal túto informáciu do rúk len z jedného dôvodu – aby ma preskúšal. Rozhodnem sa byť podobný mužovi, ktorý sa ma snažil zničiť? Alebo dovoľím Bohu, aby konal, človeka odsúdil, alebo ak bude činiť pokánie, aj omilostil?

AKO MÔŽE BOH POUŽÍVAŤ SKAZENÝCH VODCOV?

Mnohí ľudia sa pýtajú: „Prečo Boh dáva svojich služobníkov pod autoritu vodcov, ktorí robia veľmi vážne chyby a dokonca niektorí z nich sú zlí a skazení?“

Pozrime sa na Samuelovo detstvo (pozri 1 Sam 2-5). Bol to Boh, nie diabol, ktorý postavil tohto mladého muža do služby pod autoritu skorumpovaného kňaza menom Éli a jeho dvoch skazených synov Chofniho a Pinchasa, ktorí boli takisto kňazmi. Boli to veľmi zlí ľudia. Vydieraním a násilím brali z obetí, ktoré prinášal ľud a spávali so ženami, ktoré slúžili pri dverách stánku zhromaždenia.

Vieš si predstaviť, že by si slúžil v zbore pod niekým, kto žije takýmto životom? Tvojím duchovným nadriadeným by bol niekto tak necitlivý na hlas Ducha Svätého, že by nerozoznal modliacu sa ženu od opitej! Kňaz Éli bol tak telesný, že holdoval obžerstvu. Toleroval, že jeho synovia, ktorých menoval za lídrov, smilnia so ženami priamo v budove cirkvi.

Dnes by sa väčšina kresťanov pohoršila. Odišli by do iného zboru a každému by rozprávali o tom, aký zlý život vedie pastor a lídri cirkvi, ktorú opustili. Veľmi sa mi páči zmienka o tom, čo uprostred všetkej tej nečistoty robil mladý Samuel: „A mládenček Samuel posluhoval Hospodinovi pred Élim“ (1 Sam 3:1, Roh. pr.).

Skazenosť však mala dôsledky: „A slovo Hospodinovo bolo vzácne v tých dňoch, a len málokde mal niekto prorocké videnie“ (1 Sam 3:1, Roh. pr.). Zdá sa, že Boh bol v tom čase vzdialený ceľou židovskej komunite. Božia lampa v chráme Hospodinovom vyhasínala. A čo urobil mladý Samuel? Hľadal si iné miesto na uctievanie? Išiel za staršími zhromaždenia a odhalil pred nimi hriechy Éliho a jeho synov? Zostavil komisiu, ktorá by odvolala Éliho a jeho synov z funkcie kňazov? Nie, Samuel slúžil Hospodinovi!

Boh postavil Samuela na toto miesto a on nebol zodpovedný za správanie Éliho a jeho synov. Bol pod ich vedením nie preto, aby ich súdil, ale aby im slúžil. Vedel, že Éli je Božím služobníkom, nie jeho služobníkom. Vedel tiež, že Boh je schopný jednat sám za seba.

Deti nenapravajú otcov. Je však povinnosťou otcov vychovávať a napomínať deti. Našou úlohou je starať sa o tých, ktorých máme z Božieho poverenia viesť. Toto je pole našej zodpovednosti. Ľudí na našej úrovni máme povzbudzovať a napomínať ako bratov. V tejto kapitole sa opäť – aj keď už poslednýkrát – zaoberáme tým, ako by sme mali reagovať na ublíženie či hriech zo strany našich nadriadených.

Samuel slúžil poznanému Božiemu služobníkovi najlepšie ako vedel, a necitovoval tlak súdiť ho či napomínať. Zo Samuelových úst vyšlo slovo napomenutia len jediný raz, a to keď sa ho Éli pýtal, aké proctvo dostal predchádzajúcej noci od Hospodina. Ani vtedy to však nebolo napomenutie od Samuela, ale od Boha. Keby viac ľudí porozumelo tejto pravde, naše zbory by vyzerali inak.

CIRKEV NIE JE KAVIARĚŇ

Dnes majú ľudia vo zvyku okamžite opustiť zbor, keď sa im niečo nevidí na vedení zboru. Môže to byť spôsob, akým pastor usporadúva zbierky. Alebo to, ako sa vyzbierané peniaze použijú. Odchádzajú aj vtedy, keď sa im nepáči, čo pastor káže. Niekedy majú výhrady voči jeho povahe – buď je absolútne neprístupný, alebo príliš vtieravý. Zoznam výhrad nemá konca. Namiesto toho, aby statočne čelili problémom a posilňovali sa v nádeji, dnešní kresťania radšej utečú tam, kde neočakávajú žiadny konflikt.

Povedzme si to na rovinu: Jediným dokonalým pastorom je Ježiš. Prečo teda utekáme od ťažkostí namiesto toho, aby sme sa voči nim postavili a snažili sa ich prekonať? Keď sa s konfliktnými situáciami nevysporadúvame priamo, zvyčajne odchádzame zo zboru s pohoršením. Hovoríme, že tento zbor jednoducho neprijal naše proctvo a našu kritiku. Potom chodíme zo zboru do zboru a hľadáme taký, ktorý má bezchybné vedenie.

V čase, keď píšem túto knihu, som bol členom dvoch zborov

v dvoch rôznych štátoch za posledných štrnásť rokov. Mal som však viac ako len dve – pravdu povediac mnoho – príležitostí pohoršiť sa nad jednaním mne nadriadených lídrov (musím však priznať, že väčšina z nich bola spôsobená mojou vlastnou chybou alebo nezrelosťou). Mal som dôvod kritizovať a posudzovať vedenie, ale odchod nebol pre mňa riešením. Jedného dňa, práve keď som sa nachádzal uprostred veľmi ťažkej situácie, Pán ku mne prehovoril veršom z Písma a povedal mi: „Toto je spôsob, akým chcem, aby si opustil zbor:“

Lebo s radostou vyjdete a v *pokoji doprevadení budete.*

Iz 55:12 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Väčšina ľudí takto zo zboru neodchádza. Myslia si, že zbory sú ako kaviarne, a oni si môžu vybrať, čo si dajú alebo jednoducho zmenia lokál! Majú dojem, že môžu ostať, kým sa im tam páči a keď sa vyskytne nejaký problém, odchádzajú. Takýto postoj sa však prieči tomu, čo učí Biblia. Ty si nevyberáš svoj zbor sám. O tom, kde máš byť, rozhoduje Boh! Biblia nehovorí: „Boh rozložil údy v tele, jeden každý z nich, *ako to chceli ony*. Nie, Biblia hovorí: „...Boh rozložil údy v tele, jeden každý z nich, *ako On chcel*“ (1 Kor 12:18, Ev. pr., dôraz pridaný autorom).

Zapamätaj si: Ak si na mieste, kde ťa chce Boh, diabol sa ťa bude snažiť nejakým spôsobom pohoršiť a odradiť, aby si z tohto miesta odišiel. Chce vykoreniť ľudí z miesta, kde ich Boh vsadil a kde sa stará o ich rast. Ak sa mu podarí vyštváť ťa, vtedy uspel. Ak sa nenecháš zastrašiť, aj keď sa nachádzaš uprostred vážneho konfliktu, prekazil si jeho plány.

NENECHAJ SA ZVIEŠŤ KRITIKOU

V zbore, o ktorom budem rozprávať, som v tom čase bol už niekoľko rokov. Pastor patril k najlepším kazateľom v Amerike. Keď som po prvýkrát počúval jeho kázeň, sedel som s ústami otvorenými dokorán nad jeho úžasným biblickým vyučovaním.

Ako čas plynul a ja som slúžil pastorovi a bol v jeho blízkosti,

všimol som si niektoré jeho chyby. Pochyboval som o správnosti niekoľkých jeho rozhodnutí v službe. Začal som ho súdiť a kritizovať, stal som sa pohoršeným. Keď kázal, necítil som už žiadnu inšpiráciu ani pomazanie. Jeho kázanie ku mne už viac nehovorilo.

Iný manželský pár, naši priatelia, ktorí tiež naplno slúžili v zборе, vnímali situáciu podobne. Boh im dal vraj na srdce, aby opustili cirkev, a založili svoj vlastný zbor. Navrhovali nám, aby sme sa k nim pridali. Vedeli, ako sa trápime. Povzbudzovali nás, aby sme pokračovali v napĺňaní povolania, ktoré nám Boh dal pre naše životy. Rozprávali nám o všetkých prešlapoch pastora, jeho manželky, a vedenia zboru. Navzájom sme sa tak utešovali, cítiac sa beznádejne a v pasci.

Zdalo sa, že im skutočne záleží na našom dobre. Pravdou však bolo, že naše rozhovory len rozdúchavali plameň nespokojnosti a pohoršenia. Ako to v Prísloviach 26:20 čítame: „Kde niet dreva, hasne oheň, kde niet ohovárania, tichne svár“ (Ev. pr.). To, čo nám hovorili, bola síce pravda, no nebolo to správne v Božích očiach, pretože naše rozhovory len prikladali drevo na oheň pohoršenia, ktorý v nich horel rovnako ako v nás.

„My vieme, že si muž Boží,“ povedali mi. „To preto máš na tomto mieste takéto problémy.“ Znelo to dobre.

Moja manželka a ja sme si povedali: „To je ono. Nachádzame sa v zlej situácii. Musíme sa dostať von. Tento pastor s manželkou nás majú radi. Oni nám budú skutočnými pastiermi. Ľudia v ich zbore nás prijmú, rovnako ako službu, do ktorej nás Boh povolal.“

Odišli sme z nášho domovského zboru a začali sme navštevovať zbor, ktorý založil spomínaný manželský pár. Ostali sme však len pár mesiacov. Aj keď sa nám zdalo, že sme ušli od nášho problému, v našich srdciach stále sídlil nepokoj. Nebola v nich radosť. Stále sme zápasili so strachom, že sa z nás stane niečo, z čoho sme práve ušli. Všetko, čo sme robili, sa zdalo byť nútené a neprirodzené. Nedokázali sme sa naplno oddať prúdu vanutia Ducha Svätého. Dokonca aj naše vzťahy s novým pastorom a s jeho manželkou boli odrazu napäté.

Nakoniec som nadobudol istotu, že sa máme vrátiť do nášho domovského zboru. Keď sme tak urobili, odrazu sme vedeli, že

sme opäť v Božej vôli, aj keď to predtým vyzeralo tak, že by nás inde prijali vrúcnejšie a s väčšou láskou.

Potom som dostal šokujúce slovo od Pána: „John, nikdy som ti nepovedal, aby si z tohto zboru odišiel. Odišiel si, lebo si bol pohoršený!“

Nebola to chyba toho druhého pastora a jeho manželky, ale naša. Oni len chápali našu frustráciu a sklamanie, a aj oni sami sa s tým snažili vysporiadať vo svojich srdciach. Keď si mimo Božej vôle, nemôžeš byť pozhnaním ani pomocou pre žiadny zbor. Dokonca aj dobré vzťahy sa stanú napätými. A my sme sa svojím odchodom dostali mimo Božej vôle.

Pohoršení ľudia reagujú na situáciu spôsobom, ktorý sa zdá byť správny, aj keď ich konanie nevychádza z Božieho vnuknutia. Nie sme však povolaní k tomu, aby sme reagovali na situáciu, ale aby sme jednoducho konali to, čo nám hovorí Boh.

Ak poslúchame Boha a hľadáme ho, a on nič nehovorí, vieš čo svojím mlčaním naznačuje? Najskôr ti chce povedať: „Zostaň, kde si. Nič nemeň.“

Keď sme pod tlakom, často hľadáme slovo od Boha, ktoré by nám prinieslo úľavu. Boh nás ale vystavuje týmto veľmi ťažkým skúškam preto, aby sme duchovne narástli, aby nás zocelil a posilnil, nie na to, aby nás zničil!

V priebehu nasledujúceho mesiaca som sa stretol s pastorom našej domovskej cirkvi. Prosil som ho o odpustenie, že som sa voči nemu vzbúril, že som ho súdil a kritizoval. Velkodušne mi odpustil. Náš vzťah sa posilnil a do môjho srdca sa vrátila radosť. Od toho času som opäť s nadšením prijímal slovo, ktoré pastor kázal a v cirkvi sme zostali ešte mnoho rokov.

KEĎ SADENICE PREKVITAJÚ

V Žalme 92:14 čítame: „Tí, ktorí sú *zasadení* v dome Hospodínovom, *budú kvitnúť* vo dvoroch nášho Boha“ (Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Všimnime si, že tí, ktorí prekvitajú, sú „zasadení“ v dome Pánovom. Čo sa stane s rastlinou, ktorú každý tretí týždeň presádzame? Väčšina z nás vie, že jej koreňová sústava zakrpatie a takáto rastlina

nebude kvitnúť ani sa jej nebude dariť. Ak ju neprestaneme presádzať, čoskoro následkom šokov uhynie!

Mnohí ľudia chodia zo zboru do zboru, z jedného služobného tímu do druhého, snažia sa takto rozvíjať svoju službu – svoje dary. Ak ich Boh postaví na miesto, kde nie sú dostatočne uznávaní a povzbudzovaní, ľahko sa pohoršia. Pohoršení odchádzajú aj vtedy, keď nesúhlasia s tým, ako sa robia niektoré veci a vinu za svoj odchod pripisujú vedeniu zboru. Nevidia nedostatky svojho charakteru a nevedomujú si, že ich Boh vystavuje tlaku preto, aby sa duchovne posilňovali a rástli.

Poučme sa z príkladu rastlín a stromov, ktorý nám Boh dáva. Keď mladý ovocný stromček zasadíme do záhrady, musí čeliť búrkam, prudkému slnku a vetru. Keby tento stromček vedel hovoriť, asi by nás prosil: „Dajte ma na miesto, kde nie je ostré slnko ani žiadne víchrice!“

Keby záhradník poslušol stromček, v podstate by mu len ublížil. Strom, ktorý musí znášať nárazy búrok a páľavu slnka, rozvíja svoje korene a zapúšťa ich stále hlbšie a hlbšie. Ťažkosti, ktoré musí znášať, tak prispievajú k rozvoju jeho stability. Nepriaznivé vonkajšie podmienky ho nútia, aby hľadal iný zdroj života, až jedného dňa ani tá najsilnejšia búrka neohrozí jeho schopnosť prinášať ovocie.

Bývam s rodinou na Floride, ktorá je centrom produkcie citrusových plodov. Väčšina obyvateľov Floridy vie, že čím je zima tuhšia, tým sú pomaranče v lete sladšie. Keby sme tak rýchlo neutekali z duchovného bojiska, naša koreňová sústava by mala možnosť rozvinúť sa a zosilnieť, a naše ovocie by bolo hojné a sladšie Bohu aj ľuďom okolo nás! Stali by sme sa vyzretými stromami, z ktorých má Pán radosť, a neboli by sme viac pláňkami bez ovocia, ktoré sa hodia len na to, aby ich vyťali (Luk 13:6-9). Nemali by sme sa skrývať pred vecami, ktoré nám Boh poslať, aby sme duchovne rástli a vyzreli.

Žalmista Dávid, inšpirovaný Duchom Svätým, veľmi pekne vystihol vzťah medzi pohoršením, Božím zákonom a naším duchovným rastom. V Žalme 1 čítame:

Blahoslavený muž, ktorý... má záľubu v zákone Hospodinovom a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou.

(Žalm 1:1-2, Roh. pr.)

V Žalme 119:165 nám viac hovorí o ľuďoch, ktorí milujú Božie zákony.

Mnoho pokoja tým, ktorí milujú tvoj zákon, a niet im, na čom by sa *potkli*, aby padli.

(Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

V tretom verši Žalmu 1 nakoniec opisuje, čo takéhoto človeka, čaká.

A bude ako *strom*, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojim časom, ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu.

(Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Inými slovami, kresťan, ktorý sa rozhodne radovať sa v Božom slove aj uprostred ťažkostí, sa nepotkne a nepadne do pasce pohoršenia. Takýto človek bude ako strom, ktorý má korene zapustené hlboko v zemi, odkiaľ čerpá výživu a silu Ducha Svätého. Čerpá zo studne Božej, ktorá je v jeho duchu. Dospeje do štádia, keď sa prekážky zmenia na katalyzátory – urýchľovače zrenia ovocia. Haleluja!

Teraz sa pozrime na Ježišov výklad podobienstva o rozsieváčovi.

A podobne sú tí, ktorí sa sejú na skalnatých miestach, ktorí keď počujú slovo, hneď ho s radosťou berú, lež nemajú v sebe koreňa, ale sú dočasní: a potom keď nastane súženie alebo prenasledovanie pre slovo, *hneď sa pohoršia*.

Mar 4:16-17 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Ak raz opustíš miesto, ktoré pre teba Boh určil, tvoj koreňový systém začne zakrpatievať. Nabudúce už pre teba bude jednoduchšie utiecť pred problémom, pretože si si tento raz dával dobrý

pozor, aby si korene *nezapustil* príliš hlboko. Nakoniec sa dostaneš do stavu, kedy sotva budeš mať nejakú silu prekonávať prekážky alebo prenasledovanie.

Tak sa z teba stáva duchovný tulák, ktorý sa presúva z miesta na miesto a nikde sa nemôže udomáčniť, pretože je podozrievavý a obáva sa, že mu chcú všade len ublížiť. Si ako suchý strom, ktorý už takmer nedokáže rodiť pravé duchovné ovocie. Len sa trápi uväznený vo svojom sebeckom živote a živí sa zvyškami ovocia ostatných.

Pozrime sa na Kaina a Ábela, prvých Adamových synov. Kain priniesol Hospodinovi obeť, ktorá bola dielom jeho vlastných rúk, ovocím jeho vinice. Určite ho to stálo veľa námahy. Musel vyčistiť zem od kameňov, povytŕhať zvyšky koreňov, poorať pôdu a zúrodnit ju. Musel sadiť, polievať, hnojiť a chrániť úrodu. Do svojej služby Bohu vložil veľa úsilia. Bola to však skôr jeho vlastná obeť, a nie poslušnosť Božej vôli. Jeho obeť symbolizovala uctievanie Boha z vlastnej sily a schopnosti, a nie z Božej milosti. Naproti tomu Ábel priniesol obeť poslušnosti – prvorodené zo svojho stáda a z ich tuku. Nenamáhal sa tak ako Kain, ale to, čo dal Bohu, mu bolo veľmi drahé. Obaja bratia určite počuli o tom, ako sa ich matka a otec pokúšali zakryť svoju nahotu figovými listami. To predstavovalo ľudskú snahu zakryť vlastnou silou svoj hriech. Boh im však demonštroval prijateľnú obeť, keď ich nahotu zakryl kožou nevinného zvierata. Adam a Eva nevedeli, že ich prvý pokus bol pre Boha neprijateľný. Boh im však ukázal, aká obeť mu je lúba, vedeli o tom oni aj ich deti.

Kain sa snažil získať Božie prijatie bez toho, žeby poslúchol Jeho radu a akceptoval Božie podmienky. Boh mu však ukázal, že prijme len toho, kto k nemu pristupuje tak, ako si to On želá. Len tak u neho nájde milosť (Ábelova obeť). Boh odmietne akýkoľvek pokus priblížiť sa k nemu v mene „poznania dobrého a zlého“ (Kainov náboženský skutok). Potom povedal Kainovi, že ak bude konať dobré, bude prijatý, ale ak sa nerozhodne pre život, hriech nad ním bude panovať.

Kain bol vo svojom srdci pohoršený voči Bohu. Namiesto toho, aby činil pokánie a robil, čo je správne a tým umožnil, aby sa cez túto udalosť posilnil jeho charakter, vybil si svoj hnev a pohoršenie voči Bohu na Ábelovi. Zabil svojho brata. Boh Kainovi povedal:

A ty teraz budeš zlorečený nad tú zem, ktorá otvorila svoje ústa, aby prijala krv tvojho brata z tvojej ruky. Keď budeš obrábať zem, *nebude ti viacej vydávať svojej sily. Behúňom a tulákom* budeš na zemi.

1 M 4:11-12 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Odmietnutie od Boha – to, čoho sa Kain najviac obával – sa nakoniec stalo jeho odsúdením. Zem, ktorou sa snažil získať Božiu priazeň, bola teraz jeho vlastnými rukami prekliata. Preliatie krvi nevinného tento raz prinieslo prekliatie. Zem mu už viac nevydá svoju silu a ovocie sa urodí len za cenu veľkej námahy.

Pohoršení kresťania tak isto obmedzujú svoju schopnosť prinášať ovocie. V podobenstve o rozsievачovi Ježiš prirovnáva srdce človeka k pôde. Tak ako boli neúrodné Kainove polia, tak je neúrodná aj pôda pohoršeného srdca otráveného horkosťou. Pohoršení ľudia môžu ešte stále vo svojich životoch zažívať zázraky, proroctvá, mocné kázania a uzdravenia. Sú to však dary Ducha Svätého, nie ovocie. Nebudeme súdení podľa toho, aké dary sme prijali, ale podľa toho, koľko ovocia sme priniesli. Dar je niečo, čo dostávame zadarmo. Ovocie treba pestovať a šlachtiť.

Všimnime si, že Boh povedal Kainovi, že sa stane tulákom a bude zovšadiaľ utekať kvôli svojim postojom a skutkom. V našich cirkvách je dnes mnoho duchovných tulákov. Ich dar spevu, kázania, proroctva a iné dary nie sú prijaté vedením zboru, a tak títo ľudia odchádzajú. Bezcieľne sa potulujú a nesú si so sebou svoje pohoršenie. Hľadajú dokonalú cirkev, ktorá prijme ich dary a uzdraví ich zranenia.

Cítia sa dobití a prenasledovaní. Majú dojem, že sú modernými Jeremiášmi. Na tej správnej strane už zostali „len oni a Boh“ a všetci ostatní sú proti nim. Neprijímajú žiadne vyučovanie. Nadobúdajú takzvaný komplex prenasledovaného: „Každý mi chce ublížiť.“ Utešujú sa tým, že sami seba považujú za prenasledovaných svätých alebo za Božích prorokov. Podozrievajú každého. Presne toto postihlo Kaina. Pozrime sa, čo hovorí:

...budem tulákom a behúňom na zemi, a stane sa, že ktokoľvek ma nájde, zabije ma.

1 M 4:14 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Uvedomme si, že Kain trpel komplexom prenasledovaného – všetci mali vyhľadávať jeho smrť! Dnes tomu nie je inak. Pohoršení ľudia veria, že im každý chce len ublížiť. S takýmto postojom je pre nich ťažké, aby videli oblasti vo svojom živote, ktoré sami potrebujú zmeniť. Namiesto toho sa izolujú a správajú sa tak, že si sami privolávajú zranenia.

Ten, kto sa svojmyseľne oddeľuje, hľadá to, čo sa jemu líbi, a stavia sa na odpor všetkému, čo by prospelo.

Prís 18:1 (Roh. pr.)

Boh nás nestvoril k tomu, aby sme žili oddelene a nezávisle jeden od druhého. Naopak, páči sa mu, keď sa jeho deti navzájom o seba starajú a povzbudzujú jeden druhého. Zarmucuje ho, keď vidí, ako sa utápame v sebalútosti a zvalujeme zodpovednosť za naše šťastie, či nešťastie na iných. Chce, aby sme sa aktívne podieľali na živote Božej rodiny. Chce, aby sme všetko pre život čerpali od neho. Izolovaný človek hľadá len na svoje vlastné túžby, nie na Božie túžby. Neprijíma žiadnu radu a vystavuje sa sebaklamu.

Teraz nehovorím o obdobiach, keď Boh povoláva ľudí, aby s ním strávili čas osamote, aby ich občerstvil a aby od neho načerpali duchovnú silu. Hovorím o ľuďoch, ktorí sa dobrovoľne zatvárajú do väzenia. Túľajú sa zo zboru do zboru, prechádzajú zo vzťahu do vzťahu a uzatvárajú sa do svojho vlastného sveta. Sú presvedčení, že každý, kto s nimi nesúhlasí, sa mýli a je proti nim. Svojou izoláciou sa chránia a cítia sa bezpeční v prísne stráženom prostredí, ktoré si sami ohraničili. Viac nie sú konfrontovaní s vadami svojho charakteru. Namiesto toho, aby čelili ťažkostiam, snažia sa vyhnúť testu svojho charakteru. Naš charakter sa môže rozvíjať len vtedy, ak riešime konflikty s ľuďmi okolo nás. Tým, že títo ľudia stále znovu a znovu upadajú do pohoršenia, ich charakter sa nerozvíja.

6.

SKRÝVANIE SA PRED SKUTOČNOSŤOU

POHORŠENIE V SRDCI
NÁM BRÁNI VIDIEŤ VLASTNÉ
CHARAKTEROVÉ CHYBY,
PRETOŽE VINU PRESÚVAME
NA INÝCH.

*...stále sa učia, ale nikdy nemôžu dôjsť k poznaniu pravdy.
2 Tim 3:7 (Ev. pr.)*

Často sa ma ľudia pýtajú: „Kedy by som mal opustiť zbor alebo služobný tím? Aké zlé to tam musí byť, aby som mohol odísť?“ Vtedy odpoviem: „Kto ťa do tejto miestnej cirkvi poslal?“

Opýtaný väčšinou odpovie: „Boh.“

„Ak ťa tam poslal Boh,“ odpoviem, „neodchádzaj, kým ťa Boh odtiaľ neprepustí. Ak Pán mlčí, často tým chce povedať, aby si nič nenechal, tak teda neodchádzaj a ostaň verne stáť na mieste, kde ťa postavil.“

Keď ti Boh prikáže odísť, budeš odtiaľ odchádzať v pokoji bez ohľadu na to, aké podmienky na službu si v ňom mal.

Lebo s radosťou vyjdete a v pokoji doprevadení budete.

Iz 55:12 (Roh. pr.)

Tvoj odchod nebude závisieť od konania a správania sa ľudí, ale od vedenia Duchom Svätým. Odchod zo zboru teda vôbec nie je otázkou toho, ako zle sa veci majú.

Boh nechce, aby si cirkev alebo službu opúšťal s pohoršením či kritikou v srdci. Takéto správanie nie je v Božom pláne. Takýmto spôsobom skôr reaguješ na vonkajšie okolnosti, ako konáš v súlade s Božím vedením. V Rimanom 8:14 čítame: „Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími“ (Roh. pr.). Všimni si, že tento verš nehovorí: „Lebo všetci, ktorí reagujú na ťažké situácie, tí sú synmi Božími.“

Pre slovo *syn* existujú v novozákonnej gréčtine dva výrazy: *teknon* a *huios*. Slovo *teknon* označuje „biologického syna“.¹ Človek sa stáva synom (*teknon*) už narodením.

Keď sa narodil môj prvý syn Addison, bol synom Johna Bevera jednoducho preto, že som jeho biologickým otcom. Keď ležal v pôrodnici, nemohli ste ho rozoznať od ostatných bábätiek na základe podobnosti našich pováh. Rodina a priatelia ho mohli spoznať len vďaka cedulke nad hlavou, ktorá niesla jeho meno. Nebolo na ňom nič, čo by ho odlišovalo od iných bábätiek. Addison bol *teknon* Johna a Lisy Beverových.

Výraz *teknon* nachádzame v Rimanom 8:15-16, kde sa hovorí, že sme dostali ducha synovstva, a preto „sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi (*teknon*) Božími“ (Roh. pr.). Keď človek prijme Ježiša Krista za svojho Pána, stáva sa dieťaťom Božím tým, že sa znovuzrodil (pozri Ján 1:12).

Ďalším gréckym výrazom pre slovo *syn* v Novom zákone je *huios*. *Huios* je synom, pretože zdieľa charakter alebo charakteristiky svojich rodičov. V mnohých prípadoch označuje „niekoho, koho identifikujeme ako syna na základe charakterovej podobnosti s rodičmi.“²

Ako Addison rástol, stále viac sa začínal podobat a správať sa ako jeho otec. Keď mal šesť rokov, Lisa a ja sme museli ísť na služobnú cestu, nechali sme ho teda u mojich rodičov. Keď sme sa vrátili, moja matka povedala Lise, že Addison je presnou kópiou svojho ocka. V jeho veku som vraj bol presne taký ako on. Ako rástol, mal viac a viac charakteristík svojho otca. Teraz už o jeho synovstve nehovorí len biologická príslušnosť, ale aj charakte-

ristické vlastnosti a správanie, ktorými sa podobá na otca, dokazujú, že je synom Johna Bevera.

Jednoduchšie povedané grécky výraz *teknon* označuje „bábätká, alebo nedospelých synov“ a výraz *huios* sa najčastejšie používa na označenie „zrelých, dospelých synov.“³

Pozrime sa opäť na Rimanom 8:14: „Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi (*huios*) Božími“ (Roh. pr.). Jasne vidíme, že sú to zrelí, dospelí synovia, ktorí sú vedení Duchom Svätým. Nezrelí kresťania sa málokedy nechajú viesť Duchom Svätým. Na okolnosti, ktoré ich stretávajú, najčastejšie reagujú emocionálne alebo sa riadia vlastným rozumom. Ešte sa nenaučili konať podľa toho, čo hovorí Duch Boží.

Addison ďalej rástol a s ním sa vyvíjal aj jeho charakter. Čím bol zrelší, tým viac zodpovednosti som mu zveroval. Zostať nezrelým by pre neho nebolo dobré. Boh nechce, aby sme navždy zostali bábätkami.

Charakter môjho syna sa formoval aj cez zložité situácie, ktoré musel riešiť. V škole, do ktorej začal chodiť, boli aj starší, ktorí šikanovali a zastrášovali slabších chlapcov. Počul som, aké kruté veci povedali a urobili môjmu synovi. Hneď som bol v pokušení ísť a vybaviť si to s nimi. Vedel som však, že by to nebolo správne riešenie. Keby som zasiahol, určitým spôsobom by som zabránil Addisonovi, aby narástol.

Moja žena a ja sme mu teda naďalej doma radili a pripravovali ho na to, ako má čeliť prenasledovaniu v škole. Addisonov charakter sa vyvíjal vďaka tomu, že v ťažkej situácii poslúchal naše rady.

Podobne s nami jedná Boh. Biblia hovorí, že „On (Ježiš) hoci bol Syn (*Huios*), naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel“ (Žid 5:8, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Fyzický rast je závislý od času. Žiadne dieťa za šesť rokov nenarastie na dva metre. Intelektuálny rast je výsledkom učenia. Duchovný rast nie je závislý ani od času ani učenia, ale poslušnosti. Pozrime sa na to, čo píše Peter:

Keď teda Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myslou: lebo *ten, kto trpel na tele, prestal od hriechu.*

1 Pet 4:1 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Človek, ktorý prestal hrešiť, je dokonale poslušným Božím dieťaťom. Je dospelý. Volí si Božiu cestu, nie svoju vlastnú. Tak, ako sa Ježiš naučil poslušnosti okolnosťami, ktoré pretrpel, aj my sa učíme poslušnosti práve prostredníctvom ťažkých a konfliktných situácií, ktorým musíme čeliť. Keď v takýchto situáciách poslúchame Božie slovo, ktoré nám Duch Svätý zjavuje, cez tieto konflikty a súženie duchovne rastieme a dozrievame. O našom duchovnom raste nerozhoduje množstvo vedomostí z Písma, ale poslušnosť.

To je jeden z dôvodov, prečo sú v našich zboroch ľudia, ktorí sú kresťanmi už dvadsať rokov, vedia citovať celé odstavce z Biblie, počuli mnoho kázni a prečítali veľa kníh, ale pritom stále nosia duchovné plienky. Vždy, keď sa dostanú do ťažkej situácie, namiesto toho, aby konali v súlade s vedením Ducha Svätého, snažia sa sami seba ochrániť vlastným spôsobom. „Stále sa učia, ale nikdy nemôžu dôjsť k poznaniu pravdy“ (2 Tim 3:7, Ev. pr.). Nikdy nemôžu dospieť k poznaniu pravdy, pretože podľa nej nežijú.

Ak chceme duchovne rásť a dospievať, musíme dovoliť pravde, aby aktívne pôsobila cez naše životy. Nestačí s ňou len súhlasiť, musíme ju poslúchať. Ak ju nebudeme poslúchať, môžeme sa naďalej učiť, no nikdy sa nám nepodarí dospieť.

SNAHA OCHRÁNIŤ SAMÉHO SEBA

Pohoršením bežne ospravedlňujeme našu snahu ochrániť seba samého. Takáto snaha je v podstate neposlušnosťou voči Bohu. V určitom zmysle nás prechovávanie pohoršenia skutočne chráni, ale len pred tým, aby sme videli svoje vlastné charakterové chyby. Svoje charakterové chyby nevidíme, pretože vinu zvalujeme na iných. Takto sa nikdy nebudeme musieť postaviť tvárou v tvár svojej nezrelosti, svojmu podielu viny a svojmu hriechu, pretože vnímame len chyby ľudí, ktorí nás pohoršili. Boží zámer vybudovať v nás charakter takto prejde pomimo nás. Pohoršený človek sa bude vyhýbať zdroju pohoršenia, ktorý pohoršenie vyvolal, odíde a stane sa duchovným tulákom.

Prednedávnom mi jedna pani rozprávala o svojej priateľke, ktorá opustila zbor a začala navštevovať iný. Po čase pozvala svojho nového

pastora na obed. Po chvíľke rozhovoru sa jej pastor opýtal, prečo opustila predchádzajúcu cirkev. Táto dáma mu porozprávala o všetkých problémoch, ktoré videla vo vedení jej predchádzajúceho zboru.

Pastor ju vypočul a snažil sa ju utešiť. Zo skúsenosti však viem, že by urobil múdrejšie, keby túto ženu povzbudil v tom, aby sa vysporiadala so svojím zranením a kritickým postojom. Potom by jej mohol ukázať verše z Božieho slova, ktoré to potvrdzujú. Ak by to bolo nutné, mal by jej odporučiť, aby sa vrátila do svojej domovskej cirkvi a zostala tam, kým ju Boh odtiaľ neprepustí v pokoji.

Keď ťa Boh odniekadiaľ prepustí v pokoji, nebudeš pokladať za nutné obhájiť svoj odchod pred ostatnými. Nebudeš pod tlakom súdiť a kriticky odhaľovať problémy svojej predchádzajúcej cirkvi. Čo sa týka tejto ženy, viem, že je len otázkou času, kedy bude rovnakým spôsobom reagovať na svojho nového pastora a vedenie v novej cirkvi. Keď totiž v srdci prechováваме pohoršenie, sme náchylní filtrovať ním všetky ďalšie zážitky.

Existuje jeden starý príbeh, ktorý výstižne ilustruje takúto situáciu. V dávnych časoch, keď sa usadlíci premiestňovali stále ďalej na západ, žil jeden starý múdry muž. Mal vo zvyku stáť na kopci, ktorý sa týčil pred jedným novým mestom na západe. Tento muž bol prvým človekom, ktorého usadlíci prichádzajúci z východu stretli na ceste do mesta. Zvyčajne sa ho všetci dychtivo pýtali, akí sú obyvatelia mesta, v ktorom sa hodlajú usadiť.

Muž im odpovedal otázkou: „Akí boli ľudia v meste, z ktorého prichádzate?“

Niektorí mu odpovedali: „Mesto, z ktorého prichádzame, bolo nadmieru skazené. Ľudia sa navzájom ohovárali a zneužívali nevinných ľudí na svoje ciele. Mesto bolo plné klamárov a zlodejov.“

Starý muž odpovedal: „Toto mesto je presne také isté, ako to, z ktorého prichádzate.“

Ľudia sa mužovi poďakovali, že ich vopred varoval pred osudovou chybou a pohli sa ďalej na západ.

Po čase sa tam objavila ďalšia skupina prisťahovalcov a pýtala sa starého muža to isté: „Akí sú ľudia v tomto meste?“

Muž im opäť odpovedal otázkou: „Akí boli ľudia v meste, z ktorého prichádzate?“

Títo mu odpovedali: „Bolo úžasné. Mali sme tam veľmi dobrých

priateľov a všetci sme sa o seba zaujímali. Nikdy sme netrpeli nedostatkom, pretože sme si navzájom pomáhali. Ak niekto začal nejaký projekt, celá komunita sa zjednotila a pomohla mu. Bolo pre nás ťažké opustiť to mesto, ale cítili sme zodpovednosť preraziť cestu nastupujúcej generácii a tak sme sa vybrali na západ.“

Starý muž opäť povedal: „Toto mesto je také isté, ako to, z ktorého prichádzate.“

Ludia sa potešili: „Usadme sa teda tu!“

Spôsob, akým vnímali minulé vzťahy, určoval spôsob, akým budú chápať vzťahy v budúcnosti.

To isté platí o nás. Spôsob, akým opúšťaš cirkev alebo vzťah, určuje spôsob, akým vstupuješ do inej cirkvi alebo nového vzťahu. V Jánovi 20:23 Ježiš hovorí: „Keby ste odpustili hriechy niektorých ľudí, sú im odpustené, a keby ste zadržali hriechy niektorých ľudí, sú im zadržané“ (Roh. pr.).

Hriechy iných ľudí zadržujeme, ak si nesieme pohoršenie alebo držíme svoj hnev. Ak odchádzame z cirkvi alebo zo vzťahu plní hnev a horkosti, do ďalšej cirkvi či vzťahu vstupujeme s rovnakým postojom. Ak nastanú problémy, bude ľahšie vzťah alebo zbor opustiť. Neriešime už totiž len zranenia zo súčasného vzťahu, ale aj zo vzťahu predchádzajúceho.

Štatistiky hovoria, že 60 – 65% rozvedených ľudí sa opätovne po ďalšej svadbe rozvedie.⁴ Aj tu platí, že spôsob, akým človek opúšťa prvé manželstvo určuje spôsob, akým bude viesť druhé manželstvo. Neodpustenie, ktoré prechováva voči svojmu predchádzajúcemu partnerovi, bráni slobodnému rozvíjaniu vzťahu s budúcim partnerom. Tým, že viní zo všetkého svojho predchádzajúceho partnera, zostáva slepý voči svojmu podielu viny a svojim vlastným charakterovým nedostatkom. A navyše sa k tomu všetkému pripája strach z ďalšieho zranenia.

Tento princíp sa netýka iba manželstva a rozvodu, ale vzťahuje sa na všetky vzťahy. Do nášho zboru prišiel jeden muž, ktorý predtým pracoval v inom zbere a teraz chcel pracovať pre nás. V predchádzajúcom zbere prežil zranenie vo vzťahu so svojím nadriadeným, ale odvtedy prešiel nejaký čas a ja som vnímal, že ma Pán vedie k tomu, aby som ho prijal medzi nás. Veril som, že je na najlepšej ceste prekonať svoje zranenie.

Zavolať som jeho bývalému nadriadenému a povedal som mu o mojom rozhodnutí zapojiť tohto muža do služby v našom tíme. V mojom úmysle ma povzbudil a vyjadril presvedčenie, že je to dobrý krok na ceste k jeho uzdraveniu, pretože vedel, že ich mám oboch rád. Veril, že počas jeho práce pre náš zbor sa ich vzťah napraví. Obojmu mužom som povedal, že sa modlím za obnovenie a uzdravenie ich vzťahu.

Takmer ihneď, ako sa tento muž pripojil k našej službe, nastali problémy. Snažil som sa ich otvorene riešiť, no zakaždým to malo len krátkodobý účinok. Bolo jasné, že sa nedokáže preniesť ponad zlé skúsenosti so svojou predchádzajúcou autoritou. Spomienky ho neustále prenasledovali. Dokonca ma začal obviňovať, že robím tie isté veci ako jeho bývalý nadriadený.

Trápilo ma to, pretože mi na tomto človeku záležalo viac, ako na tom, čo pre mňa môže urobiť ako zamestnanec. Vo vzťahu s ním som robil ústupky, aké by som nerobil žiadnemu zo svojich podriadených, pretože som si z celého srdca želal jeho uzdravenie.

Neuplynuli ani dva mesiace a dal výpoveď. Cítil sa uviaznutý v rovnakej situácii ako predtým. Keď odchádzal, povedal mi: „John, už nikdy nebudem pracovať v nijakom zbere.“

Požehnal som ho a nechal som ho odísť. Stále milujeme jeho aj jeho manželku. Smutné je, že mal silné pomazanie práve v tej oblasti, ktorú opustil, aj keď to neznamena, že nebude úspešný v inej oblasti.

Po jeho odchode som sa nad tým zamýšľal a pýtal sa Pána: „Prečo tak rýchlo odišiel, keď sme boli obaja presvedčení, že zamestnať ho je správna vec?“

O pár týždňov som na túto otázku dostal odpoveď prostredníctvom môjho múdreho priateľa, tiež pastora. „Často Boh dovolí ľuďom ujsť zo situácie, ktorú by mali riešiť, pretože sa pre útek už pevne rozhodli vo svojom srdci.“

Ďalej mi porozprával príbeh o Eliášovi, ktorý utiekol pred Jezábel po tom, čo popravil falošných Bálových prorokov (1 Kráľ 18-19). Títo proroci zviadli celý národ k modlárstvu a jedávali za spoločným stolom s kráľovnou Jezábel. Keď sa tá do počula čo Eliáš spravil, vyhrážala sa, že ho do dvadsiatich štyroch hodín zabije.

Boh chcel, aby jej Eliáš vzdoroval, ale on namiesto toho ušiel.

Bol taký zúfalý, že sa modlil, aby zomrel. Vôbec nebol schopný splniť svoje poslanie. Boh teda poslal anjela, aby ho posilnil dvoma koláčmi a napojil vodou a dovolil mu utekať štyridsať dní a nocí na vrch Horeb.

Keď tam konečne dorazil, prvá vec, ktorú sa ho Boh spýtal, bola: „Eliáš, čo tu robíš?“

Musela to byť zvláštna otázka. Boh mu dal jedlo na cestu a dovolil mu ísť, len aby sa teraz spýtal: „Eliáš, čo tu robíš?“ Boh vedel, že Eliáš sa v srdci rozhodol utiecť z ťažkej situácie. Dovolil mu teda utiecť, aj keď z jeho otázky je zrejmé, že Eliášov útek nebol jeho pôvodným plánom.

Potom povedal Eliášovi: „Idi, vráť sa svojou cestou na púšť Damašku a príd a... Jehu-va, syna Nimšiho, pomazeš za kráľa nad Izraelom a Elizea, syna Šafatovho, z Ábel-mecholy, pomazeš za proroka miesto seba“ (1 Kráľ 19:15-16, Roh. pr.). Prostredníctvom Elizea a Jehu Boh zničil kráľovnú Jezabel aj jej skazený režim (2 Kráľ 9-10). Toto poslanie nenaplnil Eliáš, ale jeho nástupcovia, ktorých určil Boh.

Môj priateľ pastor mi povedal: „Ak si v srdci zaumienime, že nebudeme čeliť ťažkým situáciám, Boh nás prepustí, aj keď to nie je jeho pôvodná dokonalá vôľa.“

Neskôr som si spomenul na príbeh zo 4. Mojžišovej 22. kapitoly, ktorý hovorí to isté. Balám si veľmi prial zakročiť proti Izraelu, pretože mu z toho plynuli veľké osobné výhody.

Pýtal sa Boha, či môže ísť, Boh mu ale ukázal, že to nie je Jeho vôľa. Keď však moábsky kráľ po neho opäť poslal a sľuboval mu viac peňazí a väčšie počty, keď prekláje Izrael, Balám sa išiel pýtať Boha po druhýkrát. Je smiešne domnievať sa, že by Boh zmenil svoju mienku len preto, že Balám dostane viac peňazí a hodností. Tento raz však Boh súhlasil, aby šiel.

Prečo Boh zmenil svoje rozhodnutie? Pravda je taká, že Boh *nezmenil* svoje rozhodnutie. Balám bol tak pevne rozhodnutý ísť, že ho Boh nechal, aby šiel. Preto sa aj na Baláma nahneval, keď tak učinil.

Boha môžeme dráždiť tým, že sa stále pýtame na niečo, čo nám už jasne ukázal a pre čo nám zjavil svoju vôľu. Nakoniec nám dovolí, aby sme konali tak, ako chceme, aj keď sa to

nezhoduje s jeho pôvodným plánom pre nás – a dokonca, aj keď nám to neprospieva.

Boží dokonalý plán nás často vystavuje zraneniam a postojom, ktorým nechceme čeliť. Ak však utekáme, neprejdeme situáciami, ktoré nám prinesú silu. Ak sa odmietame vysporiadať s pohoršením, neznamená to, že sa od problému oslobodíme. Poskytnite nám to len dočasnú úľavu. Koreň problému zostane nedotknutý.

Moja skúsenosť s mladým mužom, ktorý po dvoch mesiacoch opustil náš tím, ma naučila jednu dôležitú vec o pohoršení a vzťahoch. Nie je možné vybudovať si zdravý vzťah s človekom, ktorý opustil predchádzajúci vzťah s horkosťou a neodpustením v srdci. Najprv musí dôjsť k uzdraveniu. Aj keď tento muž tvrdil, že svojmu predchádzajúcemu vodcovi odpustil, na svoje zranenie nezabudol.

Láska zabúda na krivdy, a tak vytvára nádej pre budúcnosť. Ak sme naozaj prekonalí pohoršenie, budeme sa zo všetkých síl snažiť o zmierenie. Možno na to nenastane pravý čas ihneď, ale v našich srdciach budeme vyhľadávať prvú príležitosť na obnovenie porušeného vzťahu.

Jeden múdry priateľ mi neskôr povedal: „Existuje jedno staré príslovie, ktoré hovorí: Keď si raz pes obarí nohu vriacou vodou, aj studená voda mu bude naháňať hrôzu.“ Kolkí z nás sa boja studenej vody, ktorá prináša úľavu, len preto, že sa raz popálili a nevedia odpustiť?

Ježiš túži uzdraviť naše rany. Často mu to však nedovolíme, pretože jeho cesta k uzdraveniu nie je tá najjednoduchšia. Je to cesta pokory a sebazaprenia, ktorá nakoniec vedie k uzdraveniu a duchovnej zrelosti. Je to rozhodnutie povýšiť blaho iných nad svoje vlastné, aj keď nám títo ľudia spôsobili veľa trápenia.

Pýcha sa na túto cestu nikdy nevydá. Môžu ju podstúpiť len tí, ktorí túžia po pokoji natoľko, že sú ochotní riskovať odmietnutie. Táto cesta vedie k pokore a poníženiu. Je to cesta k životu.

7.

PEVNÉ ZÁKLADY

TO, ČO SA NAUČÍME
V PRÍTOMNOSTI BOHA,
SA NIKDY NENAUČÍME OD ĽUDÍ.

...preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, zakladám na Sione kameň, skúsený kameň, uholný, drahý, základ, pevne založený; kto verí voň, nebude náhliť.

Iz 28:16 (Roh. pr.)

Nikto, kto v neho verí, nebude konať unáhlene. Človek, ktorý koná unáhlene, je nestály, pretože sa vo svojom konaní neopiera o pevný základ. Takýmto človekom ľahko pohnú búrky prenasledovania a skúšok. Pozrime sa, čo sa udialo Šimonovi Petrovi.

Keď Ježiš prišiel do okolia Cézaree Filipovej, spýtal sa svojich učeníkov: „Čo hovoria ľudia o mne, že kto som ja, Syn človeka?“ (Mat 16:13, Roh. pr.).

Niektorí z učeníkov s nadšením hovorili, za koho Ježiša považujú zástupy. Ježiš počkal, kým skončia, potom sa na nich pozrel a priamo sa ich opýtal: „A vy čo hovoríte, že kto som ja?“ (verš 15).

Som si istý, že na tvárach väčšiny učeníkov sa objavil zmätený, ustráchaný výraz a na okamih stratili všetku svoju výrečnosť.

Ludia, ktorí ešte pred chvíľou zanietene rozprávali o názoroch iných, odrazu nemali slov. Možno nikdy sami sebe túto otázku nepoložili.

Ježiš urobil presne to, v čom je tak dobrý. Obnažil ich srdcia otázkou. Priviedol ich k tomu, aby si uvedomili, čo vedia a čo im zostáva skryté. Títo učenici žili z úvah ostatných namiesto toho, aby sa vo svojom vlastnom srdci uistili o tom, kým naozaj Ježiš je. Sami sa touto otázkou nezaoberali.

Len jeden z učeníkov vedel odpovedať na Ježišovu otázku. Bol to Šimon, ktorého Ježiš premenoval na Petra. Odrazu vyhrkol: „Ty si Kristus, Syn živého Boha“ (Mat 16:16, Roh. pr.).

Ježiš mu na to povedal: „Blahoslavený si, Šimone, synu Jonášov, lebo telo a krv ti toho nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach“ (verš 17).

Ježiš vysvetlil Šimonovi Petrovi, z akého zdroja pochádza zjavenie, ktoré dostal. Šimon Peter nenadobudol tento poznatok počúvaním názorov ostatných, ani vyučovaním, ale zjavil mu to Boh.

Šimon Peter bol veľmi hladný po Božích veciach. Bol učeníkom, ktorý kládol Ježišovi najviac otázok. Bol to on, kto kráčal po vode, kým ostatní jedenásti sa len prizerali. Bol človekom, ktorý sa odmietal uspokojiť len s názorom niekoho iného! Chcel počuť odpoveď priamo z Božích úst.

Zjavenú pravdu o Ježišovi Peter nenadobudol svojimi zmyslami, ale prijal ju do svojho srdca ako dar, ktorý dostal v odpovedi na svoj duchovný hlad. Aj mnohí ďalší boli svedkami toho istého, čo videl a počul Peter, no v srdciach nemali taký hlad po poznání Božej vôle, ako on.

V 1. Jána 2:27 čítame: „A ... to pomazanie, ktoré ste dostali od neho, zostáva vo vás, a nepotrebuje, aby vás niekto učil, ale ako vás učí to isté pomazanie o všetkom, a je pravdivé a nie je lžou, a ako vás naučilo...“ (Roh. pr.).

Toto pomazanie vyučilo Šimona Petra. Vypočul si, čo hovorili ostatní, a potom sa pozrel do svojho vnútra, čo mu zjavil Boh. Keď raz prijmeš pravdu od Boha, nikto ťa nemôže zviest svojimi vlastnými názormi. Keď ti Boh niečo zjaví, nezáleží na tom, čo hovoria ostatní. Aj keby si celý svet tvrdil svoje, tvoje srdce to nemôže zmeniť.

Ježiš potom povedal Šimonovi Petrovi a ostatným učeníkom: „... na tej skale [poznania zjaveného Bohom] postavím svoju cirkev, a pekelné brány ju nepremôžu“ (Mat 16:18, Ev. pr.). Jasne tu vidíme, že v zjavenom Božom slove je náš pevný základ; v tomto prípade to bolo Petrovo porozumenie tomu, že Ježiš je Syn Boží.

OSVIETENÉ SLOVO

Keď kážem, často hovorím zhromaždeniu veriacich, aby v mojom hlase hľadali Boží hlas. Tak často sme tak zaneprázdnení písaním poznámok, že sa len snažíme zachytiť všetko, čo kazateľ hovorí. Takto však získavame len rozumové chápanie Písma a jeho výkladu, ktoré ostáva len v našej mysli.

Keď sa naše poznanie obmedzí výlučne na rozumové chápanie, môže dôjsť k dvom veciam: 1) sme náchylnejší podľahnúť emóciám a posudzovať myšlienky na základe ich popularity, alebo 2) sme obmedzovaní vlastným intelektom. Ani jedna z týchto vecí však nie je tým pevným základom, na ktorom Ježiš stavia svoju cirkev. Ježiš povedal, že cirkev bude stáť na zjavenom Slove, nielen na naučených veršoch.

Keď počúvame kázeň pomazaného Božieho služobníka alebo čítame knihu, mali by sme sústredene očakávať na slová a vety, ktoré nám roznielia ducha, pretože práve to je Slovo, ktoré nám Boh zjavuje. Takéto Slovo nami prenikne ako svetlo a prináša duchovné chápanie Písma. Ako povedal žalmista: „Otvorenie tvojich slov osvecuje; robí prostých rozumnými“ (Ž 119:130, Roh. pr.). Ak Božie slovo vchádza do našich srdc, nielen do našej mysle, osvecuje nás a prináša objasnenie, vysvetlenie.

Mne samému sa často stáva, že kazateľ hovorí na určitú tému, a Boh mi popritom v srdci osvetľuje niečo úplne iné. Alebo na druhej strane Boh pomaže konkrétne slová kazateľa, ktoré priamo zasiahnu moje srdce. Zakaždým je to pre mňa zjavené Božie slovo. A je to presne takéto Slovo, ktoré nás mení z „prostých“ (bez porozumenia) na „rozumných“ (zrelých, plných porozumenia, duchovného poznania). Toto Slovo osvecujúce srdce je pevným základom, o ktorom Ježiš hovorí, že na ňom bude vybudovaná jeho cirkev.

Ježiš zjavené Božie slovo prirovnáva ku skale. Skala je symbolom stability a sily. Pripomeňme si podobenstvo o dvoch staviteľoch, z ktorých jeden postavil dom na skale a druhý na piesku. Keď oboma domami otriasla búrka – ktorou môže byť prenasledovanie, skúšky a ťažkosti – ten, ktorý stál na piesku, sa zrútil, kým dom vybudovaný na skale, zostal stáť.

Niektoré veci, ktoré potrebujeme od Boha počuť, nemôžeme nájsť v Biblii. Napríklad, koho by sme si mali zobrať za manžela alebo za manželku? Kde by sme mali pracovať? Do ktorého zboru by sme mali chodiť? A zoznam by mohol pokračovať ešte ďalej. Aj pre tieto rozhodnutia musíme mať zjavené Božie slovo. Bez neho by sme naše rozhodnutia stavali na nestabilnom základe.

Nikto nám nemôže vziať to, čo nám Boh zjaví prostredníctvom svojho Ducha. Na takomto základe musíme stavať všetko, čo robíme. Bez neho sa uprostred skúšok a ťažkostí necháme ľahko zviest k pohoršeniu a zaslepeniu.

Znovu si pripomeňme, čo Ježiš povedal o Slove, ktoré bolo prijímané s veľkým nadšením do mysle, avšak bez toho, aby sa zakorenilo v srdci.

A podobne sú tí, ktorí sa sejú na skalnatých miestach, ktorí keď počujú slovo, hneď ho s radosťou berú, lež nemajú v sebe *koreňa*, ale sú dočasní: a potom, keď nastane súženie alebo prenasledovanie pre slovo, hneď sa *horšia*.

Mar 4:16-17 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Slovo *koreň* môžeme ľahko zameniť za slovo *základ*, pretože obe tieto slová označujú zdroj sily a stability, či už pre rastlinu alebo pre stavbu. Človek, ktorý nemá svoje korene alebo základy v zjavenom Slove Božom, veľmi ľahko podľahne búrke pohoršenia.

Kolkí z nás sú ako učenici, ktorých zaskočila Ježišova otázka? Mnohí žijú len z toho, čo počuli hovoriť alebo kázať iných. Názory iných považujú za pravdu bez toho, aby hľadali potvrdenie alebo radu od Ducha Svätého. Žiť a prehlasovať ako pravdu však môžeme len to, čo nám zjavuje Boh, pretože na tom Ježiš stavia svoju cirkev.

Jedného času som mal slobodnú sekretárku, ktorá šťastne chodila s mladým mužom, ktorý tiež pracoval v cirkvi. Každým dňom si

boli bližší a každý mohol vidieť, že sa stanú manželmi. Aj oni sami už o tom začali vážne uvažovať.

V jeden nedeľný večer si ich hlavný pastor zavolať a povedal im: „Takto hovorí Pán: vy dvaja sa vezmete.“

Nasledujúce ráno vošla moja sekretárka do kancelárie s hlavou v oblakoch. Bola veľmi šťastná. Spýtala sa ma, či by som ich nezobáňil, a ja som jej povedal, že mi to bude ctou. Dohodol som si s nimi termín na predmanželský rozhovor.

Nemal som však v tejto veci pokoj. Keď vstúpili do mojej kancelárie, na môjho ducha doľahla ťažoba. Pozrel som sa na moju sekretárku a spýtal sa jej, či vie, že tento mladý muž je pre ňu manželom, ktorého jej vybral Boh. Odpovedala nadšeným a istým áno.

Potom som sa pozrel na mladého muža a spýtal som sa ho: „Veríš vo svojom srdci, že je to Božia vôľa, aby si si vzal toto dievča za manželku?“

Na okamih na mňa hľadel s otvorenými ústami, potom sklonil hlavu a pokrútil ňou, akoby chcel povedať: „Nie, nie som si istý.“

Pozrel som sa na oboch a povedal mladému mužovi: „Nezobáňim vás. Nezaujímam ma, kto o vás prorokoval ani čo bolo povedané. Je mi jedno, kolkí vám už povedali, že vy dvaja ste nádherný pár. Ak ti Boh v srdci nezjavil svoju vôľu, nemá zmysel o tomto manželstve ďalej uvažovať. Ak sa oženíš bez toho, aby ti Boh zjavil, že toto je jeho dokonalá vôľa pre teba,“ pokračoval som, „keď príde búrka – a ony príde – budeš si klásť otázky: Čo keby som si zobral za manželku iné dievča? Mal by som teraz takéto problémy? Mal som sa uistiť, že to bola Božia vôľa. Cítim sa ako v pasci. Tvoje srdce sa potom unaví a ty už nebudeš vládvať bojovať s problémami, ktoré budú ohrozovať vaše manželstvo. Budeš mužom rozdvojenej mysle, ktorý je nestály vo všetkom, čo koná.“

Ukončil som naše stretnutie a povedal im, že nemá význam znovu sa stretávať. Jemu sa uľavilo. Ona bola veľmi nahnevaná. Nasledujúci týždeň sa napätie v našej kancelárii dalo krájať. Ale ja som vedel, že som povedal pravdu. Bol to pre túto ženu čas skúšky. Ak jej Boh naozaj povedal, že tento muž má byť jej manželom, bude dôverovať Bohu, že to dá rovnako poznať aj jemu, a nepodľahne pokušeniu pohoršiť sa voči mne ani voči Bohu.

Poradil som jej, aby sa utiahla do úzadia a dala svojmu priateľovi čas hľadať Božiu vôľu. Poslúchla ma.

Ubehli tri týždne a moji dvaja mladí priatelia ma požiadali o ďalšie stretnutie. Okamžite som v srdci pocítil radosť. Keď tentokrát vošli do mojej kancelárie, mladý muž sa na mňa pozrel rozžiarými očami a povedal: „Som si nadovšetko istý, že túto ženu vybral pre mňa Boh za manželku!“ O sedem mesiacov nato sa vzali.

Keď vieš, že ťa Boh postavil do nejakého vzťahu alebo cirkvi, pre nepriateľa bude oveľa ťažšie vyštváť ťa odtiaľ von. Budeš stáť na zjavenom Božom slove a prekonáš všetky konflikty, aj keby sa to v ľudských očiach zdalo byť nemožné.

NIET INEJ VOLBY

Prvých päť rokov nášho manželstva s Lisou bolo pre nás oboch veľmi ťažkých. Zraňovali sme sa navzájom tak hlboko, že sa už zdalo takmer nemožné obnoviť milujúci vzťah, ktorý medzi nami kedysi bol.

Len jedna vec nás držala spolu: Obaja sme vedeli, že naše manželstvo chcel Boh. Preto sme o rozvode ako o možnom riešení ani neuvažovali. Našou jedinou možnosťou bolo veriť, že On nás uzdraví a zmení. Obaja sme sa naplno oddali tomuto procesu bez ohľadu na to, aký bol bolestivý.

Keď som uvažoval o tom, že to vzdám, vždy som si spomenul na zaslúbenia, ktoré mi Boh dal ohľadom môjho manželstva. Nemal som odvahu prekaziť to, čo Boh naplánoval a pripravil pre naše spoločné manželstvo.

Jedným zo zaslúbení, ktoré nám Boh dal, bolo, že moja žena a ja budeme spoločne slúžiť. V čase, keď nám ho dal, som si myslel: *Tak toto vidím veľmi jasne. Oboch nás obdaril darom služby.*

Vo víre našich manželských búrok som však už toto zaslúbenie nevidel tak jasne. Aj napriek tomu som sa ho odmietal vzdáť. Prirodzená nádej bola preč kvôli hádkam a pýche, ktoré vstúpili do nášho manželstva. Stále však v mojom srdci prežívalo nadprirodzené semienko života. Toto zaslúbenie mi v najťažších chvíľach slúžilo ako kotva alebo pevný základ.

Po čase sa ukázalo, že Boh nielen uzdravil náš vzťah, ale navyše ho posilnil tak, že bol pevný ako nikdy predtým. Vďaka tomu, že sme prešli mnohými konfliktmi a naučili sme sa jeden druhému odpúšťať, sme obaja duchovne narástli. Teraz spolu slúžime. Moja žena mi nie je len milenkou a najlepším priateľom, ale aj služobníkom, ktorému môžem bezvýhradne dôverovať. Dôverujem jej viac ako komukoľvek inému. Po piatich rokoch našej manželskej krízy som si uvedomil, že Boh už predtým videl nedostatky v životoch nás oboch – a náš vzťah ich vyniesol na svetlo.

S bázňou som sa skláňal pred Božou múdrosťou, ktorá nás s Lisou spojila ako muža a ženu. Predtým, ako som stretol Lisu, som sa usilovne modlil za ženu, s ktorou sa jedného dňa ožením. Toto rozhodnutie bolo pre mňa druhým najdôležitejším v živote – hneď po poslušnosti evanjeliu. Pretože som sa tak horlivo modlil a trpezlivo čakal na Božiu vôľu ohľadom mojej životnej partnerky, myslel som si, že sa vyhnem problémom, ktoré majú v manželstve ostatní ľudia. Ako som sa mýlil!

Boh pre mňa vybral ženu podľa túžby môjho srdca. Ale ona tiež odhalila vo mne skrytú sebeckosť a nezrelosť. A bolo jej veľa. Keby som bol utiekol od konfliktov prostredníctvom rozvodu, alebo by som jednoducho všetku vinu zvalil na ňu, zamaskoval by som svoju nezrelosť len ďalšou vrstvou falošnej ochrany zvanej pohoršenie. Bolo to práve poznanie Božieho slova o manželstve, ktoré mi zabránilo v zbabelom úteku.

V tomto bode musím trochu odbočiť od hlavnej témy. Niektorí z vás si možno myslíte: „Ale ja som nebol spasený (spasená), keď som sa ženil (vydávala).“

Vám Boh hovorí: „A ženatým, poťažne vydatým, prikazujem nie ja, ale Pán: Žena nech neodchádza od muža. A keby aj odišla, nech zostane nevydatá, alebo nech sa zmieri s mužom. A muž nech neopúšťa ženy... Každý, v čom je povolaný, bratia, v tom nech zostáva u Boha“ (1 Kor 7:10-11, 24, Roh. pr.).

Dovoľ tomuto slovu o manželskej zmluve, aby sa zakorenilo v tvom srdci. V budúcnosti sa oň budeš môcť oprieť a vyhneš sa tak pasci pohoršenia. Potom pros Pána, aby ti zjavil svoje Slovo ohľadom tvojho manželstva.

Niektorí z vás ste sa možno už ako veriaci nezosobášili na

základe poznania Božej vôle. Aby Boh mohol požehnať vaše manželstvo, musíte činiť pokánie z toho, že ste nehladali Božiu vôľu pred vstupom do manželstva a on vám odpustí. Uchovajte si vo svojom srdci, že z dvoch nesprávnych vecí nemôže vzniknúť správna vec. Porušiť súčasnú zmluvu kvôli pohoršeniu nie je správnym riešením. Potom hľadajte Slovo Pánovo pre vaše manželstvo.

PEVNÁ SKALA

Zjavené Božie slovo je pevnou skalou, na ktorej máme stavať naše životy a služby. Vela ľudí mi rozpráva o tom, koľko zborov a služobných tímov vystriedali vo veľmi krátkom období. Moje srdce smúti, keď vidím, ako sa nechávajú zmietat skúškami, namiesto toho, aby sa podriadili Božiemu vedeniu. Títo ľudia hovoria len o tom, aké sú veci nesprávne alebo ako zle s nimi aj s ostatnými zaobchádzali na miestach, z ktorých odišli. Majú dojem, že ich rozhodnutia boli oprávnené. Ale takéto zmyšľanie je len ďalšou vrstvou ľži, ktorá ich zaslepuje, aby nevideli svoje pohoršenie a vlastné charakterové chyby.

Svoju súčasnú službu v zbere alebo cirkev, do ktorej teraz patria, charakterizujú ako „prechodnú“ alebo o nej hovoria: „Som tam, kde ma Boh chce teraz mať.“ Jedného muža som dokonca počul povedať: „Táto cirkev si ma prenajíma.“ Takto hovoria preto, aby mali únikovú cestu, keby nastali problémy. Nemajú pevný základ, na ktorý by sa postavili na nových miestach, na ktoré idú, a búrka ich ľahko odveje k ďalšiemu prístavu.

KAM BY SME ŠLI?

Vráťme sa teraz k príkladu, ako sa Ježiš pýtal svojich učeníkov, za koho ho oni sami považujú. Môžeme vidieť stabilitu, ktorú získavame, ak poznáme zjavenú Božiu vôľu. Pozrime sa na Šimona Petra.

Po tom, ako Šimon nahlas vyslovil, čo zjavil nebeský Otec jeho srdcu, Ježiš povedal: „A ja ti hovorím: Ty si Peter, a na tej skale postavím svoju cirkev, a pekelné brány ju nepremôžu“ (Mat 16:18, Ev. pr.).

Ježiš zmenil Šimonovo meno na meno Peter. Je to dôležité, pretože meno *Šimon* znamená „počuť.“¹ Meno *Peter* (z gréckeho slova *petros*) znamená „kameň, menšia skala.“² Pretože srdcom vypočul zjavené Božie slovo, stal sa kameňom. Dom postavený z kameňov na pevnom základe skaly vydrží aj tú najsilnejšiu búrku.

Slovo *skala* v tomto verši pochádza z gréckeho *petra*, čo znamená „veľká skala.“³ Ježiš tým povedal Petrovi, že je teraz vytvorený z materiálu, na ktorom bude dom pevne stáť.

Peter neskôr vo svojom liste napísal: „... aj vy sami ako živé kamene budujte sa na duchovný dom ...“ (1 Pet 2:5, Ev. pr.). Kameň je malým kúskom veľkej skaly. V skale zjaveného Božieho slova je sila, stabilita a moc, a v živote človeka, ktorý ho prijíma, je veľa ovocia. Takýto človek čerpá silu od toho, kto je živým Slovom Božím, od Ježiša Krista.

Apoštol Pavol v 1. Korintanom 3:11 píše: „Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus.“ Keď usilovne hľadáme Ježiša Krista, ktorý je živým Slovom Božím, dá sa nám nájsť a naša viera sa upevní.

V priebehu posledných Ježišových dní na zemi učeníci zažívali neľahké chvíle. Náboženský vodcovia a Židia Ježiša prenasledovali a chceli ho zabíť (Ján 5:16). Keď sa zdalo, že sa veci konečne začali obracať k lepšiemu, a ľud chcel Ježiša nasilu dosadiť za kráľa, Ježiš to odmietol a odišiel preč (Ján 6:15).

„Prečo to urobil?“ lámali si hlavu učeníci. „Ved to bola jeho a aj naša príležitosť.“ Zmocňovali sa ich obavy. Začala na nich tvrdo doliehať búrka.

„Kvôli tomuto mužovi sme opustili naše rodiny aj zamestnanie. Vsadili sme veľmi veľa, len aby sme ho mohli nasledovať. Veríme, že on je ten, ktorý mal prísť. Koniec koncov, prehlásil to Ján Krstiteľ a počuli sme, ako to Šimon Peter povedal v Cezaree Filipovej. To sú dvaja svedkovia. Prečo musíme neustále dráždiť súčasných vodcov? Čo nechápe, že si tým kope vlastný hrob? Prečo nás, svojich vlastných učeníkov, častuje takými tvrdými slovami ako: „Ó, neveriace pokolenie, dokiaľ budem s vami?!“

Týchto mužov, ktorí zanechali všetko, aby ho nasledovali, sa začalo zmocňovať pohoršenie.

A potom nastal vrchol všetkého. To, čo im Ježiš kázal, znelo

ako otvorené rúhanie: „Amen, amen vám hovorím, že ak nebudete jesť tela Syna človeka a piť jeho krvi, nemáte v sebe života.“ (Ján 6:53, Roh. pr.).

„Čo to teraz káže?“ čudovali sa učenici. „To je už na mňa priveľa!“ Navyše im tieto slová predniesol pred predstavenými synagógy v Kafarnaume. Pre pohoršených učeníkov to bola posledná kvapka. Pohár pretiekol.

Vtedy mnohí z jeho učeníkov počujúc to povedali: To je tvrdá reč; kto ju môže počúvať?!

Ján 6:60 (Roh. pr.)

Všimnime si, čo odpovedal Ježiš:

Ale Ježiš vediac sám v sebe, že jeho učenici repcú preto, povedal im: To vás pohoršuje?

Ján 6:61 (Roh. pr.)

Boli to jeho vlastní učenici! Ježiš neodvolal pravdu, ktorú práve vyslovil. Namiesto toho otvorene napadol postoj ich srdca. Vedel, že niektorí z jeho učeníkov zakladajú svoj život na vratkých základoch. Odhalil tieto základy a dal im možnosť, aby videli do svojich srdc. Títo však neboli ako Šimon Peter, alebo ako ostatní učenici, ktorí boli hladní po poznaní pravdy. Čítajme, aká bola ich reakcia:

Od tej chvíle odišli *mnohí* z jeho učeníkov nazad a nechodili viacej s ním.

Ján 6:66 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Všimni si, že sa tu nehovorí „niekoľkí“, ale „mnohí.“ Nepochybné boli medzi nimi aj niektorí z tých, ktorí predtým tak pohotovo odpovedali Ježišovi v Cezaree Filipovej: „Jedni hovoria, že si ty Ján Krstiteľ, iní, že Eliáš, a zase iní, že Jeremiáš alebo niektorý z prorokov“ (Mat 16:14). Svoj základ nestavali na zjavenom Božom slove.

Pohoršenie sa v nich nahromadilo do tej miery, že nakoniec urobili presne to, čo dnes robia mnohí – odišli. Cítili sa byť podvedení a ukrivdení, v skutočnosti však tomu tak nebolo. Nevideli pravdu, pretože ich zrak bol upretý na ich vlastné sebecké túžby.

Pozrime sa teraz, čo sa stalo so Šimonom Petrom, keď sa Ježiš obrátil k „dvanástim“:

Vtedy povedal Ježiš tým dvanástim: Či azda i vy chcete odísť? A Šimon Peter mu odpovedal: Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš; a my sme uverili a poznali, že ty si *Kristus, ten Syn živého Boha.*“

Ján 6:67-69 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Ježiš týchto mužov neprosil: „Neodchádzajte mi aj vy. Už som stratil väčšinu svojich učeníkov. Čo si bez vás počnem!“ Nie, otvorene sa ich spýtal: „Aj vy chcete odísť?“

Všimnime si, čo na to hovorí Šimon Peter, hoci aj on zápasil s pokušením pohoršiť sa rovnako ako ostatní. „Pane, kam by sme šli?“

Petra určite tiež zmiatlo, čo práve počul z Ježišových úst, ale zároveň mal v sebe poznanie, ktoré ostatným chýbalo. V Cezaree Filipovej mal Peter zjavenie o tom, kým Ježiš naozaj je: „Kristus, Syn živého Boha“ (Mat 16:16, Roh. pr.).

Teraz, priamo uprostred ohňa skúšky, vyslovil to, čo bolo pevne zakorenené v jeho srdci: „...my sme uverili a poznali, že ty si *Kristus, ten Syn živého Boha.*“ Sú to presne tie isté slová, ktoré povedal v Cezaree Filipovej. Peter bol kameňom, ktorý bol pevne vsadený do skaly živého Božieho slova. On neodišiel s pohoršením v srdci.

REAKCIA POD TLAKOM

Často hovorím, že problémy a skúšky ukážu, ako na tom človek v skutočnosti je. Inými slovami, kde sa duchovne nachádza. Skúšky odhalia skutočný stav tvojho srdca. Pod tlakom totiž vyjde najavo, ako reaguje tvoje *pravé ja*.

Môžeš mať krásny dom postavený na piesku v najprepychovejšom štýle, ktorý má päť poschodí a je ozdobený vzácnymi

materiálmi. Kým svieti slnko, tvoj dom vyzerá ako symbol majestátnosti a krásy.

Vedľa neho môžeš mať jednoduchý jednoposchodový dom, ktorý v porovnaní s tým krásnym nevyzerá vábne. Je nenápadný, no je postavený na základe, ktorý je očiam skrytý – stojí na skale.

Pokiaľ neprichádzajú búrky, päťposchodový dom sa zdá byť krajším. Ale keď nastane ozajstná búrka, tento dom sa zrúti a zostane z neho len trosky. Päťposchodový dom možno vydrží mierne dažde a trochu vetra, avšak nie hurikán. Skromný jednoposchodový dom však zostane stáť. Čím je dom väčší, tým väčší a badeľnejší je aj jeho pád.

Niektorí ľudia v cirkvi sú podobní učeníkom, ktorí tak pohotovo reagovali v Cezaree Filipovej, ale neskôr sa ukázalo, ako to s nimi v skutočnosti je. Možno vyzerajú ako „päťposchodoví“ kresťania, ktorí sú obrazom sily, stability a krásy. Snáď odolávajú miernym búrkam, ale keď príde naozaj silná búrka, odhalí ich chabé základy.

Uisti sa, že svoj život staviaš na zjavenom Božom slove, a nie na tom, čo hovoria iní. Neprestávaj hľadať Pána a počúvať hlas svojho srdca. Nerob a nehovor veci len preto, že to robia všetci ostatní. Hľadaj Boha a stoj pevne na tom, čo ti osvietil v tvojom srdci.

8.

VŠETKO, ČÍM SA DÁ OTRIASŤ, AJ BUDE OTRASENÉ

KEĎ NAMI OTRIASA NEPRIATEL,
CHCE NÁS ZNIČIŤ.
BOH MÁ VŠAK INÝ ZÁMER.

Jeho hlas vtedy otriasol zemou, a teraz dáva zaslúbenie a hovorí: Ešte raz zatrasiem zemou, ale aj nebom. A to: ešte raz, zrejme poukazuje na zmenu vecí, ktorými zatrasie ako stvorenými, aby zostalo, čo sa nemôže otriasť.

Žid 12:26-27 (Ev. pr.)

V predchádzajúcej kapitole sme videli, že zjavené Božie slovo je základom, na ktorom Ježiš stavia svoju cirkev. Boli sme svedkami toho, ako Šimon Peter ostal s Ježišom, keď iní učeníci odišli pohoršení. Ježiš mu dokonca dal príležitosť na to, aby odišiel tiež, ale Peter povedal nahlas to, čo mal pevne zakorenené v srdci.

Teraz sa pozrime na ďalšiu skúšku, ktorou musel Šimon Peter prejsť v tú noc, keď bol Ježiš zradený.

Ježiš sedel so svojimi dvanástimi učeníkmi pri poslednej večeri, dával vďaku a lámal chlieb, keď vyslovil veľmi prekvapivé slová: „A hľa, ruka môjho zradcu je so mnou za stolom. A Syn človeka síce ide tak, ako je uložené, ale beda tomu človekovi, ktorý ho zrádza“ (Luk 22:21-22, Roh. pr.). Aké hrozné vyhlásenie! Dnes by sme povedali, že Ježiš týmito slovami odpálil bombu.

Ježiš vedel od samého začiatku, že bude zradený. Jeho učeníci to však z jeho úst počuli prvý raz. Vieš si predstaviť to zdesenie v miestnosti, keď prehlásil, že jeden z tých, ktorí s ním boli od samého začiatku, jeden z jeho najbližších, sa ho chystá zradiť?

Učeníci sa „začali medzi sebou dohadovať, ktorý z nich by to asi bol, ktorý by to mal urobiť“ (Luk 22:23, Roh. pr.). Boli úplne šokovaní tým, že jeden z nich je schopný vykonať niečo tak hrozné. Motív ich vypytovania však nebol čistý. Vidíme to na tom, ako sa vzápätí zvrtol ich rozhovor. Ich záujem vypátrať zradcu bol sebecký a plný pýchy. Čítajme, čo sa píše hneď v ďalšom verši:

A povstal medzi nimi aj svár o tom, ktorý z nich zdá sa byť väčším.

Luk 22:24 (Roh. pr.)

Predstavte si to: Ježiš im práve povedal, že bude vydaný najvyšším kňazom, aby bol odsúdený, ponížený, mučený a nakoniec zabitý. A človek, ktorý to má urobiť, s ním sedí za jedným stolom.

Učeníci začali pátrať, ktorý z nich to môže byť, a skončili hádkou, ktorý z nich je najväčší. Bolo to neúctivé – títo ľudia sa správali ako deti, ktoré sa hádajú o dedičstvo. Úplne zabudli na Ježiša a nechali sa ovládnuť hnbou za mocou a postavením. Aké nepredstaviteľné sebecko!

Keby som bol Ježišom, asi by som sa spýtal, či počuli, čo som im práve povedal, alebo či im na tom vôbec záleží. Tu vidíme, ako Pán chodil v láske a trpezlivosti. Väčšina z nás by na Ježišovom mieste skríkla: „Vy všetci, choďte preč! Ja tu prežívam najťažšie chvíle svojho života a vy myslíte len na seba!“ Akú veľkú príležitosť mal Ježiš teraz na pohoršenie!

Lahko uhádneme, kto z učeníkov túto hádku začal: Šimon Peter, pretože bol najdominantnejší zo všetkých učeníkov a ten, kto zvyčajne prehovoril ako prvý.

Pravdepodobne ostatným hneď pripomenul, že on bol jediný, kto sa odvážil kráčať po vode alebo, že on prvý dostal zjavenie o tom, kým Ježiš je. Potom možno spomenul svoj zážitok s Ježišom, Mojžišom a Eliášom na vrchu premenenia.

Peter bol presvedčený, že je najväčším z dvanástich. Jeho sebadôvera ale nebola postavená na láske. Pramenila skôr z ľudskej pýchy.

Ježiš sa na nich všetkých pozrel a povedal im, že sa správajú ako obyčajní ľudia, a nie ako synovia kráľovstva nebeského: „ ... Kráľovia národov panujú nad nimi, a tí, ktorí majú nad nimi moc, volajú sa dobrodincami. Ale vy nie tak, ale väčší medzi vami nech je ako mladší a vodca ako ten, ktorý slúži. Lebo veď ktože je väčší – ten, kto sedí za stolom, a či ten, kto obsluhuje. Či azda nie ten, kto sedí za stolom? Ale ja som medzi vami ako ten, kto obsluhuje“ (Luk 22:25-27, Roh. pr.).

ÚČEL PREOSIEVANIA

Aj napriek tomu, že Šimon Peter prijal mnoho zjavení o tom, kým Ježiš skutočne je, neniesol ešte obraz Kristovho charakteru a nekráčať v jeho pokore. Svoj život a službu staval na minulých víťazstvách a pýche. Apoštol Pavol nás vyzýva, aby sme boli opatrní v tom, ako staviame na našich základoch v Kristovi (1 Kor 3:10).

Peter nestaval z materiálov, ktoré sú nevyhnutné na budovanie Božieho kráľovstva, ale z vlastnej pevnej vôle a sebadôvery. Netušil, že premena jeho charakteru ho ešte len čaká. Jeho myslenie a konanie pramenilo z „pýchy života“ (1 Jáne 2:16).

Pýcha by mu nikdy neposkytla dost sily na to, aby svojím životom naplnil Boží plán. Ak by sa jej Peter nezabavil, postupne by zničila ona jeho. Aj Luciférovou vadou charakteru bola pýcha, ktorá spôsobila pád tohto Bohom pomazaného cheruba. (Ez 28:11-19).

Pozrime sa, čo Petrovi povedal Ježiš:

A Pán povedal: Šimone, Šimone, hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu.

Luk 22:31 (Roh. pr.)

Pýcha otvorila dvere nepriateľovi, aby vošiel a pustil sa do preosievania Šimona Petra. Výraz *preosiat* pochádza z gréckeho slova *siniazo*. V preklade znamená „preosiat, potriasť sitom, obrazne povedané: vnútorným nepokojom alebo rozrušením skúšať vieru až po jej hranice“. ¹

Keby Ježiš zmyšľal rovnako ako mnohí dnešní kresťania, povedal by: „Bratia, modlime sa a zviažme tento útok diabla. Nedovoľme satanovi, aby niečo také spravil nášmu milovanému Šimonovi!“ Namiesto toho Ježiš povedal:

...ale ja som prosil za teba, že by nezašla tvoja viera. A ty, keď sa raz obrátiš, utvrdzuj svojich bratov.

Luk 22:32 (Roh. pr.)

Ježiš sa nemodlil, aby Šimon Peter unikol tomuto rozhodujú-
cemu traseniu, pri ktorom bol až do krajnosti preosievajú. Modlil sa, aby jeho viera útok vydržala. Ježiš vedel, že cez túto skúšku sa v Petrovi zrodí nový charakter, ktorý bude potrebovať, aby naplnil svoje poslanie a mohol v budúcnosti povzbudzovať ostatných bratov.

Satan si vyžiadaval povolenie zatriať Petrom tak silno, aby mu mohol vziať vieru. Nepriateľ mal v úmysle zničiť tohto muža s veľkým potenciálom, ktorý prijal tak veľa zjavení. Boh však túto skúšku dopustil s iným zámerom. A ako vždy, Boh je pred diablom o krok vpredu. Dovolil to nepriateľovi urobiť preto, aby sa v Šimonovi Petrovi otriaslo všetko, čím *bolo možné* otriasť.

Mojej manželke Lise Boh ukázal päť dôvodov, prečo treba niečím zatriať:

1. Dostať to bližšie k základom.
2. Striasť to, čo je mŕtve.
3. Striasť a pozbierať to, čo je zrelé.
4. Prebudiť.
5. Zjednotiť alebo zmiešať dokopy, aby to už nebolo možné od seba oddeliť.

Každá myšlienka alebo postoj srdca, ktorá sa zakladá na sebecosti alebo pýche, bude prečistená. Po tomto preosievaní malo Petrovo spoliehanie sa na seba samého zmiznúť. Zostal by len Boží základ. Uvedomil by si svoj skutočný stav, mŕtve v jeho živote by bolo odstránené a zrelé ovocie pozbierané. To všetko by ho priviedlo bližšie k jeho pravým základom. Odteraz už nemal konať sám od seba, ale mal sa spoliehať na Pána.

Peter vtedy na Ježišove slová smelo odpovedal: „Pane, s tebou som pripravený ísť aj do žalára i na smrť.“ Toto odhodlanie však nevychádzalo z Ducha, ale z jeho veľkej sebadôvery. Ešte nevedel o skúškach, ktoré ho čakali.

JUDÁŠ VERZUS ŠIMON

Niektorí ľudia si myslia, že Peter mal veľa rečí a bol zbabelec. Ale v Getsemanskej záhrade, keď chrámová stráž zatýkala Ježiša, to bol on, kto vytasil meč a odtal sluhovi najvyššieho kňaza ucho (Ján 18:10). Zbabelci nezvyknú zaútočiť proti presile nepriateľských vojakov. Takže Peter bol silný, no táto sila vychádzala z jeho osobnosti a nie z Božej pokory. Preosievanie v jeho živote sa totiž ešte nezačalo.

Dialo sa presne to, čo Ježiš predpovedal. Odvážneho, silného Šimona Petra, pripraveného zomrieť za Ježiša, tasiaceho meč v záhrade plnej vojakov, zastrešila malá slúžka. Bol tak vystrašený, že zaprel dokonca aj to, že Ježiša pozná.

Mnohí sa domnievajú, že sú to veľké veci, ktoré zapríčiňujú potknutia a pády veľkých mužov. No často sú to práve malé veci, ktoré s nami zamávajú najviac. A to len dokazuje márnosť ľudskej sebadôvery.

Peter potom zaprel Ježiša ešte dvakrát. A vzápätí počul, ako zakikirikal kohút. Odišiel odtiaľ a trpko zaplakal. Vtedy stratil všetku sebadôveru a myslel si, že sa už nikdy nepozviecha. Zostalo mu len zjavenie, ktoré dostal od Ducha Svätého, i keď si toho ešte nebol vedomý.

Šimon Peter a Judáš si boli podobní v mnohých oblastiach, vrátane toho, že sa obaja Ježišovi obrátili chrbtom v najkritickejšej chvíli jeho života. Napriek tomu bol medzi nimi zásadný rozdiel.

Judáš nikdy netúžil spoznať Ježiša tak ako Peter. Nemal v ňom svoj základ. Navonok sa zdalo, že Ježiša miloval, keďže všetko opustil, aby ho mohol nasledovať. Všade ho sprevádzal a neopustil ho dokonca ani pri prenasledovaní. Vyháňal démonov, uzdravoval chorých a kázal evanjelium. (Spomeňte si, že Ježiš poslal *dvanástich*, aby kázali, uzdravovali a vyhánali démonov, nie jedenástich.) Judáš však neprinášal obeť z lásky k Ježišovi, ani na základe zjavenia toho, kým Ježiš bol.

Judáš od začiatku sledoval vlastné zámery a nikdy svoje sebecké počínanie nelutoval. Jeho charakter odhaľujú jeho vyhlásenia, ktoré čítame v Matúšovom evanjeliu: „*Čo mi chcete dať a ja vám ho zradím* (Mat 26:15, Roh. pr., dôraz pridaný autorom). Klamal a líškal sa, aby získal výhody (Mat 26:25). Kradol z peňazí, ktoré mal Ježiš s učeníkmi v spoločnej pokladnici (Ján 12:4-6). A zoznam by mohol pokračovať. Nikdy nespoznal svojho Pána, aj keď strávil tri a pol roka v jeho spoločnosti.

Obaja muži veľmi lutovali, čo spravili. Judáš ale nemal základ, aký mal Peter. Pretože nikdy nemal hlad po poznaní Ježiša, nedostal zjavenie o Ježišovej pravej podstate. Keby Judáš toto zjavenie mal, nikdy by ho nebol schopný zradiť. Keď sa do jeho života prihnala búrka, všetkým zatriasla a všetko zmietla! Pozrime sa, čo sa stalo:

Vtedy vidiac Judáš, jeho zradca, že je odsúdený, *lutoval to a vrátil najvyšším kňazom a starším tých tridsať strieborných a povedal: Zhrešil som zradiac nevinnú krv.* Ale oni povedali: Čo nám do toho? Ty vidz! A povrhnuč strieborné v chráme išiel preč a odídúc *obesil sa.*

Mat 27:3-5 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Judáš bol plný ľútosti a vedel, že zhrešil. No nepoznal Krista. Neuvedomoval si veľkosť toho, koho zradil. Povedal len: „Zradil som nevinnú krv.“ Keby poznal Krista tak ako Peter, vrátil by sa k nemu a činil pokánie, poznajúc Pánovu dobrotu. Jeho samovražda bola ďalším prejavom svojvôle a žitia bez závislosti na Božej milosti. Otrasy v Judášovom živote ukázali, že nemá žiadny základ ani po troch rokoch života s Pánom.

Veľmi veľa obrátených sa pomodlilo „modlitbu pokánia“. Navštevovali cirkev, aktívne v nej slúžili, študovali Bibliu. Napriek tomu, že vyznávajú Ježiša ústami, nemajú zjavenie o tom, kým skutočne Ježiš je. Keď v ich živote nastane vážne sklamanie, pohoršia sa voči Bohu a už s ním nechcú mať nič spoločné.

„Boh pre mňa nikdy nič neurobil,“ často hovoria. „Vyskúšal som kresťanstvo, ale môj život sa stal iba horším.“ Alebo: „Modlil som sa a prosil Boha, aby niečo pre mňa spravil, ale on to neurobil!“ Títo ľudia Ježišovi neodovzdali svoj život, prišli k nemu iba preto,

aby získali niečo pre seba. Slúžili mu len preto, že im môže niečo dať. Veľmi rýchlo sa pohoršili. Ježiš ich opisuje takto:

A podobne sú tí, ktorí sa sejú na skalnatých miestach, ktorí, keď počujú slovo, hneď ho s radosťou berú, lež *nemajú v sebe koreňa*, ale sú dočasní, a potom, keď nastane súženie alebo prenasledovanie pre slovo, hneď sa *horšia*.

Mar 4:16-17 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Všimnite si, že Ježiš hovorí, že sa „horšia“ preto, lebo nemajú žiadny koreň alebo základ. V čom máme mať svoj základ? Odpoveď nájdeme v Efežanom 3:16-18: máme byť zakorenení a pevne založení v láske. Naša láska k Bohu je naším základom.

Ježiš povedal: „Nad to väčšej lásky nemá nikto, než aby niekto položil svoj život za svojich priateľov“ (Ján 15:13, Roh. pr.). Nemôžeme položiť život za niekoho, komu nedôverujeme. Nemôžeme položiť život za Boha, kým ho nepoznáme natoľko, aby sme mu dôverovali. Musíme poznať a chápať povahu a charakter Boha. Musíme mať istotu, že nikdy nespraví nič, čo by nám mohlo uškodiť.

Boh vždy robí len to, čo je v našom najlepšom záujme. To, čo nám môže na začiatku priniesť sklamanie, sa vždy ukáže ako dobré pre nás, ak nestratíme vieru. Boh je láska, nie je v ňom nič sebecké alebo zlé. Je to satan, ktorý sa nás snaží zničiť.

Často sa na okolnosti v živote pozeráme cez krátkozraké okuliare. A preto je obraz vecí okolo nás značne pokrivený. Boh ale všetko, čím prechádzame, vidí z perspektívy večnosti. Ak sa na životné situácie pozeráme len z nášho obmedzeného hľadiska, dejú sa dve veci.

Za prvé, ľahko sa stávame obeťou pohoršenia, či už voči Bohu alebo jeho služobníkom. Boh nás vedie cez proces očistenia, my však v ňom bývame pohoršení. Za druhé, nepriateľ nás ľahko môže oklamať. Satan použije niečo, čo sa nám v danom momente bude javiť ako správne, ale v konečnom dôsledku nám to má privodiť nešťastie a smrť. Keď pevne dôverujeme Bohu, nič nás nedostane spod ochrany jeho otcovskej starostlivosti. Nepodľahneme pokušeniu hľadiť len na svoje vlastné záujmy.

SPOLIEHAŤ SA NA BOŽÍ CHARAKTER

Jedným zo spôsobov, ako sa nepriateľ snaží podkopať našu dôveru v Boha je, že prekrúca naše vnímanie Božieho charakteru. Urobil to aj v prípade Evy, keď sa jej opýtal: „Či naozaj riekol Boh: Nesmiete jesť zo *žiadneho* rajského stromu?“ (1 M 3:1, Ev. pr., dôraz pridaný autorom). Prekrútil Boží príkaz, aby tak napadol a spochybnil jeho charakter.

Boh povedal: „Z *ktoréhokoľvek* stromu rajského *budeš slobodne jesť*, ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš“ (1 M 2:16-17, Roh.pr., dôraz pridaný autorom).

Had v podstate Eve nahováral: „Boh ti odopiera všetko dobré.“

Boh však zdôraznil, že môžu slobodne jesť zo všetkého, okrem... Boh dal človeku celú záhradu a všetko jej ovocie, aby sa z nich tešili s jednou výnimkou.

Had deformoval ženin pohľad na Boha tým, že jej nahováral: „Bohu na tebe v skutočnosti nezáleží. Akú dobrú vec pred tebou skrýva? Určite ťa nemiluje tak, ako si sa nazdávala. Iste to nie je dobrý Boh!“ Nechala sa oklamať a uverila lži o Božom charaktere. Následne v nej vznikla túžba zhrešiť, pretože Božie slovo už viac nebolo životom, ale zákonom. A „moc hriechu je zákon“ (1 Kor 15:56, Roh. pr.).

Nepriateľ používa túto stratégiu dodnes. Prekrúca charakter Boha Otca v očiach jeho detí. Každý z nás zažil pôsobenie autority v osobe otca, učiteľa, vychovávateľa alebo nadriadeného, ktoré sa nám javilo ako sebecké a bez lásky. Pretože boli našimi autoritami, ľahko v predstavách prenášame ich vlastnosti na charakter Boha, keďže Boh je najvyššou autoritou.

Nepriateľovi sa majstrovsky podarilo prekrútiť charakter Otca tým, že zdeformoval naše vnímanie pozemských otcov. Boh hovorí, že predtým, než sa Ježiš vráti, srdcia otcov sa obrátia k ich synom (Mal 4:6). Boží charakter a povaha bude viditeľná v charaktere Božích vodcov a to bude katalyzátorom uzdravenia.

Keď máš istotu, že Boh by *nikdy* nespravil nič, čo by ti ublížilo alebo ťa zničilo, a že všetko, čo robí alebo nerobí v tvojom živote

je v tvojom najlepšom záujme, potom sa mu slobodne odovzdáš a s radosťou položíš za svojho Majstra aj život.

Ak si sa naplno odovzdal Ježišovi a zveril si sa do jeho opatery, nič ťa nemôže pohoršiť, pretože už viac nepatríš sebe samému. Ľudia, ktorí sú zranení a sklamaní, sú tí, ktorí prišli za Ježišom kvôli tomu, čo im môže dať, a nie kvôli tomu, kým je.

S takýmto postojom veľmi ľahko podľahneme sklamaniu. Zameranie na seba samého spôsobuje, že veci vnímame krátkozrako. Nie sme schopní vidieť súčasné okolnosti očami viery. Keď naše životy skutočne splynú so životom Krista, poznáme jeho charakter a prežívame jeho radosť. Nič nami neotrasie a naša loď nestroskotá.

Ľahko sa môžeme pohoršiť, keď usudzujeme výlučne na základe prirodzených okolností. Toto však nie je pohľad očami Ducha. Boh mi často neodpovedá spôsobom alebo v čase, kedy si myslím, že musí odpovedať. Keď sa však po čase pozriem späť, chápem a vidím múdrosť, s ktorou ma viedol v každej mojej zložitej situácii.

Naše vlastné deti niekedy nechápu výchovné metódy, ktoré používame. Starším deťom sa snažíme niektoré veci vysvetliť, aby hlbšie pochopili múdrosť nášho počínania, ale môže sa stať, že ich vzhladom na svoju nezrelosť nechápu alebo odmietajú pochopiť. Neskôr v živote však porozumejú. Alebo možno niekedy zámerne overujeme ich poslušnosť, lásku a zrelosť. Tak isto koná aj náš Otec v nebesiach. V takýchto situáciách viera hovorí: „Dôverujem Ti, aj napriek tomu, že nerozumiem.“

V Židom 11:35-39 čítame o ľuďoch, ktorí počas pozemského života nikdy nezažili naplnenie Božích zaslúbení, a predsa sa ich viera nikdy nezakolísala: „A jedni boli mučení na mučidlách neprijmúc oslobodenia, aby dosiahli lepšieho vzkriesenia. Druhí zakúsili posmechov a bitky a k tomu pút a žalára, boli kameňovaní, pokúšaní, píľami rezaní, zomreli vraždou meča, skrývajúci sa chodili sem a ta v ovčích a kozích kožiach, stráďajúci, súžení, trápení, ktorých svet nebol hoden, blúdili po púšťach a po vrchoch a skrývali sa po jaskyniach a po dierach zeme. A tí všetci, hoci dostali svedectvo vierou, *neodniesli si zaslúbenia*“ (Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

V srdci sa rozhodli, že Boh je všetko, čo potrebujú bez ohľadu

na to, čo ich to bude stáť. Verili mu dokonca aj keď umierali bez toho, aby videli naplnenie zaslúbení. Určite neboli pohoršení!

Keď máme takúto lásku a dôveru v Boha, sme pevne zakorenení a ani tá najsilnejšia búrka nami nepohne. Nie je to spôsobené silou vôle alebo osobnosti. Je to dar milosti od Boha všetkým, ktorí vkladajú do neho svoju nádej a nespoliehajú sa viac na vlastnú silu. Aby si sa mu úplne zveril, musíš poznať toho, kto sa o teba stará a pevne ňa drží.

MILOŠŤ JE DANÁ POKORNÝM

Šimon Peter sa už viac nemohol chváliť tým, aký je medzi učeníkmi veľký. Stratil všetku svoju prirodzenú sebadôveru. Veľmi jasne teraz videl márnosť všetkej svojej pevnej vôle. Bol pokorený. Stal sa ideálnym kandidátom na prijatie Božej milosti. Boh dáva pokorným milosť. Pokora je podmienkou prijatia milosti. Táto lekcia sa hlboko vryla do Petrovho vedomia. Neskôr o tom píše aj vo svojom liste: „... oblečte sa do pokory, pretože Boh sa pyšným protiví a pokorným dáva milosť“ (1 Pet 5:5, Roh. pr.).

Petrova osobnosť sa otriasla do tej miery, že bol na pokraji rozhodnutia všetko vzdať. Môžeme tak usudzovať z toho, čo povedal anjel Pánov Márii Magdaléne pri prázdnom hrobe: „Ale idte, povedzte jeho učeníkom, *aj Petrovi*, že ide pred vami do Galilee, tam ho uvidíte, ako vám predpovedal“ (Mar 16:7, Roh. pr., dôraz pridaný autorom). Anjel zdôraznil Petrovo meno. Peter bol na pokraji zrútenia, ale Boh do neho predsa vložil pevné základy, ktoré sa otrasom nemali poškodiť, ale naopak posilniť.

Ježiš nielenže Petrovi odpustil, ale ho aj upevnil. Po tejto skúške bol pripravený stať sa jedným z hlavných pilierov cirkvi. Odvážne hlásal vzkriesenie Krista priamo pred tými, ktorí boli zodpovední za jeho ukrižovanie. Tentokrát stál pred židovskou radou, nie len pred slúžkou. Stál pred nimi plný authority a odvahy.

Z histórie sa dozvedáme, že Peter bol po mnohých rokoch vernej služby ukrižovaný hlavou dolu.² Trval na tom, že nie je hodný zomrieť rovnakou smrťou ako Pán, a tak ho ukrižovali dole hlavou. Peter sa už ničoho nebál. Bol kameňom pevne vsadeným do základu Skaly.

Skúšky v pozemskom živote odhalia, čo je v tvojom srdci – či je v ňom pohoršenie voči Bohu alebo voči iným ľuďom. Skúšky spôsobia, že buď voči Bohu a ostatným zatrpkeš, alebo z nich vyjdeš silnejší. Ak v skúške obstojíš, tvoje korene sa zapustia hlbšie a v budúcnosti budeš stabilnejší. Ak zlyháš, staneš sa pohoršeným a zatrpknutým.

PANE, VERNE SOM TI SLÚŽIL, TAK PREČO...?

Keď som slúžil ako pastor, mal som v skupine jedného šikovného štrnásťročného mladého muža, ktorého si vážili jeho rovesníci, aj vedúci v mládežníckej skupine. Bol dobrým študentom a vynikajúcim atlétom. Jeho srdce bolo zapálené túžbou slúžiť Bohu, a tak sa horlivo zapájal do každej akcie. Chodil s nami na misijné cesty a svedčil takmer každému človeku, s ktorým sa stretol.

Isté obdobie svojho života trávil v modlitbe až štyri hodiny denne. Pán mu dal poznať úžasné veci a on sa so všetkým rád zdieľal s ostatnými bratmi a sestrami. Jeho zjavenia boli vždy pozhnaním. Vyznal, že ho Pán povoláva do služby Slova a chcel sa stať pastorom skôr, než bude mať dvadsať rokov. Zdalo sa, že je neotrasiteľnou skalou.

Mal som veľmi rád tohto mladého muža. Vnímal som, že ho Boh chce mocne použiť, a tak som sa mu starostlivo venoval. Len jedna vec ma trápila: Zdalo sa mi, že príliš veľa dôvery vkladá sám do seba. Chcel som mu to povedať, ale necítil som k tomu povolenie od Boha. Vedel som, že k zmene dôjde. Prežil zopár ostrých búrok, no napriek tomu zostával silný. Keď som videl, ako zdoláva aj ťažké skúšky, občas som o svojom presvedčení zapochyboval.

Uplynulo niekoľko rokov. Prestahoval sa a ja som začal pravidelne cestovať. No udržoval som s ním stály kontakt. Vedel som, že skôr či neskôr nastane v jeho živote rozhodujúci zlom. Nemal som potuchy, ako k tomu dôjde, ale uvedomoval som si, že je to nevyhnutné, ak má byť schopný naplniť Boží plán pre svoj život. Musel zažiť niečo podobné ako Šimon Peter, keď bol preosievajú.

Keď mal tento mladý muž osemnásť rokov, jeho otec ochorel na nevyliciteľný nádor. Spolu s matkou sa modlili a postili s vierou,

že ich otec bude uzdravený. K ich modlitbám sa pripojilo aj mnoho iných kresťanov. Len pred niekoľkými mesiacmi jeho otec odovzdal život Pánovi Ježišovi.

Otcov stav sa zhoršoval. Bol som práve na misijnej ceste v inom meste v Alabame, keď mi manželka zavolala, aby som sa ihneď spojil s týmto mladým mužom. Keď som počul jeho hlas, hneď som vedel, že potrebuje mať pri sebe niekoho, kto by ho povzbudil.

Ešte v ten večer som po poslednej bohoslužbe nasadol do auta a šoféroval som celú noc, až som o štvrtej ráno dorazil k jeho domu. Stav jeho otca bol taký vážny, že lekári mu dávali len niekoľko dní života. Už nemohol ani rozprávať.

Môj mladý priateľ mal pevnú vieru, že jeho otec vstane uzdravený. Slúžil som tejto rodine Božím slovom a o niekoľko hodín som odišiel. Nasledujúce ráno nám volali, že sa otcov stav ešte zhoršil.

Lisa a ja sme sa hneď začali modliť. Počas modlitby dal Boh mojej žene videnie, ako Ježiš stojí pri posteli chorého otca a je pripravený vziať ho domov. O tridsať minút nám náš mladý priateľ zavolať a oznámil, že jeho otec zomrel. Zdalo sa, že to znáša veľmi dobre a jeho zvyčajná sila ho neopustila. Bol to však len začiatok.

V ten večer volal niektorým svojim blízkym priateľom, aby im oznámil smutnú správu. Ako však zdvihli telefón, už plakali. Tento mladý muž bol prekvapený, kto im ešte pred ním mohol oznámiť, že jeho otec zomrel. Jeho priatelia však neplakali kvôli smrti jeho otca. Plakali preto, lebo sa práve dozvedeli, že jeden z najlepších priateľov tohto mladého muža sa zabil pri autonehode. V jeden deň teda stratil otca aj veľmi dobrého priateľa.

Otriasanie sa začalo. Nasledovalo zúfalstvo, frustrácia a bezmocnosť. Od hrôzy a rozčúlenia nebol schopný slova. Zdalo sa mu, že ho Boh opustil.

O mesiac neskôr bol svedkom autonehody. Keďže absolvoval kurz prvej pomoci, okamžite zastavil auto. Vodiči aj spolucestujúci v obidvoch havarovaných autách boli jeho blízki priatelia. Dvaja z nich mu zomreli v náručí, ako sa im snažil pomôcť.

To už bolo priveľa. Tri hodiny sa v lese modlil a kričal k Bohu.

„Kde si? Povedal si, že budeš mojím Tešiteľom, ale ja necítim nijakú útechu!“

Vyzeralo to tak, že Boh sa k nemu obrátil chrbtom. V skutočnosti to však bolo po prvýkrát, čo zlyhala jeho vlastná sila.

Rozhneval sa na Boha. Prečo to všetko dopustil? Nehneval sa ani na svojho pastora, ani na rodinu, ani na mňa. Pohoršil sa voči Bohu. Zožieralo ho zúfalstvo. Boh ho opustil práve vtedy, keď ho najviac potreboval.

„Pane, slúžil som Ti, mnohých vecí som sa vzdal, len aby som Ťa mohol nasledovať,“ modlil sa. „A Ty si ma teraz opustil!“ Bol presvedčený, že Boh mu za všetko, čoho sa pre neho vzdal, niečo dlží.

Mnohí ľudia prežili zranenia a sklamania, niektorí horšie, niektorí ľahšie, než tento mladý muž. Mnohí z nich sa pohoršili voči Bohu. Sú presvedčení, že Pán by mal zohľadniť, čo všetko pre neho dosiaľ vykonal.

Slúžia mu z nesprávnych dôvodov. Nemali by sme slúžiť Pánovi pre to, čo môže urobiť, ale skôr pre to, kým je, a čo pre nás už urobil. Tí, ktorí sa voči nemu pohoršia, si nevedomujú, aký veľký dlh už za nich splatil, aby mohli byť slobodní. Zabudli už, z akej strašnej smrti boli vykúpení. Pozerajú na skutočnosť prirodzenými očami a nie očami večnosti.

Tento mladý muž prestal chodiť do zhromaždenia a začal navštevovať bary a nechýbal na nijakej párty. Vo svojom sklamaní už nechcel mať nič spoločné s tým, čo mu pripomínalo jeho minulé život s Bohom. Mal v úmysle prerušiť s ním akýkoľvek kontakt.

Tento životný štýl mu však nevydržal dlhšie ako dva týždne, pretože ho srdce silno usvedčovalo z hriechu. Šesť mesiacov sa však naďalej stránil Boha. Aj potom sa mu zdalo, že nebo je nedostupné a nikde nemohol nájsť Božiu prítomnosť.

Prešiel viac ako rok. Na základe rôznych udalostí si uvedomil, že Boh predsa len koná v jeho živote. Pristúpil teda opäť k Bohu, no tentokrát to bolo iné. Prichádzal s pokorou v srdci. Po uplynutí týchto skúšok mu Pán ukázal, že ho vlastne nikdy neopustil. V ďalšom období ho Boh naučil vkladať dôveru do Božej milosti a nie do vlastnej sily.

Zostal som s ním v kontakte. O rok a pol neskôr sa mi zdôveril, že v sebe objavil vlastnosti, o ktorých predtým nemal ani tušenie.

„Bol som človekom bez charakteru, povrchný vo všetkých vzťahoch. Otec ma vychovával k otvorenosti a sebestačnosti. Takto som sa nikdy nemohol stať tým, čím ma Boh chcel mať. Som vďačný Bohu, že ma takého nenechal.

Chodenie po baroch a popíjanie však nebolo to, čo ma najviac trápilo. Najviac ma zarmucovalo to, že som sa otočil chrbtom k Duchu Svätému. Tak veľmi ho milujem! Nikdy som s ním neprežíval taký vrúcny vzťah ako teraz.“

V jeho živote sa udialo veľa preosievania. Vytriaslo z neho všetku sebadôveru. Tento mladý muž mal však podobne ako Šimon Peter základy, ktorými nič nepohlo. Odvtedy už svoj život a službu nebudoval na pýche, ale na Božej milosti.

Pohoršenia odhalia slabé miesta v našom živote. Často je našou skrytou slabosťou práve oblasť, v ktorej si veľmi dôverujeme. Zostáva skrytá dovtedy, kým sa neobjaví búrka a nezmetie nános, ktorý ju zakrýva. Apoštol Pavol napísal: „Lebo my sme obriezku, ktorí Duchom Božím slúžime Bohu a chválim sa v Kristu Ježišovi a *nedúfame v tele*“ (Fil 3:3, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Vo svojej vlastnej sile nikdy nedokážeme urobiť nič, čo by malo večnú hodnotu. Lahko sa to povie, ale iné je mať túto pravdu naozaj hlboko zakorenenú v srdci.

9.

SKALA POHORŠENIA

JEŽIŠ NIKDY NEUROBIL KOMPROMIS
NA ÚKOR PRAVDY LEN PRETO,
ABY NEPOHORŠIL ĽUDÍ.

Hľa, kladiem na Sione uholný kameň vyvolený, drahocenný, a ten, kto verí naň, nebude zahanbený. Teda vám veriacim česť, ale neposlušným kameň, ktorý zavrhli stavitelia, práve ten sa stal uholnou hlavou a kameňom úrazu a skalou pohoršenia, im, ktorí sa urážajú na slove súc neposlušní, na čo sú aj určení.

1 Pet 2:6-8 (Roh. pr.)

Dnes má výraz *veriť* oveľa menšiu váhu, než mal kedysi. Často znamená len uznávať existenciu určitej skutočnosti. A len veľmi málo ľudí si toto slovo spája s poslušnosťou. V predchádzajúcom texte sú však slová *veriaci* a *neposlušní* použité ako protiklady.

Biblia nás uistuje, že nikto, kto verí v neho, nezahynie, ale bude mať večný život (Ján 3:16). Dôsledkom toho, ako dnes vnímame slovo *veriť*, si mnohí myslia, že k dobrému vzťahu s Bohom stačí jednoducho uznávať, že Ježiš existoval a zomrel na golgotskom kríži. Ak by toto bola jediná požiadavka, démoni by si iste u Boha získali uznanie. Veď Písmo hovorí: „Ty že veríš, že je jeden Boh? Dobre robíš. Aj démoni veria a trasú sa“ (Jak 2:19, Roh. pr., dôraz pridaný autorom). Démoni nie sú spasení.

Slovo *veriť* nadobúda v Biblii hlbší význam než len uznávať existenciu alebo súhlasiť s určitým faktom. Ak sa pridriavame kontextu úvodného verša, môžeme povedať, že podstatou viery je poslušnosť. Tento verš môžeme následne čítať takto: „Teda vám *poslušným* na česť, ale *neposlušným* kameň, ktorý zavrhlí stavitelia, práve ten sa stal *uholnou hlavou a kameňom úrazu*.“

Nie je ťažké poslúchať, ak poznáme charakter a lásku toho, komu sa dobrovoľne vydávame. Láska je podstatou nášho vzťahu s Pánom. Nie láska založená na princípoch a učení, ale skutočná láska k osobe Ježiša Krista. Ak v nás nie je zakorenená takáto láska, stávame sa náchylnými k pohoršeniu a „úrazu.“

Izraeliti, ktorých Ježiš nazval staviteľmi, odmietli hlavný, uholný kameň – Ježiša. Milovali svoje učenie Starého zákona. Boli spokojní s vlastným výkladom, pretože dobre slúžil ich záujmom a prostredníctvom neho mohli ovládať iných. Ježiš spochybnil všetko ich zákonníctvo, ktoré im bolo také drahé. Snažil sa ich presvedčiť: „Veď spytujete písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život, a ony sú to, ktoré svedčia o mne“ (Ján 5:39, Roh. pr.).

Nedokázali pochopiť, že Boh od začiatku túži po synoch a dcérach, s ktorými by mohol mať skutočný vrúcny vzťah. Chceli len vládnuť a rozkazovať. V ich očiach bol zákon dôležitejší ako vzťah. Odmietli to, čo im Boh ponúkal zadarmo. Radšej si to chceli zaslúžiť. Dar od Boha – Ježiš Kristus, ich nádej života a spasenia, sa pre nich stal „kameňom úrazu a skalou pohoršenia.“

Keď Simeon držal v chráme malého Ježiša v náručí, prorokoval: „Hľa, tento je položený na pád a na povstanie mnohých v Izraelovi“ (Luk 2:34 Roh. pr.). Všimni si slová *pád* a *povstanie*. Ten, ktorého Boh dal, aby priniesol svetu pokoj, nakoniec prináša meč rozdelenia tým, ku ktorým bol poslaný (Mat 10:34) a život tým, ktorí boli obeťami staviteľov (vtedajších kazateľov).

JEŽIŠ A POHORŠENIA

V nedeľnej škole nám Ježiša často predstavovali ako dobrého pastiera, ktorý nesie v náručí zatúlanú ovečku. Alebo sme ho videli, ako objíma deti, žehná im a hovorí: „Mám ťa rád.“ Tieto obrazy sú síce pravdivé, no nevystihujú celkový obraz.

Ten istý Ježiš karhal farizejov za ich samospravodlivosť slovami: „Hadi! Plemä vreteníc, ako by ste vy utiekli odsúdeniu do pekla?!“ (Mat 23:33, Roh. pr.). V chráme poprevracal stoly peňazomencov a vyhnal ich (Ján 2:13-22). Mužovi, ktorý chcel najprv pochovať otca a až potom ho nasledovať, povedal: „Nechaj mŕtvych pochovať svojich mŕtvych, ale ty odídi a rozhlasuj kráľovstvo Božie“ (Luk 9:59-60). A mohli by sme pokračovať.

Keď sa lepšie pozrieme na obdobie Ježišovej služby, zbadáme, že to bol človek, ktorý svojím kázaním pohoršil mnohých ľudí. Uvedme niekoľko príkladov.

Ježiš pohoršil farizejov

S týmito náboženskými vodcami Ježiš veľakrát vstúpil do sporu. Mnohí z nich sa pohoršili, a preto ho nechali ukrižovať. Nenávideli ho.

Ježiš ich však miloval natoľko, že im nechcel zatajovať pravdu: „Pokrytci, dobre prorokoval o vás Izaiáš, keď povedal: Tento ľud sa mi blíži svojimi ústami a rtami ma ctí, ale ich srdce je ďaleko odo mňa. Lež nadarmo ma ctia učiac učenia, ktoré sú nariadeniami ľudí“ (Mat 15:7-9, Roh. pr.).

Všimni si, čo sa ho hneď nato spýtali jeho učeníci:

Vtedy pristúpili jeho učeníci a povedali mu: Či vieš, že farizejovia počujú to slovo *pohoršili* sa?

Mat 15:12 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

A pozrime sa na to, čo odpovedal:

Každá zasadená rastlina, ktorej nesadil môj nebeský Otec, bude vykorenená. Nechajte ich, sú slepými vodcami slepých. A keď slepý povedie slepého, obidvaja padnú do jamy.

Mat 15:13-14 (Roh. pr.)

Ježiš im vysvetlil, že pohoršenia vlastne ukážu a vytriedia tých, ktorých nezasadil jeho nebeský Otec. Niektorí ľudia sa môžu napríklad zapojiť do služby v cirkvi, ale nie sú poslaní Bohom a ani Bohu nepatria. Pohoršenie, ktoré ich zachváti, keď počujú kázať pravdu, odhalí ich pravé motívy a spôsobí, že sa vykorenia.

Pri návštevách rôznych zborov som mal možnosť spoznať mnohých pastorov, ktorí smútili nad odchodom niektorých ľudí z vedenia zboru alebo z odchodu radových členov. Vo väčšine prípadov sa títo ľudia nahnevali, keď počuli kázať pravdu, ktorá napádala ich životný štýl. Hneď na to začali kritizovať všetko, čo sa týkalo práce a fungovania zboru a nakoniec odišli.

Pastori, ktorí sa chcú zapáčiť každému, kto prejde dverami zborovej miestnosti, budú nakoniec nútení robiť kompromisy pri kázaní pravdy. „Ak budeš kázať pravdu,“ hovorím im, „niektorí ľudia sa pohoršia, budú vykorenení a odídu. Nesmúť za nimi, radšej sa staraj o tých, ktorých ti Boh posiela.“

Niektorí lídri sa za každú cenu vyhýbajú konfrontáciám zo strachu, že stratia ľudí. Niektorí sa zdráhajú prehovoriť, pretože dotýční sú štedrými darcami, alebo majú v rámci komunity veľký vplyv. Iní sa boja, že zrania niekoho, kto je s nimi už veľmi dlhý čas. Výsledkom toho však je, že strácajú Bohom danú autoritu chrániť a živiť zverené ovečky.

Na začiatku môjho pastoračného pôsobenia ma jeden múdry priateľ varoval: „Udrž si svoju autoritu, lebo ak ti ju niekto vezme, použije ju proti tebe.“

Samuel bol mužom Božím, ktorý v otázkach pravdy nebol ochotný s nikým robiť kompromisy, dokonca ani s kráľom. Keď Saul neposlúchol Boha, Pán povedal Samuelovi, aby mu to otvorene povedal. Samuel tak urobil, no žiaľ Saul neodpovedal na slovo od Pána pravým pokáním. Viac ho zaujímalo, ako vyzerá v očiach ľudí. Keď chcel Samuel odísť, Saul zachytil okraj jeho rúcha a kus z neho odtrhol. Na to mu Samuel povedal: „Hospodin odtrhol kráľovstvo Izraelovo od teba dnes...“ (1 Sam 15:28, Roh. pr.).

Samuel Saulovi takýto údel neprial. Veľmi za ním žalil. On sám pomazal Saula za kráľa, učil ho, ako má vládnuť a sám ho tiež korunoval. Bol Saulovým osobným priateľom. No všimni si, ako Boh reagoval na Samuelov žiaľ nad Saulom: „Až dokedy ty budeš žiaľiť za Saulom, keď som ho ja zavrhol, aby nekraloval nad Izraelom? Naplň svoj roh olejom a poď, pošlem ťa...“ (1 Sam 16:1, Roh. pr., dôraz pridaný autorom).

Aby Samuel mohol opäť pokračovať vo svojom povolaní, musel si uvedomiť, že Božia láska aj súd sú dokonalé. Keby sa Samuel

vrátil k Saulovi po tom, ako ho Boh odmietol, nemal by už čerstvý olej a nespočívalo by na ňom Božie pomazanie. Ak by naďalej za ním smútil, nič by tým nedosiahol.

Pastorom, ktorí smútia za ľuďmi, ktorí opustili zbor, alebo odmietajú povedať pravdu členom zboru pretože sú ich priateľmi, nakoniec vyschne olej pomazania v ich nádobách. Niektorých služba úplne odumrie, iní sa budú ešte istý čas snažiť imitovať živé kázanie. Nevedomky totiž uprednostnili vzťahy s ľuďmi pred svojím vzťahom s Bohom.

Biblia nezaznamenáva, že by Ježiš nejakým spôsobom reagoval na odchod ktoréhokoľvek učeníka. Jeho jediným záujmom bolo plniť vôľu svojho Otca. Len tak mohol prosperovať maximálnemu počtu ľudí.

Nikdy nezabudnem, ako som raz kázal v jednej cirkvi, v ktorej verili na naplnenie Duchom Svätým. Mal som vtedy za sebou asi rok misijného cestovania. Prvú nedeľu ráno som kázal jednoduchú zvesť pokánia a návratu k prvej láske. Vnímal som odpor, ale bol som si istý, že práve toto je zvesť, ktorú mám kázať.

Po bohoslužbe mi pastor zboru hovorí: „Boh ku mne dnes ráno hovoril cez tvoje slová, ale myslím, že moji ľudia na to neboli pripravení.“

Moja žena cítila, že Duch Svätý chce, aby sa ho spýtala: „Kto je v tejto cirkvi pastorom – ty alebo Ježiš?“

Pastor zvesil hlavu. „Presne to mi Pán povedal asi pred mesiacom. Povedal mi, že vie, čo títo ľudia môžu zvládnuť.“ Povedal nám, že tretinu jeho zboru tvoria „tradiční“, ktorí odmietajú akékoľvek zmeny v priebehu bohoslužby, spevu či kázania. Povzbudili sme ho, aby zostal silný a poslúchal Pána.

V zbere sme kázali ešte štyrikrát a zakaždým to bolo ťažšie. Keď sme opúšťali mesto, cítil som, akoby som mal v žalúdku vreco olova. Nerozumel som tomu. Ťažoba neustupovala, práve naopak. Zvyčajne, keď sme opúšťali zbor, mal som srdce naplnené radosťou. Niečo nebolo v poriadku, ale ja som nevedel čo.

Keď som bol nakoniec v súkromí s Pánom, opýtal som sa: „Otče, kde som urobil chybu? Prečo mi je tak ťažko na duchu? Prevzal som v tomto zbere autoritu pastora?“

Ale on jednoducho odpovedal: „Stras prach zo svojich nôh“ (pozri Luk 9:5).

Priznám sa, bol som z jeho slov v šoku. Ďalej som sa modlil, no Pán stále opakoval: „Stras prach zo svojich nôh.“

Nakoniec som poslušol. Hneď ako som otriasol druhou topánkou, ťažoba zmizla a do môjho srdca sa vrátila radosť. V úžase som však povedal Bohu: „Pane, nijako ma otvorene nenapadli, ani ma nevyhodili z mesta, tak prečo?“

Boh mi ukázal, že vedenie zboru aj mnohí členovia odmietli jeho slovo.

„Daj im, prosím, viac času,“ prosil som.

„Nezmenili by sa, ani keby som im dal päťdesiat rokov. Vo svojom srdci sa už rozhodli.“

Vtedy som porozumel, že pastor zboru sa rozhodol udržať v zhromaždení pokoj aj za cenu kompromisu. Odmietol poslúchnuť Boha. Nenaplnil svoj roh čerstvým olejom. Zostala z neho len forma bez podstaty. Inými slovami, budil dojem, že je naplnený Duchom a pritom v sebe nemal moc Božej prítomnosti. Neskôr som sa dozvedel, že zo svojho miesta pastora odstúpil a z cirkvi zostal už len zlomok toho, čím kedysi bývala.

Ježiš sa nenechal ovládať ľuďmi. Hovoril pravdu aj keď to znamenalo vyvolanie sporu a následné pohoršenie. Ak túžiš po priazni od ľudí, nemôže na tebe spočinúť Božie pomazanie. V srdci musíš byť pevne odhodlaný hovoriť Božie slovo a konať jeho vôľu aj s rizikom, že sa ľudia na tebe pohoršia.

Ježiš pohoršil obyvateľov svojho mesta

Ježiš prišiel kázať do mesta, v ktorom vyrastal. Nemohol im však tak ako iným priniesť slobodu a uzdravenie. Pozrime sa, čo hovorili:

Či nie je toto syn toho tesára? Či sa nevolá jeho matka Mária, a jeho bratia Jakob a Jozes a Šimon a Júdas? A či nie sú všetky jeho sestry u nás? Odkiaľ teda má tento všetko toto? *A urážali sa na ňom.* A Ježiš im povedal: Prorok nie je bezo cti, iba vo svojej otčine a vo svojom dome.

Mat 13:55-57 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Počuješ, čo nazaretskí muži a ženy hovoria? „Kto si myslí, že je, že nás poučuje s takou autoritou? My vieme, čo je zač. Ved vyrástol medzi nami. My sme jeho starší. On je len tesárov syn. Nemá ani žiadne formálne vzdelanie.“

Ježiš však ani tentokrát nebol ochotný urobiť kompromis na úkor pravdy, len aby sa nepohoršili. Obyvatelia mesta boli takí rozhnevaní, že sa ho snažili zabiť (Luk 4:28-30). Ježiš neprestal kázať pravdu ani v ohrození života. Ako veľmi v dnešných časoch potrebujeme mužov a ženy s podobným postojom!

Ježiš pohoršil členov svojej rodiny

Ježišove slová a činy pohoršili dokonca aj jeho najbližších príbuzných. Nepáčilo sa im, pod akým tlakom zo strany okolia sa ocitli vďaka Ježišovmu správaniu. Nešlo im to do hlavy a mysleli si, že sa zbláznil.

A keď počuli o tom jeho príbuzní, išli, aby ho chytili, lebo vraveli, že pošiel z rozumu... A teda prišli jeho matka i jeho bratia a stojac vonku poslali k nemu a volali ho. A sedel okolo neho zástup, a povedali mu: Hľa, tvoja matka i tvoji bratia i tvoje sestry ťa vonku hľadajú. A on im odpovedal: Kto je moja matka, a kto sú moji bratia? A obzrúc sa dookola po tých, ktorí sedeli vókol neho, rečie: Hľa, moja matka a moji bratia! Lebo ktokoľvek by činil vôľu Božiu, ten je mojím bratom, mojou sestrou i matkou.

Mar 3:21, 31-35 (Roh. pr.)

Vlastná rodina ho považovala za blázna. Písmo hovorí, že prišli do domu, v ktorom kázal, aby ho doslova odvedli ako nepríčetného. Marek týchto príbuzných identifikuje ako Ježišovu vlastnú matku a bratov. Dokonca aj Jánovo evanjelium hovorí: „Lebo ani jeho bratia neverili v neho“ (Ján 7:5, Roh. pr.).

Mnohí ľudia si neuvedomujú, že Ježiša odmietali tí, ktorí mu boli najbližší. On však nehľadal prijatie od členov svojej domácnosti a nebol ochotný nechať sa ovládať ich predstavami. Bol odhodlaný naplniť Otcovu vôľu, či s tým súhlasili, alebo nie.

Všimol som si, že hlavne medzi manželskými párami mnoho ráz

jeden z dvojice nenasleduje Ježiša len preto, aby nepohoršil svojho partnera alebo iných príbuzných. Výsledkom toho je, že neustále duchovne padá alebo nikdy nedosiahne plný potenciál svojho povolania.

V čase, keď som sa obrátil, boli všetci členovia mojej rodiny rímski katolíci a vôbec nezdíľali moje nadšenie z novoobjavenej viery. Obzvlášť moja matka bola veľmi sklamaná, keď som sa rozhodol vystúpiť z cirkvi, v ktorej som bol vychovaný. Isteže, je veľa katolíkov, ktorí úprimne milujú Boha, ale vtedy som vedel, že Boh chce, aby som odišiel.

Druhý šok nastal, keď som oznámil, že sa chcem stať kazateľom. Práve som ukončil štúdium na strojárskych fakulte (Purdue University) a moji rodičia vkladali do mňa veľké nádeje. Vedel som však, čo chce odo mňa Boh a bol som si vedomý, že moje rozhodnutie pohorší mojich najbližších. Celé roky vládlo medzi nami napätie. Došlo k mnohým nedorozumeniam. Bol som však rozhodnutý nasledovať Ježiša bez ohľadu na to, ako sa budú členovia mojej rodiny hnevať.

Spočiatku som sa ich snažil prevalcovať evanjeliom. Povedal som im, že nemôžu byť spasení len vďaka tomu, že chodia na omšu. Vo svojej nerozumnosti som ich popudzoval až do krajnosti. Potom mi Boh prikázal, aby som jednoducho pred nimi žil ako kresťan a nechal ich, nech vidia moje dobré skutky. Ešte vždy som sa neuchýlil ku kompromisu, aby som sa im zapáčil.

Dnes ma moji rodičia veľmi podporujú a môj starý otec, ktorý mi oponoval najviac, bol slávne spasený vo veku osemdesiatdeväť rokov, dva roky pred tým, ako zomrel.

Ježišova matka a bratia si možno vtedy mysleli, že stratil rozum. Vďaka jeho poslušnosti Otcovi však boli nakoniec všetci spasení a spolu s dvanástimi učeníkmi očakávali vo vrchnej dvorane zoslanie Ducha Svätého. Jakub sa neskôr stal jedným z lídrov cirkvi v Jeruzaleme.

Ak si namiesto toho, čo nám Boh hovorí, zvolíme kompromis, len aby sme uspokojili členov rodiny, strácame vo svojom živote čerstvý olej a tým im vlastne bránime v poznaní pravdy a vyslobodení.

Ježiš pohoršil svojich vlastných učeníkov

V predchádzajúcej kapitole sme detailnejšie rozobrali pohľad učeníkov, ktorí sa pohoršili Ježišovými slovami. Teraz sa na všetko ešte raz pozrieme z Ježišovho uhla pohľadu.

Vtedy mnohí z jeho učeníkov počujúc to povedali: To je tvrdá reč, kto ju môže počúvať?! Ale Ježiš vediac sám v sebe, že jeho učeníci repcú preto, povedal im: *Toto vás pohoršuje? ...* O tej chvíľe odišli mnohí z jeho učeníkov nazad a nechodili viacej s ním.

Ján 6:60-61, 66 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Okolnosti už nevyzerali tak ideálne. Náboženský vodcovia kuli plány, ako ho zabiť. Obyvatelia mesta, v ktorom vyrastal, ho odmietli. Jeho rodina ho považovala za nepríčetného. A teraz ho navyše v pohoršení opustili mnohí učeníci. Ježiš však naďalej odmietal kompromis. Tým, ktorí zostali, jednoducho povedal, že aj oni môžu kedykoľvek slobodne odísť.

Jediné, čo Ježiša zaujímalo, bolo naplniť Otcov plán. Aj keby v ten deň ostal úplne sám, nezmenilo by to postoj jeho srdca. Bol pevne rozhodnutý poslúchať Otca.

Ježiš pohoršil niektorých svojich najbližších priateľov

A bol istý nemocný, Lazar z Betánie, z mestečka Márie a Marty, jej sestry. To bola tá Mária, ktorá pomazala Pána masťou a poutierala jeho nohy svojimi vlasmi, ktorej brat, Lazar, bol teraz nemocný. Vtedy poslali k nemu tie sestry a odkázali mu: Pane, hľa, ten, ktorého máš rád, je nemocný.

Ján 11:1-3 (Roh. pr.)

Ježiš mal rád Martu, Máriu aj Lazara. Boli mu blízki. Trávil s nimi veľa voľného času. Všimnime si, ako reagoval na správu o Lazarovej chorobe:

Ako teda počul, že je nemocný, vtedy zostal na mieste, na ktorom bol, dva dni.

Ján 11:6 (Roh. pr.)

Ježiš vďaka zjaveniu vedel, že Lazarova choroba skončí smrťou. Bolo to veľmi vážne. Napriek tomu ostal na mieste, kde práve bol, ešte dva dni. Keď nakoniec dorazil do Betánie, Lazar už bol mŕtvý.

Marta aj Mária, mu povedali: „Pane, keby si tu bol býval, môj brat by nebol zomrel“ (Ján 11:21, 32, Roh. pr.). Inými slovami: „Prečo si ihneď neprišiel? Mohol si ho zachrániť!“

Veľmi pravdepodobne boli obe sestry trochu pohoršené. Poslali k nemu rýchleho posla v nádeji, že sa hneď vydá na cestu, avšak on odložil odchod o dva dni. Ježiš sa nezachoval tak, ako očakávali. Nejednal unáhle, namiesto toho sa naďalej nechal viesť Duchom Svätým. A to bolo pre dobro všetkých. V tom čase to však vyzeralo, že Ježišovi na nich nezáleží.

Kazatelia a pastori sa tak často nechajú ovládať svojimi ľuďmi. Domnievajú sa, že musia spraviť všetko, čo od nich ľudia chcú.

Jeden z predstaviteľov rady istej nemenovanej cirkvi plnej Ducha, ktorá stratila svojho pastora, mi raz povedal: „Chceme pastora, ktorý bude naplňovať naše potreby. Niekoho takého, kto je ochotný prísť ku mne domov hoci aj o ôsmej ráno a porozprávať sa so mnou pri káve.“

Pomyslel som si: „Nuž, takto sa vám možno podarí nájsť sociálneho pracovníka, ktorého budete môcť viesť vy sami, a nie človeka, ktorý bude vedený Svätým Duchom.“ Neskôr som sa dozvedel, že táto cirkev v priebehu jeden a pol roka vystriedala štyroch pastorov.

Keď som už asi šesť mesiacov pracoval ako pastor mládeže, prišiel za mnou jeden mladý človek a na rovnu sa spýtal: „Budeme kamoši? S bývalým pastorom sme boli dobrí kamoši.“

Pastor, ktorý viedol mládež predtým mnou bol veľmi otvorený človek, ktorý si rozumel s mladými ľuďmi. Užili si spolu veľa zábavy pri rôznych aktivitách. Vedel som, o čo ma žiada. V podstate mi išlo o to, čo chcel od svojho pastora spomínaný člen rady cirkvi.

Citoval som mu Matúša 10:41, kde Ježiš hovorí: „Kto prijíma proroka v mene proroka, dostane odplatu proroka, a kto prijíma spravodlivého v mene spravodlivého, dostane odplatu spravodlivého.“

„Máš veľa kamošov, však?“ spýtal som sa ho.

„Áno,“ odvetil.

„Ale máš len jedného pastora mládeže, však?“

„Áno.“

„Chceš odmenu pastora mládeže alebo odmenu kamoša? Pretože od toho, za koho ma budeš pokladať, závisí to, čo dostaneš od Boha.“

Pochopil ma a povedal: „Chcem odmenu pastora mládeže.“

Mnohí kazatelia sa obávajú, že ak nesplnia očakávania svojich ľudí, zrania ich city a stratia ich dôveru. Sú zajatcami strachu z toho, aby náhodou nepohoršili ostatných. Sú ovládaní ľuďmi, nie Bohom. Výsledkom však je, že ich služba zboru prináša len málo toho, čo má večnú hodnotu.

Ježiš pohoršil Jána Krstiteľa

Dokonca ani Ján Krstiteľ sa nevyhol pokušeniu pohoršiť sa na Ježišovi.

A Jánovi zvestovali jeho učeníci o tom o všetkom. A Ján si zavolał ktorýchsi dvoch zo svojich učeníkov a poslal ich k Ježišovi a kázal sa opýtať: Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme čakať iného? A keď prišli tí mužovia k nemu, povedali: Ján Krstiteľ nás poslal k tebe a kázal sa opýtať: Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme čakať iného?

Luk 7:18-20 (Roh. pr.)

Počkať, prečo by sa Ján pýtal Ježiša, či je Mesiáš, ktorý má prísť? Veď Ján bol ten, kto mu pripravoval cestu, a len čo ho zazrel, ohlásil jeho príchod slovami: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Ján 1:29, Roh. pr.). On sám o ňom povedal: „...to je ten, ktorý krstí Svätým Duchom“ (Ján 1:33). Dokonca povedal: „On musí rásť a ja sa menšiť“ (Ján 3:30 Roh. pr.). Ján bol v tom čase jediným človekom, ktorý vedel, kto Ježiš v skutočnosti je. Bolo to ešte predtým, ako toto zjavenie dostal Šimon Peter.

Prečo sa teda pýta: „Je Ježiš Mesiášom, alebo máme čakať na niekoho iného?“

Teraz si predstav seba na jeho mieste. Až doteraz si bol človekom, ktorý sa naplno odovzdal prelomovému dňu, ktoré Boh konal v histórii ľudstva. Nespočetné davy ľudí ťa počúvali, ako kážeš,

a o tvojej službe rozprával celý národ. Žil si životom odriekania. Dokonca si sa nikdy neoženil, len aby si maximalizoval potenciál svojho povolania. Trávil si čas na púšti, jedol kobyľky a divý med a často si sa postil. Musel si čeliť obvineniam farizejov, ktorí tvrdili, že si posadnutý démonom. Celý život si obetoval, aby si pripravil cestu pre Mesiáša.

Teraz si vo väzení. Už si tam dost dlho. Navštevuje ťa už len veľmi málo ľudí, lebo všetka pozornosť tých, ktorých si ty sám pripravoval sa teraz sústreďuje na Ježiša Nazaretského. Dokonca aj tvoji vlastní učenici sa k nemu pridali. Ostalo ti len niekoľko ľudí. Keď ťa prídu pozrieť, prinášajú správy o tom, že život a správanie tohto človeka i jeho učeníkov sa dost líši od toho, ako si žil ty. Jedia a pijú s colníkmi a hriešnikmi. Porušujú sobotu a dokonca sa ani nepostia.

A ty si povieš: „Videl som, ako naňho zostupuje Duch Svätý v podobe holubice, ale je toto správanie Mesiáša?“

Čím dlhšie si vo väzení, tým viac sa stupňuje pokušenie pohoršiť sa. „Pre tohto človeka som obetoval celý život a on ma ani nepríde pozrieť do väzenia! Ak je Mesiáš, prečo ma odtiaľto jednoducho nedostane? Veď som nič zlé nespravil.“

Pošleš teda dvoch svojich verných učeníkov, aby sa Ježiša opýtali: „Či si ty ten, ktorý má prísť alebo máme čakať iného?“

Pozrime sa, čo odpovedal Ježiš Jánovi:

A v tú istú hodinu uzdravil mnohých od neduhov a od iných rozličných trápení a od zlých duchov a mnohým slepým daroval zrak. A Ježiš odpovedal a riekol im: Idte a zvestujte Jánovi, čo ste videli a počuli, že slepí zase vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí čujú, mŕtvi vstávajú z mŕtvych, chudobným sa zvestuje evanjelium, a *blahoslavený je, kto by sa nepohoršil na mne.*

Luk 7:21-23 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Ježiš odpovedal slovami proroka. Citoval z Izaiáša - z knihy, ktorú Ján dobre poznal. Kým Jánovi učenici čakali na príležitosť spýtať sa Ježiša, čím ich Ján poveril, mali možnosť na vlastné oči pozorovať, čo je zaznamenané v Izaiášovi 29:18, 35:4-6 a 61:1.

Naplnenie týchto proroctiev bolo svedectvom, že Ježiš je Mesiáš. Ježiš však dodáva: „Blahoslavený je, kto by sa nepohoršil na mne.“

Chcel tým povedať: „Ján, viem, že dokonale nechápeš všetko, čo sa s tebou teraz deje, ani mnohé z mojich ciest. Nepohoršuj sa však na mne len preto, že nekonám tak, ako si očakával.“ Vážne vyzýval Jána, aby sa neriadil vlastným chápaním Božích ciest, ktoré nadobudol z doterajšej služby. Ján totiž nepoznal celý obraz Božieho plánu, tak ako ho nepoznáme ani my dnes. Ježiš ho akoby povzbudzoval: „Urobil si všetko, čo si mal, a čaká ťa veľká odmena. Len nedopuť, aby si sa na mne pohoršil!“

POHORŠENIE BEZ OSPRAVEDLNENIA

Aj keď si možno už skúsený v poznávaní Božích ciest, tak ako bol Ján, stále je tu šanca, že prídeš do pokušenia pohoršiť sa na Ježišovi. Ak ho skutočne miluješ a veríš mu, budeš bojovať, aby si zostal slobodný od pohoršenia, lebo hlboko v srdci vieš, že jeho cesty sú vyššie, než tvoje vlastné.

Podobne, ak sa rozhodneš poslúchať Božieho Ducha, niektorí ľudia sa pohoršia na tebe. V evanjeliu Jána 3:8 Ježiš hovorí: „Vietor, kam chce, tam veje, a čuješ jeho zvuk, ale nevieš, odkiaľ prichádza a kam ide, tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha.“

Niektorí ľudia nebudú chápať tvoje konanie. Nedovoľ však, aby ťa ich záporné reakcie odradili od toho, o čom v srdci vieš, že je správne. Neprerušuj pôsobenie Ducha Svätého kvôli túžbam ľudí. Peter to veľmi pekne zhrnul:

Keď teda Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myslou, lebo ten, kto trpel na tele prestal od hriechu, aby nie viac ľudským žiadostiam, ale vôli Božej žil zbývajúci čas v tele.

1 Pet 4:1-2 (Roh. pr.)

Keď žiješ pre Božiu vôľu, nebudeš naplňovať túžby a očakávania ľudí. Výsledkom toho bude, že budeš trpieť v tele. Ježiš mal najväčšiu opozíciu práve zo strany náboženských vodcov. Náboženská ľudia veria, že Boh koná len v medziach ich vlastných presvedčení. Veria, že oni sú tí jediní, ktorí sa „vyznajú“ v Bohu.

Ak náš vodca vo svojej poslušnosti Duchu Svätému pohoršil náboženských ľudí pred dvetisíc rokmi, určite ich pohoršia aj tí, ktorí sa rozhodnú nasledovať jeho príklad.

Prenasledovanie apoštola Pavla je dobrým príkladom. Niektorí ľudia v Galácii sa do počuli, že Pavol sa údajne uchýlil ku kompromisu s náboženskými vodcami, ktorí tvrdili, že k spaseniu je nutná obriezka. Pavol ich však hneď vyvádza z omylu: „Pozrite sa na mňa,“ hovorí, „náboženský vodcovia ma predsa neustále prenasledujú. Prečo by to robili, keby som súhlasil s nutnosťou obriezky? Skutočnosť, že kríž je jedinou cestou k spaseniu, pohoršuje ľudí. Je to však pravda a ja v žiadnom prípade nebudem kázať nič iné!“ (pozri Gal 5:11).

Ak niekto spochybňuje pravdu evanjelia, nech sa len pohorší. V takom prípade sa mu nesnaž ospravedlňovať. V srdci musíme byť pevne odhodlaní poslúchať Božieho Ducha bez ohľadu na to, čo to bude stáť, ešte predtým, než k niečomu dôjde. Potom nebudeme musieť pod tlakom zvažovať ako zareagujeme, pretože sme sa už rozhodli predtým.

10.

LEN ABY SME ICH NEPOHORŠILI

HOCI MAL JEŽIŠ
NA NIEKTORÉ VECI NÁROK,
VŽDY SA RADŠEJ ZACHOVAL TAK,
ABY POHORŠENIE NEVYVOLAL.

Nesúdme teda viacej jedni druhých, ale radšej usúďte to, aby ste nekládli bratovi do cesty toho, na čom by sa potkol alebo pohoršil.

Rim 14:13 (Roh. pr.)

Práve sme rozprávali o tom, ako Ježiš počas svojej služby mnohých okolo seba pohoršil. Zdá sa, že takmer všade, kam prišiel, sa nejakí ľudia pohoršili. V tejto kapitole sa však pozrieme aj na druhú stranu mince.

Ježiš sa s učeníkmi práve vrátil do Kafarnaumu, dokončili misijnú cestu a chystali sa na krátke, ale veľmi potrebné oddych.

Ak sa nejaké miesto dalo považovať za Ježišovu základňu, bolo ním toto mesto.

Kým sa zdržovali v meste, k Šimonovi Petrovi pristúpil vyberač chrámového poplatku a spýtal sa ho: „Či váš učiteľ neplatí dvojdrachmy?“ (Mat 17:24, Roh. pr.).

Peter odvetil: „Áno,“ a išiel za Ježišom, aby to s ním prediskutoval.

Ježiš očakával, čo sa bude vyberač daní pýtať, a tak hneď položil Šimonovi Petrovi otázku: „Čo sa ti zdá, Šimone, od koho berú králi tejto zeme clo alebo daň? Od svojich synov a či od cudzích?“

„Od cudzích,“ odpovedal Peter.

„Ich synovia sú teda slobodní“ (pozri Mat 17:25-26, Roh. pr.).

Ježiš poukázal Petrovi na to, že „synovia sú slobodní.“ Nie sú povinní platiť dane a poplatky. Naopak, oni si majú veci zakúpené z daní užívať. Žijú v palácoch, ktoré boli postavené z daní ľudu. Jedia pri kráľovskom stole a obliekajú sa do prepychových šiat a to všetko z daní, ktoré platia iní. Sú slobodní a všetko môžu slobodne používať.

Tento úradník vyberal chrámovú daň. Kto bol však kráľom a vlastníkom chrámu? Na koho počesť bol chrám postavený? Odpoveď: Boh Otec. Peter teda práve dostal zjavenie o tom, že Ježiš je „Kristus, Syn živého Boha.“

Na základe toho sa Ježiš vlastne Petra pýtal: „Ak som ja Syn toho, kto vlastní tento chrám, či nie som oslobodený od platenia chrámového poplatku?“ Samozrejme, že bol. Mal plné právo poplatok nezaplatiť. Pozrime sa však, čo povedal Šimonovi Petrovi:

Avšak, aby sme ich nepohoršili, idi k moru, hoď udicu a vezmi rybu, ktorá najprv vyjde hore a keď jej otvoríš ústa, nájdeš groš striebra, ten vezmi a daj im za seba i za mňa.

Mat 17:27 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Ježiš pred chvíľkou dokázal svoju slobodu. Avšak preto, aby nikoho nepohoršil, povedal Petrovi: „Len to zaplaťme!“ Keď Petra poveril ísť k moru chytiť rybu, bol to ďalší dôkaz jeho slobody. V jej ústach mal najstť potrebné množstvo peňazí. Ukázal, že Boh Otec sa postará dokonca aj o to, aby mali z čoho zaplatiť dane.

Ježiš je Pán zeme. Je Synom Božím. Zem a všetko na nej bolo ním stvorené a je mu podriadené. Vedel, že peniaze budú v ústach ryby. Nemusel si ich zarobiť prácou, pretože bol Synom. A predsa sa rozhodol zaplatiť poplatok a nikoho nepohoršiť.

Je toto ten istý Ježiš, o ktorom sme hovorili v predchádzajúcej kapitole? Je tým, ktorý pohoršoval ľudí bez toho, že by sa za to ospravedlňoval? Dokázal, že nie je povinný platiť chrámovú daň,

ale napriek tomu hovorí: „Aby sme ich nepohoršili, podme a zaplaťme!“ Zdá sa, že sme narazili na protirečenie, alebo nie? Odpoveď nájdeme v nasledujúcich veršoch:

V tú istú hodinu pristúpili učenci k Ježišovi a povedali: Kto je teda väčší v nebeskom kráľovstve? A Ježiš privolajúc si dieťa postavil ho doprostredku medzi nich a povedal: Amen vám hovorím, keď sa neobrátite a nebudete ako deti, nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva. Ktokoľvek sa teda poníži ako toto dieťa, to je ten väčší v nebeskom kráľovstve.

Mat 18:1-4 (Roh. pr.)

Kľúčovým výrazom je „ktokoľvek sa poníži.“ O niečo neskôr to Ježiš vysvetlil:

... ktokoľvek by chcel byť medzi vami veľikým, bude vaším služobníkom ... ako ani Syn človeka neprišiel, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých.

Mat 20:26-28 (Roh. pr.)

To je ale prehlásenie! Neprišiel, aby mu slúžili, ale aby slúžil. On bol Syn. Bol slobodný. Nikomu nič nedlhoval a nikomu sa nemusel podriaďovať. Ale napriek tomu sa slobodne rozhodol slúžiť iným.

OSLOBODENÍ, ABY SME MOHLI SLUŽIŤ

Ako Božích synov nás Nový zákon vyzýva k tomu, aby sme napodobňovali svojho brata Ježiša a mali rovnaký postoj, aký nachádzame u neho.

Lebo vy ste nato povolaní, bratia, aby ste boli slobodní, len nedávať tej slobody za príčinu telu, ale skrze lásku slúžte navzájom jedni druhým.

Gal 5:13 (Roh. Pr.)

Iné slovo pre slobodu je *výsada*. Svoju slobodu alebo výsady, ktoré máme ako deti živého Boha, nemáme používať na to, aby sme slúžili sebe. Slobodu máme na to, aby sme slúžili iným. Ten, kto slúži, je slobodný, ale ten, kto je otrokom, nemá inú možnosť, je spútaný. Zatiaľ, čo otrok iba živorí a *musí slúžiť*, služobník žije, *aby slúžil*. Pozrime sa teraz na niektoré rozdiely medzi postojom otroka a služobníka:

- *Otrok musí – služobník chce.*
- *Otrok vykoná to, čo sa od neho požaduje – služobník presiahne očakávania.*
- *Otrok ide jednu míľu – služobník ide ešte o míľu ďalej.*
- *Otrok sa cíti ochudobnený – služobník dáva.*
- *Otrok je spútaný – služobník je slobodný.*
- *Otrok bojuje za svoje práva – služobník sa ich dobrovoľne vzdáva.*

Poznám mnohých kresťanov, ktorí slúžia s postojom reptania. Dávajú len neochotne a keď platia dane, sťažujú sa. Stále žijú ako otroci zákona, z ktorého boli oslobodení. Vo svojich srdciach zostávajú otrokmi.

Je alarmujúce, že tento zákon si vytvorili z novozákonných Prísiev. Nemajú totiž „ducha“, v ktorom Ježiš vydával svoje príkazy. Neuvedomujú si, že boli oslobodení, aby mohli slúžiť. Naďalej preto bojujú za svoje vlastné výhody namiesto toho, aby sa snažili získať výhody pre iných.

Pavol veľmi živo konfrontuje tento postoj vo svojich listoch Rimanom a Korintanom. Otázka slobody bola nastolená kvôli jedlu. Pavol Rimanov a Korintanov vyzýva, aby prijímali slabých vo viere a nehádali sa v sporných veciach. Tí, ktorí veria, smú jesť všetko, a tí, ktorí sú slabí, nech jedia len zeleninu. (Rim 14:1-2).

Ježiš vysvetlil, že človeka neznečisťuje to, čo vchádza do úst, ale to, čo z nich vychádza. Týmto vyhlásením učinil všetky pokrmy čistými pre toho, kto verí (Mar 7:18-19).

Pavol hovorí, že niektorí veriaci nemali dostatočne silnú vieru na to, aby jedli mäso, pretože sa obávali, že práve to mäso bolo obetované modlám. Títo ľudia, aj napriek tomu, čo Ježiš povedal, nedokázali jesť mäso s pokojným svedomím.

Teda o jedení obetovaného modlám vieme, že modla nie je ničím na svete ... ale my máme jedného Boha, Otca, z ktorého všetko, a my cieľom neho, a jeden Pán Ježiš Kristus, skrze ktorého všetko, aj my skrze neho. Ale nie vo všetkých je tá známosť, lež niektorí zvykom až doteraz jedia z obeti modly ako ozaj obetované modle, a ich svedomie súc slabé poškvŕňuje sa.

1 Kor 8:4, 6-7 (Roh. pr.)

V týchto zboroch kresťania so silnejšou vierou jedli mäso pochybného pôvodu pred slabšími veriacimi. To spôsobovalo problém, aj napriek tomu, že Ježiš tieto pokrmy očistil. Slabší veriaci sa jednoducho nemohli zbaviť predstavy, ako to mäso predtým ležalo na oltári venovanom modle. Silnejší veriaci vedeli, že modla nič neznamená a mohli jesť mäso bez výčitiek svedomia.

Zdá sa však, že im viac záležalo na využívaní svojho práva novozákonného veriaceho, anevadilo im, že pohoršujú svojich bratov. Bez toho, aby si to uvedomili, stali sa pre svojich slabších bratov kameňom úrazu. Tento postoj nenájdete v srdci služobníka. Pozrime sa, čo im na to hovorí Pavol:

Nesúdme teda viacej jedni druhých, ale radšej usúďte to, aby ste nekládli bratovi do cesty toho, na čom by sa potkol, alebo pohoršil... Lebo kráľovstvo Božie nie je pokrm a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu.

Rim 14:13, 17 (Roh. pr.)

Chcel im povedať: „Majme na pamäti, o čom Božie kráľovstvo naozaj je – spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom.“ Všetko toto ovocie Božieho kráľovstva bolo v nových veriacich potlačené. Silnejší veriaci nepoužívali svoju slobodu na to, aby slúžili, ale používali ju ako platformu pre svoje „práva“. Mali poznanie o svojej novozákonnej slobode, avšak poznanie bez lásky ničí a zabíja.

V tejto oblasti nemali Ježišovo srdce. Ježiš Petrovi a učeníkom dokázal svoje právo ohľadom platenia chrámovej dane, ale zároveň daň zaplatil, aby im dal príklad, aké je dôležité obetovať svoj život službe iným. Nikdy nechcel, aby sme našu slobodu používali na vymáhanie svojich práv, a tak boli príčinou pádu a pohoršenia niekoho iného.

Pavol tiež varoval tých, ktorí poznajú svoje práva v Kristovi, ale nemajú jeho srdce slúžiť:

A tvojou známosťou hynie slabý, brat, pre ktorého zomrel Kristus!
A takto hrešiaci proti bratom a bijúc ich slabé svedomie hrešíte
proti Kristovi.

1 Kor 8:11-12 (Roh. pr.)

Môžeme použiť našu slobodu a pritom zhrešiť. Ako? Ak zraníme ľudí so slabším svedomím a spôsobíme, že jeden z Kristových maličkých sa pohorší a padne.

VZDAŤ SA SVOJICH PRÁV

Potom, ako Ježiš ukázal svoju slobodu ohľadom platenia chrámoveho poplatku, upozornil svojich učeníkov aj na dôležitosť pokory.

...a ktokoľvek by pohoršil jedného z týchto maličkých, veriacich vo mňa, tomu by bolo užitočnejšie, aby bol zavesený oslí žernov na jeho šiju, a aby bol ponorený do hlbiny mora. Beda svetu pre pohoršenia. Lebo pohoršenia musia prísť, ale beda človekovi, skrze ktorého prichádza pohoršenie. A jestli ťa pohoršuje tvoja ruka alebo tvoja noha, odtni ju a zahod' od seba. Lepšie ti je, aby si vošiel do života chromý alebo okyptený, než aby si mal dve ruky a dve nohy a bol uvrhnutý do večného ohňa. A jestli ťa pohoršuje tvoje oko, vylúp ho a zahod' od seba. Lepšie ti je, aby si vošiel do života jednooký, než aby si mal dve oči a bol uvrhnutý do ohnivého pekla. Hľadte, aby ste neopovrhli niktorým z týchto maličkých! Lebo vám hovorím, že ich anjeli v nebesiach ustavične hľadajú na tvár môjho Otca, ktorý je v nebesiach.

Mat 18:6-10 (Roh. pr.)

Celá táto kapitola evanjelia podľa Matúša hovorí o pohoršeniach. Ježiš jasne hovorí, aby sme sa zbavili všetkého, čo spôsobuje hriech, aj keby sa jednalo o naše novozákonné výsady. Ak niečo spôsobuje to, že tvoj slabší brat zhreší, zbavme sa toho kvôli nemu.

Možno sa teraz pýtaš, prečo Ježiš pohoršil tak veľa ľudí, ako sme videli v predchádzajúcej kapitole tejto knihy. Odpoveď je jednoduchá. Ježiš pohoršil niektorých ľudí ako dôsledok toho, že poslúchal Otca a slúžil iným. Nepohoršoval ľudí preto, že sa dožadoval svojich práv.

Farizeji sa pohoršovali, pretože uzdravoval v sobotu. Učeníci sa pohoršili na pravde, ktorú mu zjavil Otec. Mária a Marta sa pohoršili, keď odložil svoj príchod a neprišiel uzdraviť Lazara hneď. Nikde však nenájdeme, že Ježiš pohoršil ľudí, pretože slúžil sebe.

Pavol vo svojom liste Korinťanom varuje:

Len dbajte, aby táto naša sloboda nebola na pohoršenie slabým.
1 Kor 8:9 (Ev. pr.)

Sloboda nám bola daná na to, aby sme mohli slúžiť a obetovať svoj život. Máme budovať a nie ničit. Nedostali sme slobodu preto, aby sme zhromažďovali veci pre seba. Pretože sa to takto často dialo, veľa ľudí je dnes pohoršených zo životného štýlu kresťanov.

Znova sa vráťme ku varovaniu z 1. Korinťanom 8:9: „Len dbajte, aby táto naša sloboda nebola na pohoršenie slabým.“

Aj ja som zažil jeden príklad toho, ako bol tento príkaz porušený. Na svoju druhú misijnú cestu do Indonézie som zobral aj svoju manželku Lisu, naše deti a opatrovatelku. Dorazili sme do mesta Denpasar na ostrove Bali.

Jeden zo starších zboru, ktorého sme navštívili, vlastnil skromný hotel vo veľmi rušnej časti mesta. Precestovali sme veľkú vzdialenosť a boli sme nevyspatí a vyčerpaní. V tú noc sme sa niekoľkokrát zobudili na hluk z ulice a brechot psov. Strávili sme tam noc, ale vôbec sme si neoddykli.

Nasledujúci deň sme pokračovali v ceste na Jávu, kde sme slúžili ďalšie dva týždne. Program bol veľmi nabitý. Počas dvoch týždňov sme mali len jeden voľný deň a ten mal slúžiť na presun. V priebehu 24 hodín sme päťkrát kázali v zbere, ktorý mal tridsaťtisíc členov.

Po skončení našej služby sme sa mali vracat' opäť cez Bali. Pastor zboru nás informoval, že budeme znovu spať v hoteli, ktorý vlastnil spomínaný starší zboru. Neboli sme veľmi nadšení

myšlienkou, že po dvoch týždňoch vyčerpávajúcej služby budeme musieť spať v takých zlých podmienkach.

Ráno pri raňajkách, keď sme mali letieť späť na Bali, sa nám jedna vzácna pani ponúkla, že nám zaplatí ubytovanie v jednom z najlepších hotelov na Bali. Bol som nadšený pri predstave, že si oddýchne a budeme bývať na krásnom mieste.

Keď sme odchádzali z reštaurácie, aby sme si zbalili veci, Lisa mi povedala, že necíti pokoj v tom, že sme prijali ponuku spomínanej dámy. Tlmočník a ja sme sa ju snažili presvedčiť, že to bude v poriadku. V lietadle z Javy na Bali mi však opäť povedala, že podľa nej nekonáme správne.

Vo svojej pochabosti som ju nepočúval. Zopakoval som jej, že cirkev to nebude stáť ani korunu a že všetko bude v poriadku. Keď sme pristáli na Bali, na letisku ma ešte raz prosila, ale ja som ju ignoroval.

Keď sme sa zvítili s pastorm, povedal som mu, že nebudeme musieť obťažovať staršieho zboru s ubytovaním, pretože nám jedna dáma platí hotel. Zdalo sa, že ho to zarazilo, preto som sa spýtal, či je všetko v poriadku. Našťastie bol voči mne úprimný a povedal mi: „John, nášho staršieho aj jeho rodinu to veľmi urazí. Už pre vás rezervovali izbu na dnes a pritom všetky miesta sú už vypredané.“

Zjavne som však pohoršil aj pastora, pretože som vôbec neocenil, čo pre nás zariadil. Napokon som mu povedal, že zostaneme v tom hoteli a ponuku štedrej dámy odmietneme.

Pán jednal s postojom môjho srdca. Vedel som, že to pastora zranilo. Pochopil som, že požadovanie mojich práv pohoršilo tohto brata a to bol hriech. Požiadal som ho o odpustenie. Odpustil mi. Dúfam, že toto bola pre mňa posledná lekcia.

TEST VZÁJOMNÉHO BUDOVANIA

Apoštol Pavol v liste Rimanom zhrnul, čo má Boh na srdci v tejto oblasti.

Preto snažme sa o to, čo vedie k pokoju a vzájomnému budovaniu.

Rim 14:19 (Ev. pr.)

Naším cieľom by malo byť dbať na to, aby sme svojou slobodou nespôsobili, že náš bližný sa potkne a padne. To, čo konáme, môže síce schvaľovať Písmo, ale vždy sa v duchu pýtajme: Je to na budovanie iných alebo to pomáha len mne?

Všetko je dovolené, ale nie všetko prospešné. Všetko je dovolené, ale nie všetko buduje. Nech nikto nehľadá, čo jemu prospeje, ale čo prospeje inému... Či teda jete, alebo pijete, a čokoľvek činíte, všetko čiňte na slávu Božiu! Nebudte na pohoršenie ani Židom ani Grékom ani cirkvi Božej, ako sa aj ja chcem všetkým páčiť vo všetkom a nehľadám svoj prospech, ale prospech mnohých, aby boli spasení.

1 Kor 10:23-24, 31-33 (Ev. pr.,)

Povzbudzujem ťa, aby si dovolil Duchu Svätému preskúmať každú oblasť tvojho života v zmysle tohto Slova. Dovoľ mu, aby ti ukázal každý skrytý motív alebo plán, ktorý má slúžiť tvojim záujmom a nie pre prospech ostatných. Bez ohľadu na to, aká je to oblasť, prijmi jeho výzvu žiť ako služobník všetkých.

Použi svoju slobodu v Kristovi, aby si pomohol oslobodiť ostatných, a nie aby si sa domáhal svojich práv. Bol to jeden z princípov služby apoštola Pavla, ktorý napísal: „Nikomú v ničom nedávame pohoršenia, aby naša služba bola bez hany“ (2 Kor 6:3, Ev. pr.).

11.

AK NEODPUSTÍŠ, NEBUDE TI ODPUSTENÉ!

ČLOVEK, KTORÝ NEDOKÁŽE
ODPUSTIŤ, ZABUDOL,
AKÝ VEĽKÝ DLH
BOH ODPUSTIL JEMU.

Preto vám hovorím: Všetko, za čokoľvek modliac sa prosíte, verte, že dostanete, a bude vám. A keď stojíte na modlitbe, odpúšťajte, ak máte niečo proti niekomu, aby aj váš Otec, ktorý je v nebesiach, vám odpustil vaše poklesky. Ale ak vy neodpustíte, ani váš Otec, ktorý je v nebesiach, vám neodpustí vašich pokleskov.

Mar 11:24-26 (Roh. pr.)

Od tohto miesta až do konca knihy by som rád upriamil vašu pozornosť na následky pohoršenia a na spôsob, ako byť od pohoršenia slobodný. Ježiš to, čo hovoril, myslel vážne: „Ale ak vy neodpustíte, ani váš Otec, ktorý je v nebesiach, vám neodpustí vašich pokleskov.“ Žijeme v spoločnosti, v ktorej si nie vždy myslíme to, čo hovoríme. Následne ani neveríme, že to, čo nám hovoria iní, si naozaj aj myslia. Niečie „slovo“ sa už neberie vážne.

Začína sa to v detstve. Rodič povie dieťaťu: „Ak to urobíš znova, dostaneš na zadok.“ Dieťa nielenže to urobí znova, ale ešte niekoľkokrát potom. Zakaždým dostane od rodiča to isté varovanie. K trestu zvyčajne však nikdy nedôjde. A ak aj áno, tak buď je potom miernejší, ako rodič dieťaťu sľuboval, alebo naopak tvrdší, pretože rodič je nahnevaný.

V oboch prípadoch si dieťa vyvodí záver, že nemyslíš vážne to, čo hovoríš, alebo že to, čo hovoríš, nie je pravda. Dieťa sa učí, že nie všetko, čo nadriadená osoba povie, je pravdivé. Je potom zmätené, či a kedy má brať nadriadené osoby vážne. Tento postoj sa premieta aj do iných oblastí jeho života. Cez rovnaký rámec vníma svojich učiteľov, priateľov a vedúcich. Keď sa stane dospelým, je to pre neho normálne. Bežne v rozhovoroch hovorí alebo sľubuje veci, ktoré nemyslí vážne.

Pozrime sa teraz na hypotetický príklad takéhoto rozhovoru. Jim vidí Toma, ktorého pozná, ale už dlhší čas s ním nehovoril. Veľmi sa ponáhľa a pomyslí si: „Ach, nie, akurát teraz musím natrafiť na Toma. Vôbec nemám čas sa s ním rozprávať.“

Obaja muži sa na seba pozerú.

Jim povie: „Chvála Pánovi, brat. Som rád, že ta vidím.“

Chvíľu sa zhovárajú. Keďže Jim sa veľmi ponáhľa, ukončí rozhovor vetou: „Musíme ísť niekedy spolu na obed.“

Po prvé, Jim vôbec nebol nadšený z toho, že stretol Toma, pretože sa ponáhľal. Po druhé, vôbec nemyslel na Pána, keď ho pozdravil pozdravom „Chvála Pánovi.“ Po tretie, vôbec nemal v úmysle dodržať svoj sľub a pozvať Toma na obed. Táto veta mala len rýchlo zakončiť rozhovor a zároveň upokojiť Jimovo svedomie. Jim teda nemyslel vážne vôbec nič z toho, čo povedal.

Takéto situácie sa dejú každý deň. Dnes už väčšina ľudí nemyslí vážne ani štvrtinu toho, čo hovorí. Nemôžeme sa potom čudovať, že veľa krát nevieme, kedy sa môžeme na niečie slovo spoľahnúť. Keď však hovorí Ježiš, chce, aby sme ho brali vážne. Jeho slová nemôžeme vnímať rovnako, ako iné autority alebo vzťahy v našom živote. Keď Ježiš niečo povie, naozaj si to aj myslí. On je verný dokonca aj keď my sme neverní. Chodí na úrovni pravdy a bezúhonnosti, ktorá vysoko prevyšuje kultúru v našej spoločnosti. Takže, keď Ježiš povedal: „Ale ak vy neodpustíte, ani váš Otec, ktorý je v nebesiach, vám neodpustí vašich pokleskov,“ myslel to vážne.

Musíme zdôrazniť, že Ježiš to v evanjeliu nepovedal len raz, ale mnohokrát. Pripomínal dôležitosť tohto varovania. Pozrime sa na niekoľko takýchto vyhlásení, ktoré spravil pri rozličných príležitostiach.

Lebo ak odpustíte ľuďom ich poklesky, odpustí aj vám váš nebeský Otec, ale ak vy neodpustíte ľuďom ich pokleskov neodpustí ani váš Otec vašich pokleskov.

Mat 6:14-15 (Roh. pr.)

A znova:

...odpúšťajte a bude aj vám odpustené.

Luk 6:37 (Ev. pr.)

V modlitbe Pánovej nachádzame:

...a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom.

Mat 6:12 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Chcel by som vedieť, koľkí kresťania by chceli, aby im Boh odpustil rovnakým spôsobom, akým oni odpúšťajú tým, ktorí ich pohoršili alebo zranili. Boh nám ale odpúšťa presne tak isto, ako odpúšťame my. Pretože je však neodpustenie v našich cirkvách tak bežné, nechceme tieto Ježišove slová brať vážne. Či to je však bežné alebo nie, pravda sa nemení. Spôsob, akým nejakému človeku odpustíme, uvoľníme ho a obnovíme s ním vzťah, určuje spôsob, akým nám bude odpustené.

Počul som jedno neobvyklé svedectvo o kazateľovi z Filipín. Moji priatelia, ktorí ho poznali z jeho predchádzajúcej služby, mi ukázali článok, ktorý popisoval jeho príbeh.

Tento človek sa niekoľko rokov bránil povolaniu, ktoré Boh pre neho mal, pretože sa nechcel vzdať podnikania, v ktorom sa mu darilo. Zarábala veľmi veľa peňazí. Jeho neposlušnosť ho nakoniec doviedla do nemocnice. Zlyhalo mu srdce. Muž zomrel na operačnom stole a ocitol sa pred nebeskými bránami. Ježiš tam stál a rozoberal s ním jeho neposlušnosť. Muž prosil Pána, že ak mu predĺži život, bude mu slúžiť. Pán súhlasil.

Predtým, než ho poslal späť do tela, ukázal mu, ako vyzerá peklo. Videl tam matku svojej ženy, ako horí v neuhasiteľných plameňoch.

Nemohol tomu uveriť. Jeho svokra sa obrátila, vyznala, že je kresťankou a pravidelne chodila do zboru. „Prečo je teraz v pekle?“ opýtal sa Pána.

Pán mu povedal, že odmietla odpustiť jednému zo svojich príbuzných, a preto jej nemôže byť odpustené.

ODPUSTENIE A DUCHOVNÝ RAST

Počas svojej služby som videl mnoho ľudí, ktorí boli v pasci, pretože neodpustili. Keď som prvýkrát slúžil v Indonézii, býval som v dome jedného bohatého podnikateľa. Aj keď on i jeho rodina navštevovali cirkev, v ktorej som vtedy kázal, neboli spasení.

Počas týždňa, ktorý som u nich strávil, sa obrátila jeho žena, potom nasledoval on a potom všetky tri deti. Všetci boli spasení a atmosféra v dome sa zmenila. Celý dom bol naplnený radosťou.

Keď sa dozvedeli, že sa mám do Indonézie vrátiť aj so svojou ženou, pozvali nás na celý čas do svojho domu a ponúkli sa, že nám zaplatia letenky pre naše tri deti a opatrovatelku. Prišli sme a desaťkrát sme slúžili v ich zbore. Kázal som o pokání a Božej prítomnosti. Cítili sme, že Boh je prítomný na zhromaždeniach a slzy pokánia a oslobodenia sa liali prúdom.

Celá rodina opäť prišla. Matka tohto muža bola na každej bohoslužbe. Aj ona prispela veľkým dielom na letenky našich detí.

Ku koncu týždňa sa mi pozrela priamo do očí a spýtala sa: „John, prečo som nikdy nepocítila Božiu prítomnosť?“

Práve sme doraňajkovali a každý už od stola odišiel.

„Bola som na každej bohoslužbe,“ pokračovala, „a pozorne som počúvala všetko, čo si hovoril. Vyšla som dopredu, aby som činila pokánie, ale ani raz som nepocítila Božiu prítomnosť. Vlastne som Božiu prítomnosť nepocítila nikdy.“

Chvíľu som sa s ňou rozprával a potom som povedal: „Pomodlíme sa, aby si bola naplnená Božím Duchom.“ Položil som na ňu ruky a modlil sa, aby prijala Ducha Svätého, ale vôbec som nevnímal Božiu prítomnosť.

Potom mi Boh v duchu povedal: „Táto žena drží v srdci neodpustenie voči svojmu manželovi. Povedz jej, aby mu odpustila.“

Odtiahol som od nej ruky. Vedel som, že jej manžel je mŕtvy, pozrel som sa ale na ňu a povedal: „Pán mi ukázal, že si v srdci držíte neodpustenie voči svojmu manželovi.“

„Áno, je to pravda,“ súhlasila, „urobila som ale všetko pre to, aby som mu odpustila.“

Potom mi rozprávala o všetkých strašných veciach, ktoré jej urobil. Chápal som, prečo tak veľmi musela zápasit s tým, aby mu dokázala odpustiť.

Povedal som jej: „Aby ste od Boha mohli niečo prijať, musíte odpustiť,“ a vysvetlil som jej, čo Ježiš učil o odpustení.

„Nemôžete mu odpustiť zo svojej vlastnej sily. Musíte s tým prísť pred Boha a najprv ho poprosiť, aby odpustil vám. Potom budete schopná odpustiť svojmu manželovi. Ste ochotná uvoľniť svojho manžela?“ spýtal som sa.

„Áno,“ odpovedala.

Viedol som ju v jednoduchej modlitbe: „Otče nebeský, v mene Ježiša Krista Ťa prosím, aby si mi odpustil, že som v srdci držala neodpustenie voči svojmu manželovi. Pane, viem, že mu nedokážem odpustiť z vlastnej sily. Už som to skúšala a zlyhala som, ale teraz pred Tebou prepúšťam svojho manžela a z celého srdca mu odpúšťam.“

Ešte predtým, než dopovedala tieto slová, po líkach jej začali tiecť slzy.

„Pozdvihnite svoje ruky a hovorte v jazykoch,“ vyzval som ju.

Po prvýkrát v živote sa modlila v nádhernom nebeskom jazyku. Tak mocne sme pri tom stole cítili Pánovu prítomnosť, že nás to naplňalo bážňou a úžasom. Asi päť minút plakala. Potom sme sa chvíľu rozprávali a ja som ju povzbudil, aby sa tešila z Pánovej prítomnosti. Pokračovala v uctievaní Pána a ja som ju nechal osamote.

Keď sa to dozvedeli jej syn a nevesta, boli veľmi prekvapení. Jej syn povedal, že svojmu matku nikdy nevidel plakať.

Ona sama si nevedela spomenúť, kedy naposledy plakala. „Neplakala som dokonca ani vtedy, keď môj manžel zomrel.“

V ten večer na zhromaždení bola pokrstená vo vode. Nasledujúce tri dni jej tvár žiarila šťastným úsmevom. Nepamätám sa, že by som ju predtým videl usmievať sa. Neodpustila, a tak bola v zajatí neodpustenia. Keď však uvoľnila svojho manžela a odpustila mu, prijala moc od Pána a mohla prežívať Božiu prítomnosť.

SLUHA, KTORÝ NEHCCEL ODPUSTIŤ

V osemnástej kapitole evanjelia podľa Matúša Ježiš ešte viac osvetľuje problém spútanosti neodpustením a pohoršením. Učí svojich učeníkov, ako sa zmieriť s bratom, ktorý ich pohoršil alebo zranil. O zmierení budeme hovoriť v jednej z nasledujúcich kapitol tejto knihy. Peter sa ho spýtal: „Pane, koľko rás zhráš proti mne brat a odpustím mu? Či do sedem rás?“ (Mat 18:21, Roh. pr.) Myslel si, aký je milostivý.

Peter rád hnal veci do extrému. To on povedal na vrchu premenenia: „postavme tu tri stánky, jeden pre teba, Pane, jeden pre Mojžiša a jeden pre Eliáša“ (pozri Mat 17:4). Teraz mal pocit, že prekypuje veľkodušnosťou. „Svojou ochotou odpustiť sedemkrát urobím na Pána dojem.“

Dostal však odpoveď, ktorú nečakal. To, čo považoval za štedré zmietol Ježiš jednou vetou: „Nehovorím ti, že až do sedem rás, ale až do *sedemdesiatkrát sedem rás!*“ (Mat 18:21-22, Ev. pr., dôraz pridaný autorom). Inými slovami, odpúšťaj tak ako Boh – bezhranične.

Potom Ježiš porozprával podobenstvo, aby túto myšlienku umocnil.

Preto podobné je kráľovstvo nebeské človeku - kráľovi, ktorý chcel účtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý mu bol dlžný desatisíc talentov.

Mat 18:23-24 (Ev. pr.)

Aby sme pochopili nesmiernu veľkosť toho, čo chcel Ježiš vyjadriť, musíme vedieť, koľko vtedy jeden talent znamenal. Talent bol jednotkou miery. Používal sa na meranie zlata (2 Sam 12:30, Ev. pr.), striebra (1 Kráľ 20:39, Ev. pr.) a iných kovov a tovaru. V tomto podobenstve označuje veľkosť dlhu, z čoho môžeme usudzovať, že sa jednalo o mieru výmenných prostriedkov, ako je zlato alebo striebro. Povedzme, že sa jednalo o zlato.

Bežný talent vtedy zodpovedal približne 37,5 kg. Bola to tiež plná váha, ktorú mohol niesť jeden muž (pozri 2 Kráľov 5:23).

Desatisíc talentov by bolo približne 375 ton. Tento sluha teda dlhoval svojmu pánovi 375 ton zlata.

V súčasnosti sa cena zlata na trhu pohybuje okolo 375 dolárov za uncu. Dnes by mal talent zlata hodnotu 450.000 dolárov. Desatisíc talentov zlata by teda malo hodnotu 4,5 miliardy dolárov. Tento sluha dlhoval svojmu kráľovi 4,5 miliardy dolárov!

Ježiš v tomto podobenstve zdôrazňuje, že sluha mal dlh, ktorý nikdy nemohol splatiť:

Pretože nemal čím zaplatiť, rozkázal ho pán predať aj so ženou, aj s deťmi a so všetkým, čo mal, a zaplatiť. Sluha mu však padol k nohám a prosil ho: Pozhovej mi a všetko ti zaplatím! A Pán sa zľutoval nad sluhom, prepustil ho a dlh mu odpustil.

Mat 18:25-27 (Ev. pr.)

Teraz sa pozrime na to, ako toto podobenstvo súvisí s pohoršením. Tam, kde nastane pohoršenie, vzniká nesplatený dlh. Všetci poznáte dobre známy výrok: „Za to mi zaplat!“ Odpustenie je podobné vymazaniu dlhu.

Kráľ predstavuje nebeského Otca, ktorý svojmu služobníkovi odpustil dlh, ktorý nebol schopný splatiť. V Kološanom 2:13-14 čítame: „Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi v priestupkoch a neobriezke svojho tela, oživil spolu s ním, keď nám odpustil všetky priestupky a dlžobný úpis, ktorý s predpismi zákona proti nám bol a nám prekážal, vymazal a odstránil, pribijúc ho na kríž“ (Ev. pr.).

Dlh, ktorý nám Boh odpustil, sme nijakým spôsobom nemohli splatiť. Pohoršenie, ktoré sme spôsobili, bolo nesmierne. Boh nám všetkým dal spásu ako dar. Ježiš splatil dlžobný úpis, ktorý svedčil proti nám. Jasne môžeme vidieť paralelu medzi vzťahom služobníka ku svojmu kráľovi a naším vzťahom k Bohu. Čítajme ďalej.

Keď tento sluha vyšiel, stretol jedného zo svojich spolusluhov, ktorý mu bol dlžný sto denárov. Chytil ho a škrtil hovoriac: Zaplať, čo si dlžný!

Mat 18:28 (Ev. pr.)

Denár vtedy zodpovedal približne jednodennej mzde robotníka.¹ Pri dnešných robotníckych platoch by teda sto denárov zodpovedalo asi štyrom tisícom dolárov. (pozn. slovenského prekladateľa: na Slovensku v roku 2005 by sto denárov bolo okolo 70 tisíc korún). Čítame ďalej:

Jeho spolusluha padol mu k nohám a prosil ho: Pozhovej mi a zaplatím ti! On však nechcel, ale odišiel a uvrhol ho do väzenia, dokiaľ by dlh nezaplatil

Mat 18:29-30 (Ev. pr.)

Jeden z jeho spolusluhov mu dlhoval značnú finančnú čiastku – tretinu ročnej mzdy. Ako by sa vám páčilo, keby vám chýbala tretina z ročného príjmu? Pamätajte však na to, že tomuto mužovi bol odpustený dlh v hodnote 4,5 miliardy dolárov. Viac, ako bol schopný zarobiť za celý život!

Pohoršenia, ktoré prechováваме jeden voči druhému, sú v porovnaní s pohoršením vo vzťahu s Bohom, ako 70 tisíc korún v porovnaní so 4,5 miliardami dolárov. Možno sa k nám niekto nepekne zachoval, ale to sa nedá porovnať s naším previnením voči Bohu.

Možno máš pocit, že nikto to nemá také ťažké ako ty. Neuvedomuješ si však, ako hrozne zaobchádzali s Ježišom. On bol nevinný – bezchybný baránok, ktorého zabili.

Človek, ktorý nedokáže odpustiť, už zabudol, aký veľký dlh bol odpustený jemu. Keď si uvedomíš, že ťa Ježiš vykúpil z večnej smrti a trápenia, budeš schopný bezpodmienečne prepustiť všetkých svojich dlžníkov. (O tomto rozhodnutí a odpustení budeme hovoriť v 13. kapitole.)

Nie je nič horšie, ako stráviť večnosť v ohnivom jazere, kde neexistuje úľava, hľadajúci červ nikdy nezomiera a oheň sa nedá uhasiť. Toto bol osud nás všetkých, kým nám Boh vďaka smrti svojho syna Ježiša Krista neodpustil. Haleluja! Ak sa ti zdá ťažké odpustiť, pomysli na realitu pekla a Božiu lásku, ktorá ťa z neho zachránila.

LEKCIA PRE VERIACICH

Pokračujme v podobenstve:

Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, náramne sa zarmútili, šli a rozpovedali svojmu pánovi všetko, čo sa prihodilo. Vtedy predvolal si ho pán a povedal mu: Ty zlý sluha, celý dlh som ti odpustil, pretože si ma prosil, či si sa nemal aj ty zmilovať nad svojím spolusluhom, ako som sa aj ja zmiloval nad tebou?

Mat 18:31-33 (Ev. pr.)

Ježiš v tomto podobenstve nehovorí o neveriacich. Hovorí o služobníkoch kráľa. Dlh tohto muža už bol odpustený (bol spasený) a nazývali ho pánovým „sluhom“. Človek, ktorému nechcel odpustiť bol služobník toho istého pána. Môžeme teda usudzovať, že toto je osud veriaceho, ktorý odmieta odpustiť:

A rozhneval sa jeho pán a odovzdal ho mučiteľom, dokiaľ by nezaplatil celý dlh. Tak i môj Otec nebeský urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi jeho previnenia.

Mat 18:34-35 (Ev. pr.)

Tieto verše obsahujú tri hlavné myšlienky.

1. Sluha, ktorý nechcel odpustiť, bude mučený.
2. Musí splatiť svoj pôvodný dlh - 375 ton zlata.
3. Boh Otec urobí to isté s každým veriacim, ktorý neodpustí svojmu bratovi a zostane pohoršený.

1. Sluha, ktorý nechcel odpustiť, bude mučený.

Websterov slovník definuje *mučenie* ako „agóniu tela a mysle“ alebo „spôsobovanie intenzívnej bolesti ako prostriedok trestu, vynucovania alebo vyvolania sadistického potešenia.“²

Pôvodcami tohto mučenia sú démonickí duchovia. Boh dopustí, aby „mučiteľia“ spôsobovali mučenému bolesť a agóniu tela a mysle, aj keď sa jedná o veriaceho. Často som sa na zhromaždení

modlil za ľudí, ktorí nemohli prijať uzdravenie, povzbudenie alebo vyslobodenie len preto, že nechceli zo srdca odpustiť iným.

Lekári a vedci spájajú neodpustenie a zatrpknutosť s niektorými chorobami, ako napríklad artritída a rakovina. Mnohé duševné choroby idú ruka v ruke s neodpustením.

Odpustenie niekedy neupierame len iným, ale aj sebe. Ježiš povedal: „Ak máš niečo voči niekomu, odpusti.“ (Mat 5:24). Niekomu zahrňa aj teba. Ak ti Boh odpustil, kto si ty, že si odmietaš odpustiť?

2. Sluha, ktorý nechcel odpustiť, musel splatiť svoj pôvodný nesplateľný dlh.

Žiadalo sa od neho nemožné. Je to, ako keby niekto od nás chcel, aby sme zaplatili dlh, ktorý Ježiš zaplatil na Golgote. Stratili by sme naše spasenie.

„Počkajte,“ povieš si. „Ja som si myslel, že keď sa raz niekto pomodlí modlitbu pokánia a odovzdá svoj život Ježišovi, už nikdy nemôže byť zatratený.“

Ak tomu veríš, potom vysvetli, prečo Peter napísal toto:

Lebo ak poznaním Pána a Spasiteľa Ježiša Krista boli unikli poškvrnám sveta a boli nimi zasa sa zapletúc premožení, tak sú im posledné veci horšie ako prvé. *Lebo by im bolo lepšie bývalo nepoznať cestu spravodlivosti ako poznavším odvrátiť sa od vydaného im svätého prikázania.*

2 Pet 2:20-21 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Peter hovorí o ľuďoch, ktorí unikli hriechu (poškvrnám sveta) vďaka Ježišovmu spaseniu. Opäť sa však zaplietli do hriechu (napríklad neodpustenia) a nechali sa ním premôcť, nevrátili sa k Pánovi a nečinili pokánie z vedomého hriechu. Peter tvrdí, že odvrátiť sa od spravodlivosti je horšie, ako ju vôbec nepoznať. Inými slovami, Boh hovorí, že pre človeka je lepšie, nikdy nepočuť o spasení, než dostať dar večného života a potom sa od neho natrvalo odvrátiť.

Júda tiež opisuje ľudí v cirkvi, ktorí sú „dvakrát zomrelí“ (Júda 12-13). Raz boli mŕtvi, pretože nepoznali Krista, potom im Ježiš daroval život, ale zomreli znovu, pretože sa od neho natrvalo odvrátili.

V Písme čítame, že mnohí prídu k Ježišovi a budú sa ospravedlňovať a hovoriť: „Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov nevyháňali a v tvojom mene mnoho divov nečinili?“ (Mat 7:22, Roh. pr.) A vtedy im Ježiš povie: „Nikdy som vás neznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti!“ (Matúš 7:23, Roh. pr.). Títo ľudia Ježiša poznali, nazývali ho Pánom a v jeho mene robili zázraky. On ich však nepoznal.

Koho bude Ježiš poznať? Apoštol Pavol napísal: „Ale ak niekto miluje Boha, ten je poznaný od neho“ (1 Kor 8:3, Roh. pr.). Boh pozná tých, ktorí ho milujú.

Možno si povieš: „Ale ja milujem Boha. Len nemilujem tohto brata, ktorý mi ublížil.“ Potom si podvedený a žiješ v klamstve a v skutočnosti nemiluješ Boha, pretože je napísané: „Keby niekto povedal: Milujem Boha a svojho brata by nenávidel, je lhár; lebo ten, kto nemiluje svojho brata, ktorého videl, ako môže milovať Boha, ktorého nevidel?!“ (1 Jána 4:20, Roh. pr.). Život v klamstve je hrozná vec, pretože oklamany z celého srdca verí, že koná správne. Myslí si, že je na tom tak, ako sa mu zdá a pritom je na tom úplne inak. Človek, ktorý odmieta poslúchať Slovo, klame svoje vlastné srdce.

Nie je to zaujímavé, že Ježiš tu hovorí, že „mnohí“ budú očakávať, že sa dostanú do neba a pritom budú odmietnutí? A takisto poukazuje na to, že mnohí sa pohoršia v posledných časoch? (Mat 24:10). Mohli by tieto dve skupiny byť tí istí ľudia?

Niektorí veriaci sú takí sužovaní neodpustením, že možno veria, že smrť im prinesie úľavu. Nie je to však pravda. S neodpustením musíme jednať teraz, inak budeme musieť zaplatiť nesplateľný dlh.

3. Boh Otec urobí to isté s každým veriacim, ktorý odmietne odpustiť z celého srdca, bez ohľadu na to, ako mu jeho brat ublížil.

Ježiš si dal veľmi záležať, aby sme toto podobenstvo pochopili. Obyčajne svoje podobenstvá vysvetľoval len vtedy, ak ho o to požiadali jeho učeníci. No v tomto prípade bol veľmi konkrétny a nechcel pripustiť žiadne pochybnosti o tvrdom treste, ktorý čaká tých, ktorí odmietajú odpustiť.

Aj v mnohých ďalších prípadoch Ježiš jasne hovorí, že ak

neodpustíme, ani nám nebude odpustené. Pamätajte, že on nie je ako my; a to, čo hovorí, myslí vážne.

V našich cirkvách však podľa toho nežijeme. Namiesto toho neodpustenie ospravedlňujeme rôznymi výhovorkami. Neodpustenie sa považuje za menší hriech ako homosexualita, cudzoložstvo, krádež, opilstvo alebo iné hriechy. Avšak ľudia, čo odmietajú odpustiť, nezdedia Božie kráľovstvo rovnako ako tí, ktorí páchajú iné hriechy.

Niektorí si možno myslíte, že je to príliš tvrdá správa, ja ju ale vnímam ako správu milosti a varovania, nie ako správu o odsúdení. Nechcel by si byť radšej teraz usvedčený Duchom Svätým a prežiť úprimné pokánie a odpustenie? Alebo chceš radšej odmietnuť odpustiť a raz, keď už viac nebude možné kajať sa, počuť Pánovo odmietnutie?

12.

POMSTA: PASCA

TUŽBA PO POMSTE MÁ BYŤ
NATOLKO VZDIALENÁ NÁŠMU
SRDCU, ŽE RADŠEJ BUDEME
OCHOTNÍ RISKOVAŤ
OPÄTOVNÉ ZRANENIE.

Nikomu sa neodplácajte zlým za zlé, starajte sa o dobré pred všetkými ľuďmi.

Rim 12:17 (Ev. pr.)

V predchádzajúcej kapitole sme jasne videli, že uchovávanie pohoršenia a neodpustenia v srdci je ako vymáhanie dlhu od niekoho. Človek, ktorému bolo ublížené, má pocit, že mu niekto niečo dlhuje. Očakáva splatenie dlhu, či už v peňažnej alebo nepeňažnej forme.

Náš súdny systém existuje kvôli tomu, aby sa dostalo zadosť-učinenia subjektom, ktoré utrpeli ujmu. Právne žaloby vychádzajú od ľudí, ktorí sa usilujú o splatenie svojich pohľadávok. Keď niekto niekoho zraní, ľudská spravodlivosť hovorí: „Za to, čo urobil, pôjde pred súd, a ak ho usvedčia z viny, zaplatí.“ Sluha, ktorý v podobenstve neodpustil, chcel, aby mu jeho spolusluha splatil dlh, a tak hľadal svoju odplatu na súdnom dvore. Toto však nie je cesta spravodlivosti.

...nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu Božiemu – lebo je napísané: Mne patrí pomsta, ja odplatím, hovorí Pán.

Rim 12:19 (Ev. pr.)

Pre nás, Božie deti, nie je spravodlivé pomstiť sa. Pomsta je však presne to, čo hľadáme, ak odmietame odpustiť. Túžime po nej, plánujeme ju a vykonávame ju. Neodpúšťame, kým dlh nie je úplne splatený a len my sami smieme určiť prijateľný spôsob a výšku náhrady. Keď hľadáme nápravu škody, ktorú nám niekto iný spôsobil, staviame sa do pozície sudcu. Vieme však, že:

Jeden je zákonodarca a sudca, ktorý môže spasit' i zatratit'. Ale ktože si ty, ktorý súdiš iného, blížneho. Nevzdychajte, bratia, druh proti druhovi, aby ste neboli odsúdení. Hľa, sudca stojí predto dvermi!

Jak 4:12, 5:9 (Roh. pr.)

Boh je spravodlivý Sudca. Jeho rozsudok bude spravodlivý. Bude odplácať podľa spravodlivosti. Ak niekto spravil niečo zlé a činí úprimné pokánie, Ježišova krv jeho dlh vymazáva.

Môžeš povedať: „Ale tú zlú vec vykonal mne, nie Ježišovi!“

Áno, ale nevedomuješ si, ako veľmi si Ježišovi ublížil ty. On bol nevinnou obeťou, bol bez viny, kým každý iný človek zhrešil a zaslúži si smrť. Každý z nás porušil Božie zákony, ktoré prevyšujú zákony pozemské. Keby sa malo zadostučiniť spravodlivosti, všetci by sme mali byť odsúdení na smrť najvyšším súdom vo vesmíre.

Možno si neurobil nič, čo by druhého vyprovokovalo k tomu, aby ti ublížil. Nikto z nás však nemôže porovnať to, čo sa nám stalo rukou iného človeka, s tým, aký veľký dlh nám odpustil Boh! Je to len smietkou v oku v porovnaní s brvnom nášho dlhu. Ak máš stále pocit krivdy, stratil si predstavu o milosti, ktorú si dostal ty sám.

NEZOSTÁVA DÔVOD K NEVRAŽIVOSTI

Ak si sa voči mne previnil v čase platnosti Starej zmluvy, mal som plné právo odplatiť sa ti rovnakým dielom. Bolo dovolené vymáhať dlžoby a odplácať sa zlým za zlé (pozri 3 M 24:19, 2 M 21:23-25). Nad všetkým panoval zákon. Ježiš ešte nezomrel, aby ľudí oslobodil.

Pozrime sa, čo hovorí novozákonným veriacim:

Počuli ste, že bolo povedané: Oko za oko a zub za zub. Ale ja vám hovorím, aby ste sa neprotivili zlému; ale tomu, kto ťa uderí po tvojom pravom líci, nastav i to druhé; a tomu, kto sa chce s tebou súdiť a vziať tvoju sukňu, nechaj mu i plášť. A kto ťa bude nútiť, aby si s ním šiel jednu míľu, idi s ním dve. Tomu, kto ťa prosí, daj; a od toho, kto si chce od teba niečo vypožičať, sa neodvracaj.

Mat 5:38-42 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Ježiš vylučuje akýkoľvek dôvod k pocitu krivdy. Doslova hovorí, že náš postoj má byť natoľko vzdialený túžbe po pomste, že budeme ochotní vystaviť sa riziku, že budeme opätovne zneužití.

Keď sa usilujeme napraviť zlo, ktoré nám spôsobili iní, staviame sa do úlohy sudcu. Takto sa zachoval neodpúšťajúci sluha v Matúšovi 18, keď svojho spolusluhu nechal uvrhnúť do väzenia. Na oplátku bol tento sluha, ktorý odmietol odpustiť, vydaný mučiteľom a jeho rodina bola predaná do otroctva, kým nezaplatí celý pôvodný dlh.

Musíme ustúpiť a všetko nechať na spravodlivého nebeského sudcu. On odpláca spravodlivo. Len on vykonáva pomstu v spravodlivosti.

Raz som kázal o pohoršení v jednom zbore v Tampe na Floride. Po zhromaždení ku mne prišla jedna žena. Povedala mi, že svojmu bývalému manželovi odpustila všetko, čo urobil. Ale keď počúvala, ako hovorím o rozviazaní pohoršenia, uvedomila si, že ešte stále nemá vo svojom vnútri pokoj a trápilo ju to.

„Ešte stále ste mu neodpustili,“ povedal som jej jemne.

„Ale áno,“ povedala. „Odpustila som mu a plakala som.“

„Možno ste plakali, ale ešte stále ste ho neuvolnili zo svojho srdca.“

Trvala na tom, že sa mýlim a že ona mu už odpustila. „Nechcem od neho nič. Uvolnila som ho zo svojho srdca.“

„Povedzte mi, čo vám urobil,“ požiadal som ju.

„Môj manžel a ja sme viedli zbor. Opustil mňa a naše tri deti a ušiel s jednou ženou zo zboru.“ V očiach sa jej objavili slzy. „Povedal, že minul Božiu vôľu, keď si ma zobral za manželku, pretože Božia dokonalá vôľa pre jeho život bola oženit sa so ženou, s ktorou ušiel. Tvrdil, že ona je veľmi vzácna pre jeho službu, pretože ho v službe pre Pána oveľa viac podporuje. Povedal, že ja som mu bola prekážkou a iba som ho kritizovala. Všetku vinu za rozpad nášho manželstva zvalil na mňa. Nikdy sa nevrátil a nepripustil, že to bola aj jeho vina.“

Tento muž žil zjavne v klamstve a nesmierne ublížil svojej manželke a rodine. Ona kvôli jeho činom veľmi trpela a očakávala od neho splatenie dlhu. Dlh nespočíval v platení alimentov či vo výchove detí, pretože jej nový manžel jej to všetko vynahrádzal. Pod splatením dlhu si predstavovala to, že prizná, že sa mýlil a že ona bola v práve. „Neodpustili ste mu, pretože za vami neprišiel a nepovedal, že spravil chybu, že to bola jeho vina a nie vaša. Toto je ten nesplatený dlh, ktorý vás drží poviazanú,“ vysvetlil som jej.

Keby bol Ježiš čakal, kým k nemu prídeme a ospravedlníme sa hovoriac: „Odpusť nám! Mýlili sme sa. Ty si mal pravdu,“ neodpustil by nám z kríža. Keď visel na kríži, volal k Otcovi: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!“ (Luk 23:34, Roh. pr.). Odpustil nám predtým, než sme k nemu prišli a vyznali naše previnenia voči nemu. Apoštol Pavol nás vyzýva: „... ako aj Kristus odpustil vám, tak aj vy.“ (Kol 3:13, Roh. pr.) a tiež „Ale si budte navzájom naproti sebe dobrotiví, lútostiví, odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4:32, Roh. pr.).

Keď som tejto žene povedal: „Neodpustili ste mu, pretože za vami neprišiel a nepovedal: ‚Spravil som chybu – ty si mala pravdu,‘“ po tvári jej tiekli slzy. To, čo od neho chcela, sa zdalo byť málo v porovnaní so všetkou tou bolesťou, ktorú spôsobil jej a jej deťom. Bola však spútaná ľudskou spravodlivosťou. Postavila sa do pozície sudcu, dožadovala sa svojho práva a čakala na splatenie dlžoby.

Toto pohoršenie bolo prekážkou v jej vzťahu s novým manželom. Zasiahlo tiež jej vzťahy so všetkými mužskými autoritami, keďže bývalý manžel bol aj jej pastorom.

Ježiš často prirovnával ľudské srdcia k pôde. Písmo nás vyzýva, aby sme boli zakorenení a upevnení v Božej láske. Semeno Božieho slova potom zapustí korene v našom srdci, bude rásť a nakoniec prinášať ovocie spravodlivosti. Týmto ovocím je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť (pozri Gal 5:22-23, Ev. pr.).

Z pôdy sa urodí len to, čo sme do nej zasiali. Ak sejeme semená dlhu, neodpustenia a pohoršenia, namiesto lásky Božej vyrastie v našom srdci iný koreň. Nazýva sa koreň horkosti.

Francis Frangipane výborne definoval horkosť: „Horkosť je nenaplnená pomsta.“¹ Vzniká vtedy, keď sa pomsta nevykoná do tej miery, po akej túžime.

Pisateľ listu Židom hovoril priamo k tejto téme.

Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána, dozerajúc, aby niekto nezaostával od milosti Božej, aby nevyrástol nejaký *koreň horkosti* a nenarobil nepokoja a trápenia, a *boli by ním poškvernení mnohí!*

Žid 12:14-15 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Všimnite si slová „boli by ním poškvernení mnohí.“ Mohli by to byť opäť tí „mnohí,“ o ktorých Ježiš povedal, že sa pohoršia v posledných časoch? (pozri Mat 24:10)

Horkosť je koreň. Ak korene vyživujeme – zalievame, chránime, dávame im živiny a venujeme im pozornosť – silnejú a rastú do hĺbky. Ak ich nevytrhneme ihneď, časom to pôjde čoraz ťažšie. Sila pohoršenia bude rásť. Písmo nás preto varuje, aby sme nenechali slnko zapadnúť nad naším hnevom (pozri Ef 4:26). Namiesto ovocia spravodlivosti by sme zberali úrodu hnevu, žiarlivosti, nenávisť, nevraživosť, konfliktov a rozdelenia. Toto je to zlé ovocie, o ktorom hovorí Ježiš v Mat 7:19-20.

Biblia hovorí, že ten, kto sa nezbaví horkosti a nesnaží sa o zmierenie, bude nakoniec sám zanečistený.

POŠKVRNA BUDÚCEHO KRÁĽA

V predchádzajúcich kapitolách sme rozprávali o tom, ako Dávid zostal verný kráľovi Saulovi, aj keď ho Saul nenávidel a prenasledoval. Dávid sa odmietol pomstiť, aj keď mal k tomu dvakrát príležitosť. Dávid bol mužom podľa Božieho srdca. Nechal to na Boha, aby rozsúdil medzi ním a Saulom. Keď Saula zasiahol Boží súd, Dávid sa neradoval. Oplakával Saula, pretože v jeho srdci nebolo voči nemu ani stopy horkosti.

Po Saulovej smrti nastúpil Dávid na trón. Posilnil národ, tešil sa z vojenských a finančných úspechov a upevnil svoju pozíciu vládca. Oženil sa s mnohými ženami a mal veľa detí. Jeho najstarším synom bol Amnon a tretím v poradí Absalom.

Dávidov syn Amnon spáchal nehanebný čin voči svojej nevlastnej sestre Támar, Absalomovej sestre. Predstieral, že je chorý a požiadal svojho otca, aby k nemu poslal Támar, aby mu pripravila jedlo. Keď Támar prišla do jeho domu, poslal preč všetkých služobníkov a znásilnil ju. Potom ju znenávidel a dal ju vyhnúť. Zneuctil kráľovu dcéru, princeznú, pannu a hanbou poznačil celý jej život (pozri 2 Sam 13). Bez toho, aby povedal svojmu nevlastnému bratovi čo i len slovo, prijal Absalom sestru do svojho domu a staral sa o ňu. Amnona však za to, že zneuctil Támar, znenávidel.

Absalom očakával, že otec Amnonov čin potrestá. Kráľ Dávid sa veľmi nahneval, keď sa o všetkom dozvedel, no nič neurobil. Absaloma hlboko ranil otcov nedostatok zmyslu pre spravodlivosť.

Támar kedysi nosila kráľovské rúcho, ktoré smeli nosiť len kráľovské dcéry – panny; teraz bola odiata do hanby. Támar bola veľmi krásne dievča a pravdepodobne sa tešila veľkej úcte ľudu. Odteraz bola odsúdená k životu v ústraní, bez nádeje na vydaj, pretože už viac nebola pannou.

Nebolo to fér. Amnona navštívila na kráľov príkaz a bola znásilnená. Jej život sa skončil, kým muž, ktorý spáchal túto ohavnosť, si žil ďalej akoby sa nič nestalo. Ona musela znášať všetky dôsledky a jej život bol v troskách.

Deň čo deň sa Absalom musel dívať na svoju smútiacu sestru. Dokonalý život princeznej sa zmenil na nočnú moru. Absalom

nechával otcovi rok času na to, aby niečo urobil, ale Dávid neurobil vôbec nič. Absaloma pohoršovala otcova ľahostajnosť a hlboko nenávidel skazeného Amnona.

Po dvoch rokoch sa z jeho nenávisti zrodil plán Amnona zabiť. „Pomstím svoju sestru, keďže autorita, ktorá by sa tým mala zaoberať, sa vôbec nemá k činu,“ myslel si pravdepodobne Absalom.

Usporiadal hostinu, na ktorú pozval všetkých kráľovských synov. Keď Amnon nič netušil, Absalom ho prikázal zabiť. Po vykonaní svojej pomsty ušiel do Gešúra. Ale pohoršenie, ktoré Absalom pociťoval voči otcovi, sa len stupňovalo, zvlášť keď bol mimo paláca.

Absalomove myšlienky boli otrávené zatrpknutosťou a horkosťou. Stal sa odborným kritikom Dávidových slabostí. Napriek všetkému však dúfal, že ho kráľ zavolá späť. Dávid ho však nevolal a to len podnecovalo Absalomov hnev.

Možno si vtedy Absalom myslel: *Môjho otca ľudia oslavujú, ale pritom ani netušia, aký je jeho ozajstný charakter. V skutočnosti je to sebec, ktorý sa hrá na zbožného muža. Je dokonca horší ako kráľ Saul! Saul prišiel o trón, pretože nezabil kráľa Amalekitov a ušetril niekoľko najlepších kusov dobytky. Môj otec spáchal cudzoložstvo s manželkou jedného zo svojich najvernejších mužov a potom svoj hriech zakryl tým, že ho nechal zabiť. Je to vrah a cudzoložník – preto nepotreštal Amnona! A toto všetko sa snaží zamaskovať svojím falošným uctievaním Boha.*

Absalom zostal v Gešúre tri roky. Dávid sa už zmieril so smrťou svojho syna Amnona a Joáb ho presvedčil, aby nechal Absaloma priviesť domov. Dávid však aj naďalej odmietal stretnúť sa s Absalomom tvárou v tvár. Ubehli ešte dva roky, kým Dávid udelil Absalomovi milosť a prijal ho opäť k sebe. Pohoršenie v Absalomovom srdci však zostávalo rovnako silné.

Absalom sa vedel veľmi dobre pretvarovať. Predtým, než zabil Amnona, „Absalom nehovoril s Amnonom ani zlého ani dobrého, lebo Absalom nenávidel Amnona“ (2 Sam 13:22, Roh. pr.). Veľa ľudí vie zakryť svoje pohoršenie a nenávisť rovnako ako Absalom.

Týmto svojím pohoršením a kritickým postojom začal k sebe Absalom priťahovať každého, kto mal nejaký dôvod k nespokojnosti. Dával sa k dispozícii celému Izraelu a pozorne počúval ich

stážnosti. Súcitne vzdychal v presvedčení, že všetko by vyzeralo inak, keby bol kráľom on. Rozsudzoval ich spory, keďže sa zdalo, že kráľ na nich nemal čas. Možno Absalom rozsudzoval ich spory preto, lebo si myslel, že jemu samému sa nedostalo spravodlivosti.

Zdalo sa, že mu na ľuďoch záleží. Biblia hovorí, že Absalom ukradol svojmu otcovi Dávidovi srdcia Izraela. Naozaj mu však na ľuďoch záležalo, alebo len hľadal spôsob, ako zvrhnúť z trónu Dávida, toho, ktorý ho pohoršil?

EXPERTI NA CHYBY

Absalom si k sebe pritiahol Izrael a povstal proti Dávidovi. Kráľ Dávid musel utiecť z Jeruzalema, aby si zachránil život. Všetko nasvedčovalo tomu, že Absalomovi sa podarí založiť vlastné kráľovstvo. Namiesto toho bol zabitý, keď prenasledoval svojho otca, hoci Dávid vydal príkaz, aby mu nikto neublížil.

Absaloma v skutočnosti zabila jeho vlastná horkosť a pohoršenie. Muž s takým veľkým potenciálom do budúcnosti, následník trónu, zomrel v najlepších rokoch, pretože odmietol odpustiť dlh, ktorý mu podľa jeho mienky dlhoval jeho otec. Skončil poškvrnený.

Často sa stáva, že asistenti vodcov v cirkvi sa pohoršia nad tými, ktorým slúžia. Čoskoro začnú byť kritickí a stanú sa z nich experti na všetky chyby ako vodcu, tak aj ľudí, ktorých ustanovuje do služby. Stanú sa pohoršenými. Ich zrak je pokrivený, vidia veci úplne inak ako Boh.

Veria, že ich poslaním v živote je vyslobodiť ostatných z područia nespravodlivého vodcu. Získavajú si na svoju stranu srdcia nahnevaných, zahorknutých, nespokojných a nevedomých ľudí a bez toho, žeby si to uvedomovali, nakoniec spôsobia rozkol v cirkvi alebo služobnom tíme. Presne ako Absalom.

Niekedy sú ich názory a postrehy správne. Možno Dávid mal zakročiť voči Amnonovi. Možno má vodca oblasti, v ktorých robí chyby. Kto je však sudcom – ty alebo Pán? Pamätaj si, ak seješ nepokoj, budeš ho aj žať.

To, čo sa dialo s Absalomom a čo sa deje v dnešných služobných tímoch, je proces, ktorý trvá určitý čas. Sami si často ani

neuviedomujeme, že do nášho srdca vstúpilo pohoršenie. Keď koreň horkosti vzniká, je takmer nebadateľný. Ale ak je vyživovaný, rastie a silnie. Ako nás vyzýva pisateľ listu Židom, máme dbať „aby nevyrástol nejaký koreň horkosti a nenarobil nepokoja a trápenia, a boli by ním poškvernení mnohí!“ (Žid 12:15, Roh. pr.).

Musíme skúmať naše srdcia a otvoriť sa naprávaní Ducha Svätého, pretože len jeho Slovo môže rozsudzovať myšlienky a zámery našich srdiec. Duch Svätý nás usvedčuje tým, že prehovára cez naše svedomie. Nesmieme ho uhášať a ignorovať jeho hlas. Ak si tak doteraz robil, čiň pokánie pred Bohom a otvor svoje srdce jeho korekcii.

Jeden kazateľ sa ma raz spýtal, či v určitej oblasti konal ako Absalom alebo ako Dávid. Slúžil ako pomocný pastor v jednom mestskom zbore a jeho pastor ho prepustil. Zdalo sa, že hlavný pastor na neho žiarlil a obával sa tohto mladého muža, pretože na ňom spočívalo silné Božie pomazanie.

O rok neskôr tento mladý muž uveril vo svojom srdci, že Pán chce, aby založil svoj vlastný zbor na opačnej strane mesta. Poslúchol a niektorí ľudia zo zboru, z ktorého odišiel, začali navštevovať jeho zbor. Trápilo ho to, lebo nechcel byť ako Absalom, no podľa všetkého v srdci neprechovával pohoršenie voči svojmu bývalému vodcovi. Novú cirkev založil na základe Pánovho vedenia, a nie v reakcii na nedostatočnú starostlivosť v bývalom zbore.

Vysvetlil som mu, aký bol rozdiel medzi Absalomom a Dávidom. Absalom ukradol srdcia iných ľudí, pretože v sebe prechovával pohoršenie voči svojmu vodcovi. Dávid naopak povzbudzoval ostatných, aby zostali verní Saulovi, aj napriek tomu, že Saul na neho útočil. Absalom si so sebou vzal ľudí; Dávid odišiel sám.

„Odišiel si zo zboru sám?“ spýtal som sa ho. „Povzbudzoval si ostatných, aby odišli spolu s tebou alebo ťa nejakým spôsobom podporovali?“

„Odišiel som sám a nerobil som nič pre to, aby ma nasledovali aj iní,“ odvetil.

„Potom to je v poriadku. Konal si ako Dávid. Len sa uisti, že ľudia, ktorí za tebou prichádzajú, nenesú so sebou pohoršenie voči tvojmu bývalému pastorovi. A ak áno, veď ich k oslobodeniu a uzdraveniu.“

Zbor tohto muža dnes prosperuje. To, čo som si na ňom veľmi cenil bolo, že sa nebál skúmať svoje srdce. A nielen to, vyhľadal aj zbožnú radu a bol ochotný podriať sa jej. Podriať sa Božej ceste bolo pre neho dôležitejšie, než si dokázať „svoju pravdu.“

Neboj sa dovoliť Duchu Svätému, aby odhalil akékoľvek neodpustenie, zatrpknutosť alebo horkosť. Čím dlhšie ich budeš skrývať, tým budú silnejšie a tým viac sa zatvrdí tvoje srdce. Zostaň človekom mäkkého a poddajného srdca. Ako?

Každá horkosť a prchkosť a hnev a krik a rúhanie nech je odňaté od vás so všetkým, čo je nešťachetné a zlé. Ale si budte navzájom naproti sebe dobrotiví, lútosťiví, odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristu odpustil vám.

Ef 4:31-32 (Roh. pr.)

13.

ÚNIK Z PASCE

NAJVIAC DUCHOVNE NARASTIEME
V TÝCH NAJŤAŽŠÍCH SKÚŠKACH
POHORŠENIA – V TÝCH, NA KTORÉ
SME NEBOLI PRIPRAVENÍ.

A v tom sa i ja cvičím, aby som mal svedomie vždy bez pohoršenia voči Bohu i voči ľuďom.

Sk 24:16 (z angl. prekladu King James Version Bible)

Apoštol Pavol hovorí, že zostať slobodný od pohoršenia vyžaduje cvičenie. Ak si precvičujeme telo, je menšia šanca, že prídeme k úrazu. Keď som bol na Havajských ostrovoch, chcel som urobiť fotografiu, a tak som liezol na jednu skalú. Pri lezení som si natiahol krížové väzy kolena a štyri dni som nemohol chodiť.

„Keby ste pravidelne cvičili, nebolo by sa vám to stalo,“ povedal mi terapeut. „Vaše svaly nie sú vo forme, a preto sú náchylné k úrazu.“

Keď som opäť mohol chodiť, iný odborník mi radil: „Aby sa koleno vrátilo do pôvodného stavu, musíte pravidelne cvičiť tieto cviky.“ Trvalo celý mesiac, kým sa mi koleno vrátilo opäť do normálu.

Grécky výraz pre slovo *cvičiť* v Skutkoch 24:16 je *askeo*. *Vine's Expository Dictionary (Vineov výkladový slovník)* definuje *cvičiť* ako „usilovať sa, snažiť sa dosiahnuť tréningom alebo disciplínou.“¹

Niekedy nie je ťažké odpustiť. Naše srdce je vycvičené, aby zvládlo určitý druh či stupeň pohoršenia, a tak nehrozí žiadny úraz ani zranenie s trvalými následkami.

Mnohí ľudia by vyliezli po tej stene na Havajských ostrovoch bez toho, žeby si spôsobili zranenie, pretože sú v dobrej fyzickej kondícii. Podobne, niektorí ľudia dokážu poslúchať Boha, pretože majú vytrénované srdcia. Náš stupeň zrelosti určuje, ako zvládneme pohoršenie bez toho, aby sme prišli k zraneniu.

Niektoré pohoršenia budú pre nás ťažšie než tie, na ktoré sme boli vytrénovaní. Táto nadmerná záťaž môže spôsobiť zranenie, po ktorom budeme musieť usilovne duchovne cvičiť, aby sme boli opäť slobodní a uzdravení. Výsledok však bude stáť za to.

V tejto kapitole budeme hovoriť o pohoršeniach, ktorých riešenie vyžaduje od nás nadmerné úsilie.

Mne osobne sa raz takýto prípad stal v rámci služby. Nadmerné pohoršenie, ktoré som prežíval vo vzťahu k inej osobe nebolo jednorázové, ale stupňovalo sa po dobu vyše jeden a pol roka.

Všetci okolo mňa vedeli, čo sa deje. „Teba to nezraňuje?“ pýtali sa ma. „Čo s tým budeš robiť? Ty si to od neho necháš?“

„Som v pohode,“ odvetil som. „Nevšímam si to. Zaujíma ma len to, do čoho ma povolal Boh.“

Moja odpoveď však nebola nič viac, než pýcha. Bol som nesmierne zranený, no popieral som to, dokonca aj sám pred sebou. Zvykol som tráviť hodiny uvažovaním, prečo sa toto všetko musí diať práve mne. Bol som v šoku a ohromený. Tieto myšlienky som však potláčal a nahadzoval masku silnej osobnosti, kým vo vnútri som bol slabý a hlboko zranený.

Ubíehali mesiace a všetko mi pripadalo suché, moje kázne nemali štavu, moja modlitebná komôrka zívava prázdnotou. Prežíval som muky. Denne som zápasil s démonmi. Myslel som si, že všetok tento odpor prežívam pre pomazanie, ktoré bolo na mojom živote, no v skutočnosti som prežíval trápenie kvôli svojmu neodpusteniu. Vždy, keď som bol v blízkosti toho muža, odchádzal som duchovne ubitý.

A potom prišlo ráno, na ktoré nikdy nezabudnem. Sedel som na lavičke v záhrade za naším domom a modlil sa: „Pane, som zranený?“ pýtal som sa.

Skôr, než som stihol dopovedať, hlboko v duchu som začul výkrik: „*Áno!*“

Boh sa chcel uistiť, že viem o svojom zranení.

„Bože, prosím ťa, pomôž mi dostať sa z tohto zranenia a pohoršenia,“ prosil som. „Je to na mňa priveľa.“

Presne tam ma Pán chcel mať – na konci vlastných síl. Príliš často sa snažíme robiť všetko vo vlastnej sile. Takto však duchovne nerastieme. Naopak, stávame sa náchylnejšími k pádu.

Prvým krokom k uzdraveniu a slobode je rozpoznať, že sme zranení a pohoršení. A v tom nám často bráni naša pýcha. Keď som priznal pravý stav svojho srdca, hľadal som Pána a otvoril som sa jeho náprave.

Vnímal som, že Pán chce, aby som sa pár dní postil. Pôst ma mal urobiť citlivejším na hlas jeho Ducha a priniesť mi tiež mnohé iné požehnania.

Toto, hľa, je pôst, ktorý ja mám rád: rozviazať putá nepravosti, spretrhať povrazy jarma, prepustiť utláčaných na slobodu a polámať každé jarmo

Iz 58:6 (Ev. pr.)

Bol som pripravený rozviazať putá nepravosti a byť oslobodený od útlaku.

O niekoľko dní som sa zúčastnil jedného pohrebu. Človek, ktorý ma pohoršil, tam bol tiež. Pozoroval som ho z určitej vzdialenosti a zrazu som začal plakať.

„Pane, odpúšťam mu. Uvoľňujem ho od všetkého, čo mi urobil a odpúšťam mu.“ Okamžite som cítil, že zo mňa spadlo bremeno. Odpustil som mu. Aká úľava ma zaplavila!

Bol to však len začiatok cesty k úplnému zotaveniu. V srdci som mu odpustil, no nevedomoval som si rozsah môjho zranenia. Ešte stále som bol veľmi slabý a teda náchylný k ďalšiemu zraneniu. Bolo to podobné, ako zotavovať sa z fyzického zra-

nenia. Musel som cvičiť, aby som posilnil svoje srdce, myseľ a city, aby som tak predišiel opätovným zraneniam.

A ČO RECIDÍVA?

Ubehlo niekoľko mesiacov. Z času na čas som musel zápasit s myšlienkami, ktoré som mal predtým, než som mu odpustil. Niekedy ku mne prišla osoba, ktorá utrpela podobné zranenie ako ja, a začala sa mi sťažovať. Podobný problém nastal, keď som dotyčného muža zbadal, či začul jeho meno. Odmietal som tieto myšlienky hneď, ako som ich rozoznal. Boril som ich (pozri 2 Kor 10:5). To bolo moje cvičenie, alebo zápas o to, aby som zostal slobodný.

Nakoniec som sa spýtal Pána, ako definitívne zabrániť týmto myšlienkam, aby ma nestiahli späť do stavu neodpustenia. Vedel som, že chce, aby som sa tešil vyššiemu stupňu slobody, a ja som nechcel stráviť zvyšok života s pohoršením striehnucom za mojím chrbtom. Pán mi poradil, aby som sa modlil za človeka, ktorý mi ublížil, a pripomenul mi svoje slová:

Ale ja vám hovorím: Milujte svojich nepriateľov, dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú, čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú.

Mat 5:44 (Roh. pr.)

A tak som sa modlil. Spočiatku to boli suché, monotónne modlitby, bez náznaku vrúcnosti. Dodal by som – z povinnosti: „Pane, požehnaj ho. Daj mu pekný deň. Pomáhaj mu vo všetkom, čo robí. V mene Ježiša Krista. Amen.“

Takto to šlo niekoľko týždňov. Zdalo sa, že to nikam nevedie. Až v jedno ráno mi Pán dal na myseľ Žalm 35. Vyhľadal som ho v Biblii a začal čítať. Asi v polovici žalmu som začal rozpoznávať situáciu, v ktorej som sa nachádzal ja sám.

Násilníckci svedkovia povstávajú, pýtajú sa ma na to, o čom neviem. Zlým sa mi odplácajú za dobré, moja duša je opustená.

Ž 35:11-12 (Ev. pr.)

Dokázal som sa stotožniť s Dávidom. Podľa mňa sa mi dotyčný muž, spolu s niektorými jeho spolupracovníkmi, odmenil zlým za dobré. Moja duša sa určite cítila smutná a opustená. Boh mi ukázal tento žalm, aby som si uvedomil, akým bojom som prechádzal za posledných pár rokov. Pri nasledujúcich veršoch som však vyskočil takmer po strop.

Mne však, keď chorľaveli, vrecovina bola odevom, ja pôstom som si koril dušu a moja modlitba sa vracala k mojim prsiam. Akoby mi bol býval priateľom a bratom, chodil som ako v smútku za matkou, smutný a zronený.

Ž 35:13-14 (Ev. pr., dôraz pridaný autorom)

Dávid hovorí, že títo ľudia sa ho snažili zničiť. Odmenili ho zlom, kým on neurobil nič, aby si to zaslúžil.

A tu prichádza odpoveď: „Mne však...“

Dávidova reakcia nebola podmienená tým, čo robili iní. Bol odhodlaný robiť to, čo je správne, a tak sa za nich modlil, ako keby to boli jeho blízki bratia, alebo ako človek, ktorý smúti za stratou svojej matky. Boh mi ukazoval, ako sa mám za toho muža modliť: „Modli sa, aby som pre neho urobil to, čo by si ty chcel, aby som urobil pre teba!“

Moje modlitby sa odvtedy úplne zmenili. Už to nebolo len: „Pane, požehnaj ho a daj mu pekný deň.“ Moje modlitby boli teraz plné života. Hovoril som: „Pane, zjav sa mu novým úžasnejším spôsobom. Požehnaj ho svojou prítomnosťou. Nech ťa môže ešte hlbšie poznať. Nech ti spôsobuje len radosť a prináša česť tvojmu menu.“ Modlil som sa za to, čo som chcel od Boha aj pre seba.

O necelý mesiac takýchto vrúcnych modlitieb za človeka, ktorý mi ublížil, som už nahlas volal: „Žehnám ti a milujem ťa v mene Ježiša Krista!“ Bol to výkrik, ktorý vychádzal z hĺbky môjho ducha. Prešiel som od modlitby pre moje vlastné dobro, k modlitbe pre jeho dobro. Bol som presvedčený, že som úplne uzdravený.

UZDRAVENIE V OSOBNOM STRETNUTÍ

Ubehlo ešte niekoľko týždňov a opäť som ho zbadal. V mojom srdci stále pretrvával nepríjemný pocit. Ešte vždy som musel zápasit s nutkaním zaujať voči nemu kritický postoj.

„Musíš za ním ísť, John,“ povzbudzovala ma moja žena.

„Nie, nemusím,“ uistoval som ju, „som uzdravený.“

Cítil som však, že Duch Svätý sa nepriznáva k svedectvu, ktoré som práve vyriekol. A tak som sa spýtal Pána, či k nemu mám ísť. Odpoveď znela áno.

Dohodol som si s ním stretnutie a kúpil mu darček. Pokoril som sa pred ním, vyznal svoj nesprávny postoj a poprosil ho o odpustenie. Zmierili sme sa a do môjho srdca sa vlialo uzdravenie.

Z jeho kancelárie som odchádzal uzdravený a posilnený. Už som nemusel zápasit s bolesťou ani s kritickými myšlienkami. Od toho dňa náš vzťah ozdravel a už sme medzi sebou nemali ďalší problém. V skutočnosti sme sa navzájom veľmi podporovali.

„Keď som prvýkrát stretol tohto muža,“ hovorím svojej žene Lise, „mal som dojem, že nie je schopný urobiť nič zlé. V mojich očiach sa javil ako dokonalý. Keď ma však zranil, bolo pre mňa o to ťažšie ho mať rád. Potreboval som na to všetku svoju vieru. Teraz, keď som prešiel týmto ozdravujúcim procesom, milujem ho rovnako vrúcne, ako som ho miloval na začiatku, a to aj napriek akýmkoľvek jeho chybám. To je zrelá láska.“

Potom mi prišiel na rozum jeden verš:

... Ale predo všetkým majte vrelú lásku navzájom naproti sebe, lebo láska prikrýva množstvo hriechov.

1 Pet 4:8 (Roh. pr.)

Je ľahké milovať tých, ktorí v твоjich očiach nie sú schopní ničoho zlého. To je láska zalúbencov. Je však úplne iné milovať človeka, ktorého chyby poznáme, navyše, ak ich obeťou sme my sami. To je Božia láska, ktorá ma viedla k dospelosti a posilňovala moje srdce.

Odvtedy som zažil niekoľko podobných prípadov, ale už som nemal problém okamžite rozviazať pohoršenie, ktoré sa ma chcelo

zmocniť. Prečo? Moje srdce bolo vytrénované tak, že nebolo pre mňa vôbec ťažké zostať slobodný od pohoršenia.

Od chvíle, keď Boh ku mne prehovoril pri rannej modlitbe v záhrade za naším domom, po stretnutie v kancelárii dotyčného muža, uplynulo niekoľko mesiacov. Bolo to obdobie tréningu, ktorým sa moje srdce malo vycvičiť a posilniť. Počas tohto obdobia som si niekedy myslel, že to nikam nevedie. V skutočnosti som mal chvíľami dojem, že sa to ešte zhoršilo.

Bol som však na ceste k uzdraveniu. Pánov Duch ma viedol tempom, ktoré som bol schopný zvládnuť. Bola to súčasť procesu môjho dospievania. Túto skúsenosť by som nevymenil za nič na svete a som veľmi vďačný za to, že som vďaka nej mohol opäť duchovne poďrásť.

DOZRIEVANIE VĎAKA ŤAŽKOSTIAM

Duchovne rastieme v období ťažkostí, nie v období pohody. Na našej ceste s Pánom sa vyskytnú problematické úseky. Nemôžeme sa im vyhnúť. Musíme im čeliť, pretože sú súčasťou procesu, v ktorom sa stávame dokonalými v Pánovi. Ak sa rozhodneš, že pred nimi budeš utekať, vážne poškodíš svoj duchovný rast.

Po každej prekonanej prekážke sa stávaš silnejším a súcitnejším a si ešte viac zamilovaný do Ježiša. Ak máš za sebou ťažkú situáciu a nahováraš si, že to necítiš, pravdepodobne si sa zo svojho pohoršenia úplne neuzdravil. Uzdravenie závisí len od tvojho rozhodnutia. Niektorí ľudia sa zo svojho zranenia nikdy nezotavia. Môže to znieť kruto, ale oni sami sa tak rozhodli.

Ježiš sa naučil poslušnosti vďaka tomu, čo pretrpel. Peter sa naučil poslušnosti vďaka tomu, čo pretrpel. Pavol sa naučil poslušnosti vďaka tomu, čo pretrpel. A čo ty? Naučil si sa niečo? Alebo si zostal chladným, tvrdým, zatrpknutým a nenávisným. Potom si sa nenaučil poslúchať.

Áno, je pravda, že narazíme na pohoršenia, ktorými prejsť pre nás nebude jednoduché. Budeš sa musieť cez ne boriť, aby si opäť získal slobodu. Vďaka tomuto procesu však duchovne narastieš a dospeješ.

K zrelosti neprichádzame ľahko. Keby to tak bolo, všetci by ju získali. Kvôli odporu, ktorému musíme čeliť, však len málo z nás dosiahne stupeň zrelosti. Na odpor narážame, pretože naša spoločnosť je poznačená bezbožnosťou a sebeckým. Svetu, v ktorom žijeme, vládne „knieža moci povetria“ (Ef 2:2). Dosiahnuť zrelosť v Kristovi preto prináša ťažkosti tým, ktorí sa rozhodnú ísť proti prúdu sebeckosti.

Pavol sa vrátil do troch miest, v ktorých založil cirkev. Dôvodom bolo, že chcel posilniť duše učeníkov. Je však zaujímavé, ako ich posilňoval. Povzbudzoval ich:

... napomínajúc ich, aby trvali vo viere, a hovorili, že musíme cez mnohé súženia vojsť do kráľovstva Božieho.

Sk 14:21-22 (Roh. pr.)

Nesľuboval im ľahký život. Nesľuboval im ani úspech podľa meradiel tohto sveta. Vysvetlil im, že ak majú svoju púť dokončiť s radosťou, budú musieť čeliť veľkému odporu, ktorý nazval súženiami.

Ak sa plavíš po rieke proti prúdu, musíš neprestajne veslovať, aby si napredoval aj napriek tomu, že ťa prúd ťahá opačným smerom. Ak prestaneš veslovať, prúd ťa stiahne so sebou. Podobne, ak sa rozhodneme ísť Božou cestou, narazíme na súženia. Tieto ťažkosti vynesú na povrch odpoveď na jednu základnú otázku: Budeš sa starať hlavne o seba, ako to robí tento svet, alebo budeš naďalej žiť životom sebazaprenia?

Pamätaj si, že ak stratíme svoj život pre Krista, nakoniec ho nájdeme. Nauč sa zamerať sa na konečný výsledok, a nie na samotný zápas.

Peter to vyjadril veľmi dobre:

Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúsenie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri zjavení jeho slávy radovali plesajúc.

1 Pet 4:12-13 (Roh. pr.)

Všímni si, že porovnáva mieru utrpenia s mierou radosti. Ako sa môžeš radovať do takej miery? Keď sa zjaví jeho sláva, budeš s ním oslávený aj ty. Budeš oslávený do tej miery, do akej mu dovolíš, aby ťa pretvoril na svoj dokonalý charakter. Nehľad teda na pohoršenia, ktoré sa ti stavajú do cesty. Pozeraj na prichádzajúcu slávu. Haleluja!

14.

CIEL: ZMIERENIE

JE DÔLEŽITEJŠIE POMÔČŤ
PADAJÚCEMU BRATOVĽI,
NEŽ DOKÁZAŤ SI SVOJU PRAVDU.

Počuli ste, že bolo povedané starým: Nezabiješ! A ktokoľvek by zabil, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu. Ale ja vám hovorím, že každý, kto sa hnevá na svojho brata bez príčiny, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu. A ktokoľvek by povedal svojmu bratovi: Ráka, bude vinný, aby bol vydaný moci vysokej rady, a ktokoľvek by povedal: Blázon, bude vinný, aby bol uvrhnutý do ohnivého pekla. Teda, keby si doniesol svoj dar na oltár a tam by si sa rozpamätal, že tvoj brat má niečo proti tebe, nechaj tam svoj dar pred oltárom a idi, najprv sa zmier so svojím bratom a potom príď a obetuj svoj dar.

Mat 5:21-24 (Roh. pr.)

Táto citácia pochádza z kázne na vrchu. Ježiš začína slovami: „Počuli ste, že bolo povedané starým...“ Potom pokračuje: „Ale ja vám hovorím...“

Ježiš používa toto porovnanie aj ďalej. Najprv cituje zákon, ktorý reguluje naše vonkajšie správanie. Potom vysvetľuje porušenie zákona tým, že hriech prenikne do srdca. V Božích očiach teda vrah nie je len ten, kto spácha vraždu, ale každý, kto nenávidí svojho brata. To, aký si vo svojom srdci, je to, akým si v skutočnosti!

V tejto časti kázne Ježiš veľmi jasne vyložil dôsledky pohoršenia. Vysvetľuje závažnosť zadržavania hnevu, trpkosti alebo pohoršenia. Ak sa niekto hnevá na brata bez príčiny, hrozí mu, že bude odsúdený. Ak tento hnev prinesie ovocie a on nazve svojho brata:

„Raca!“¹, je v nebezpečenstve, že bude vydaný moci vysokej rady.

Slovo *raca* znamená *hlupák* (pozn. prekladateľa: pod čiarou v Roháčkovom preklade je *raca prázdna hlava*). V časoch Krista to bol medzi Židmi výraz napomenutia. Ak hnev človeka prerastie do tej miery, že brata nazve bláznom, je v nebezpečenstve pekla. Slovo *blázon* znamená bezbožný.² Vo svojom srdci hovorí blázon, že niet Boha (pozri Ž 14:1). Nazvať v tých časoch brata bláznom znamenalo dosť vážne obvinenie. Hnev človeka, ktorý dokázal svojmu bratovi povedať niečo také, prerástol v otvorenú nenávisť. Dnes by sme tento výraz mohli prirovnať situácii, keď niekomu povieme: „Choď do pekla!“ a myslíme to vážne.

Ježiš vysvetlil, že ak s naším hnevom nejednáme ihneď, môže prerásť do nenávisť. Ak nejednáme s nenávisťou, môžeme sa dostať do nebezpečenstva pekla. Ďalej, ak sme si vedomí toho, že náš brat sa na nás nejakým spôsobom pohoršil, našou hlavnou prioritou by malo byť vyhľadať ho a zmieriť sa s ním.

Prečo by sme s takou naliehavosťou mali vyhľadávať zmierenie – kvôli sebe alebo kvôli bratovi? Kvôli bratovi by sme mali ísť preto, aby sme mu pomohli vymaniť sa z osídla pohoršenia. Aj keď on sám nás nepohoršil, Božia láska nemá v úmysle zanechať ho v jeho hneve bez toho, že by sa najprv pokúsila vystríeť k nemu svoju uzdravujúcu ruku. Možno sme nespravili nič zlé, ale to nie je dôležité. Pre nás má byť dôležitejšie pomôcť bratovi, ktorý padol, než dokázať, že sme mali pravdu.

K pohoršeniu mohlo dôjsť mnohými spôsobmi.

Pohoršený človek je možno presvedčený, že sme sa k nemu nespravodlivo zachovali, kým v skutočnosti sme mu nijako neublížili. Možno má nepresné informácie, ktoré ho viedli k takýmto nesprávnym záverom.

Na druhej strane, môže mať *pravdivé* informácie, no vyvodit si z nich nesprávny záver. To, čo sme povedali, bolo možno určitým spôsobom prekrútené. Možno sme nemali v úmysle nič zlé, no naše slová a činy sa mu javili inak.

Často posudzujeme seba podľa našich úmyslov, no iných ľudí výlučne podľa ich skutkov. Nie je možné zamýšľať jedno a pritom povedať, či spraviť niečo úplne opačné. Niekedy sú naše pravé motívy šikovne skryté aj pred nami samými. Možno veríme, že sú

čisté, no keď sa odhodláme prefiltrovať ich cez Božie slovo, možno sa nám budú javiť inak.

A možno sme voči určitej osobe naozaj zhrešili. Boli sme nahnevaní, alebo vystresovaní a všetko sme si to ventilovali na nej. Alebo nás táto osoba už dlhší čas sústavne provokovala a my sme jej to v slabej chvíli vrátili aj s úrokmi.

Nie je dôležité, ako k pohoršeniu došlo – pohoršený človek má zatemnené chápanie, a svoje úsudky zakladá na dohadoch a klebetách. Klame sám seba, aj keď verí, že sa mu podarilo odhaliť naše pravé úmysly. Ako však môžeme správne usudzovať, keď máme nesprávne informácie? Musíme citlivo rozoznávať skutočnosť, že pohoršený človek z celého srdca verí v oprávnenosť svojho hnevu. Bez ohľadu na dôvod jeho pohoršenia, musíme byť ochotní pokoriť sa a ospravedlniť sa.

Ježiš nás vyzýva k zmiereniu dokonca aj vtedy, keď pohoršenie nie je naša vina. Pokoriť sa kvôli zmiereniu vyžaduje zrelosť. Pre toho, kto zranil, je často veľmi ťažké urobiť prvý krok. Preto Ježiš hovorí človeku, ktorý spôsobil pohoršenie, aby *išiel* za svojím bratom.

ŽIADAŤ O ODPUSTENIE POHORŠENÉHO ČLOVEKA

Apoštol Pavol povedal:

Preto snažme sa o to, čo vedie k pokoji a vzájomnému budovaniu.
Rim 14:19 (Ev. pr.)

Tento verš je návodom, ako pristupovať k človeku, ktorého sme pohoršili. Ak k nemu ideme s postojom hnevu a pýchy, nesnažíme sa o pokoj. Tým to zranenému človeku len sťažujeme. Musíme si teda predovšetkým uchovať snahu o pokoj a zaujať postoj pokory. Je to jediný spôsob, ako dospieť k ozajstnému zmiereniu.

V určitých chvíľach som mal možnosť ísť za ľuďmi, ktorých som zranil alebo nahneval, a oni mi to v danej chvíli spočítali aj s úrokmi. Dozvedel som sa, že som sebecký, bezcitný, namyslený

a hrubý.

Moja prirodzená reakcia by bola: „Nie, nie som. To len ty si ma zle pochopil!“ Keď sa však obhajujem, len tým roznecujem oheň pohoršenia. To nie je snaha o pokoj. Postaviť sa za svoju pravdu a „svoje práva“ nikdy neprináša pravý pokoj.

Namiesto toho som sa naučil počúvať a držať si jazyk na uzde, kým ľudia nepovedia to, čo potrebujú povedať. Ak s nimi nesúhlasím, poviem im, že rešpektujem ich názor a že sa budem snažiť preskúmať svoj postoj a zámery. Potom im poviem, že ma veľmi mrzí, že som ich zranil.

Stáva sa tiež, že ma odhadli správne. Vtedy priznám chybu a poprosím ich o odpustenie.

Ešte raz si zopakujme: priniesť zmierenie znamená pokoriť sa.

Možno preto Ježiš hovorí v nasledujúcich veršoch:

Buď dobre zmyšľajúci a zmier sa rýchle so svojím protivníkom, dokiaľ si s ním na ceste, aby ťa snád nevydal protivník sudcovi a sudca by ťa vydal hajdúchovi, a uvrhli by ťa do žalára. Amen ti hovorím, že nevyjdeš odtiaľ, dokiaľ nezaplatíš aj posledného haliera.

Mat 5:25-26 (Roh. pr.)

Pýcha sa obraňuje. Pokora súhlasí a hovorí: „Máš pravdu. Konal

som tak. Prosím ťa, odpusť mi.“

Ale múdrosť zhora je ponajprv čistotná, potom pokojná, prívetivá, *povoľná*, plná milosrdenstva a dobrého ovocia, nepochybujúca a nepokrytecká.

Jak 3:17 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Božia múdrosť je ochotná poddať sa. Keď dôjde k osobnému konfliktu, nie je tvrdohlavá a neústupčivá. Človek, ktorý sa podriaďuje Božej múdrosť, sa nebojí prijať stanovisko inej osoby pokiaľ ono nie je v rozpore s pravdou.

AKO PRISTÚPIŤ K ČLOVEKU, KTORÝ ŤA POHORŠIL

Hovorili sme o tom, ako sa zachovať voči človeku, ktorého sme pohoršili. Teraz sa zamyslime nad tým, čo robiť, keď niekto pohoršil nás.

Keby tvoj brat zhrešil proti tebe, chod a pokarhaj ho medzi štyrmi očami. Ak ťa poslúchne, získal si svojho brata...

Mat 18:15 (Ev. pr.)

Mnohí ľudia si tento verš vykladajú inak, než mal Ježiš pôvodne v úmysle. Keď ich niekto zraní, idú za ním a konfrontujú ho v hneve, s úmyslom pomsty. Využívajú tento verš, aby mohli odsúdiť človeka, ktorý im ublížil.

Nepochopili však hlavný dôvod, prečo nám Ježiš prikazuje, aby sme chodili jeden za druhým. Nie je to kvôli odsúdeniu, ale kvôli zmiereniu. Ježiš nechce, aby sme šli za naším bratom len preto, aby sme mu povedali, aký bol na nás hnusný. Chce, aby sme pomohli preklenúť priepasť, ktorá bráni obnoveniu nášho vzájomného vzťahu.

Je to podobné tomu, ako nás Boh zmieril so sebou. Zhrešili sme voči Bohu, „ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (Rim 5:8, Roh. pr.). Sme ochotní prestať sa obhajovať a umrieť svojej pýche, aby sme dosiahli zmierenie s človekom, ktorý nás pohoršil? Boh k nám vystrel svoje ruky ešte predtým, ako sme ho prosili o odpustenie. Ježiš sa rozhodol, že nám odpustí ešte predtým, než sme vôbec priznali svoju vinu.

Aj keď k nám náš nebeský Otec vystrel ruky, nemôžeme s ním dosiahnuť zmierenie, kým sa do nášho srdca nedostane jeho slovo o zmierení:

Ale to všetko z Boha, ktorý nás *zmieril* sám so sebou skrze Ježiša Krista a dal nám službu *zmierenia*, ako že Boh bol v Kristovi mieriac so sebou svet, nepočítajúc im ich hriechov a položil do nás *slovo zmierenia*. Teda za Krista posolstvom, ako čo by sám Boh napomínal skrze nás, *prosíme za Krista, zmierte sa s Bohom!*

2 Kor 5:18-20 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Slovo zmierenia vychádza zo spoločného základu, že sme zhrešili voči Bohu. Nikto z nás netúži po zmierení či spasení, kým si nevedomujeme oddelenie od Boha.

V Novom zákone učenci kázali ľuďom, že zhrešili voči Bohu. Ale prečo by sme mali ľuďom hovoriť, že zhrešili? Aby sme ich odsúdili? „Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho“ (Ján 3:17, Roh. pr.). Nerobíme to skôr preto, aby si uvedomili svoj stav, činili pokánie zo svojich hriechov a prosili o odpustenie?

Čo vedie ľudí k pokániu? Odpoveď nájdeme v Rimanom 2:4

A či pohrdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášanlivosti a zhovievavosti nevediac, že *ta dobrota Božia vedie ku pokániu?*

Rim 2:4 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

K pokániu nás vedie Božia dobrota. Jeho láska nás nenechá v odsúdení pre peklo. Boh dokázal svoju lásku tým, že poslal svojho Syna Ježiša, aby za nás zomrel na kríži. Boh vystiera k nám svoje ruky ako prvý, aj keď sme sa proti nemu previnili. Neprichádza k nám preto, aby nás odsúdil, ale aby nás zachránil a uzdravil.

Keďže máme napodobňovať Boha (pozri Ef 5:1), máme sa snažiť o zmierenie s bratom, ktorý proti nám zhrešil. Ježiš nám zanechal tento vzor: Choď za ním, vysvetli mu jeho hriech, nie aby si ho odsúdil, ale aby si mu pomohol odstrániť to, čo vám bráni v zmierení. Božia dobrota v nás privedie nášho brata k pokániu a túžbe obnoviť vzájomný vzťah.

Prosím vás teda ja väzeň v Pánovi, žeby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolaní, s celou pokorou a krotkosťou, so zhovievavosťou znášajúci sa navzájom v láske, usilujúci sa zachovávať jednotu Ducha v zväzku pokoja.

Ef 4:1-3 (Roh. pr.)

Zväzok pokoja udržiavame, keď v nás pretrváva postoj pokory, krotkosti a zhovievavosti a keď v láske navzájom znášame svoje slabosti. Tým sa posilňujú aj putá vzájomnej lásky.

Niektorým ľuďom som ublížil a oni za mnou prišli s odsúdením. Výsledkom toho bolo, že som stratil akýkoľvek záujem

o zmierenie. V skutočnosti som mal pocit, že ani oni netúžia po zmierení. Chceli mi len dať na vedomie, že sa na mňa hnevajú.

Ľn za mnou prišli v duchu krotkosti. Vtedy som veľmi rýchlo zmenil pohľad na celú vec a prosil ich o odpustenie – niekedy ešte skôr, ako stihli dopovedať.

Už sa stalo, že niekto za tebou prišiel a povedal: „Chcem len, aby si vedel, že ti odpúšťam, že nie si taký dobrý priateľ, ako som si myslel, a že si pre mňa neurobil to alebo ono“?

Po takomto preslove väčšinou prichádza vyčítavý pohľad, ktorým ti chce naznačiť: „Dlhuješ mi ospravedlnenie.“

A ty tam stojíš, zaskočený a zranený. Neprišiel, aby sa s tebou zmieril, ale aby ťa zastrašil a ovládal.

Za bratom, ktorý nás pohoršil, by sme nemali ísť, kým sa nerozhodneme odpustiť mu z celého srdca – bez ohľadu na to, ako zareaguje. Predtým, ako za ním zjídeme, by sme sa mali zbaviť akéhokoľvek pocitu nepriateľstva, ktorý sme voči nemu prechovávali. Ak to neurobíme, pravdepodobne z nás budú hovoriť tieto negatívne pocity a namiesto uzdravenia ho zraníme.

Čo však máme robiť, ak k bratovi, ktorý nás pohoršil, pristupujeme so správnym postojom, ale on odmieta počúvať?

A keby nepočúvol, pojmi so sebou ešte jedného alebo dvoch, aby na ústach dvoch svedkov alebo troch bolo postavené každé slovo. A keby ich nepočúvol, povedz to cirkvi, a keby nepočúvol ani cirkvi, nech ti je ako pohan a publikán.

Mat 18:16-17 (Roh. pr.)

Každý z týchto krokov má jediný cieľ: zmierenie. Ježiš v podstate hovorí: „Neprestaň sa pokúšať dosiahnuť zmierenie.“ Všimni si, že ten, kto spôsobil pohoršenie, je súčasťou každého kroku. Často ideme s naším zranením za všetkými len nie za tým, kto zranenie spôsobil. Robíme to preto, lebo odmietame počúvať svoje srdce. Keď môžeme každému povedať svoj pohľad na vec, máme pocit zadostučinienia. Všetci súhlasia s tým, ako veľmi sme trpeli, a to nám poskytuje útechu a utvrdzuje nás v oprávnenosti našej sťažnosti. Takéto správanie však nie je nič iné, len čisté sebeckvo.

VÝCHODISKOVÝ POSTOJ

Nikdy nezlyháme, ak našou motiváciou zostane Božia láska. Láska neprehráva. Keď milujeme iných tak, ako nás miluje Ježiš, zostaneme slobodní dokonca aj vtedy, keď sa nebudú ochotní s nami zmieriť. Dobre sa teraz zamysli nad týmto biblickým veršom. Božiu múdrosť môžeme čerpať v každej situácii.

Ak je možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi.

Rim 12:18 (Roh. pr.)

Boh hovorí: „Ak je to možné...“ pretože sa môže stať, že niektorí ľudia odmietnu „mať s nami pokoj.“ Alebo pristúpiť na ich podmienky zmierenia bude znamenať urobiť kompromis vo vzťahu s Pánom. V oboch prípadoch nie je možné obnoviť vzťah.

Všetchni si tiež, že Boh hovorí: „... nakoľko to závisí od vás.“ Pokiaľ zostaneme verní pravde, máme urobiť všetko, čo je v našich silách, aby sme s danou osobou dosiahli zmierenie. Často sa vzdávame príliš skoro.

Nikdy nezabudnem, ako mi jeden priateľ radil, aby som nevzdal jeden veľmi frustrujúci vzťah. „John, viem, že si dokážeš v Biblii nájsť verše, ktoré ťa oprávňujú celé to vzdať. Predtým, ako to urobíš, buď si istý, že si za to bojoval na modlitbách a že si urobil všetko pre to, aby si do tejto situácie priniesol Boží pokoj.“

Potom dodal: Raz, keď sa obzrieš späť, budeš ľutovať a budeš sa sám seba pýtať, či si urobil naozaj všetko, aby si tento vzťah zachránil. Je lepšie mať istotu, že si urobil, čo bolo v твоjich silách bez toho, aby si spravil kompromis na úkor pravdy.“

Bol som za jeho radu veľmi vďačný a vedel som, že je to múdrosť od Boha.

Pamätajte na Ježišove slová:

Blahoslavení, ktorí pôsobia pokoj, lebo oni sa budú volať synmi Božími.

Mat 5:9 (Roh. pr.)

Nepovedal: „Blahoslavení, ktorí sa snažia o pokoj za každú cenu.“ Takíto ľudia sa vyhýbajú konfrontácii a sú ochotní pristúpiť aj ku kompromisu na úkor pravdy. Pokoj, ktorý udržiavajú, však nie je pravý. Je to len povrchný pokoj, ktorý nevydrží dlho.

Tí, ktorí pôsobia pokoj, pôjdu v láske a budú úprimne a otvorene hovoriť pravdu, aby priniesli pokoj, ktorý je trvalý. Nestoja o udržiavanie umelých a povrchných vzťahov. Túžia po otvorenosti, pravde a láske. Odmietajú skrývať pohoršenie za diplomatický úsmev. Tvoria pokoj odvážnou láskou, ktorá nemôže zlyhať.

Tak isto pristupuje k človeku aj Boh. Nechce, aby žiaden z nás zahynul. Kvôli vzťahu však nebude robiť kompromis na úkor pravdy. Má záujem o zmierenie, s ozajstným odovzdaním, nejde mu o povrchný vzťah. Výsledkom takehoto prístupu je láska, ktorú žiadne zlo nenaruší. On za nás položil život. My ho môžeme len napodobňovať.

Pamätajte, že východiskovým postojom je Božia láska. Nikdy nezlyhá, nikdy neochladne, nikdy nekončí. Nehľadá svoj vlastný záujem. Nerozhorčuje sa (pozri 1 Kor 13:5, Roh. pr.).

Apoštol Pavol napísal, že láska prekoná každý hriech.

A za to sa modlím, žeby vaša láska ešte viac a viac hojnela pravou známosťou a každým vnímaním, aby ste boli schopní posúdiť, čo je dobré a čo nie, aby ste boli čistí a *prostí úrazu* na deň Kristov, naplnení ovocím spravodlivosti, doneseným skrze Ježiša Krista, na slávu a chválu Božiu.

Filip 1:9-11 (Roh. pr., dôraz pridaný autorom)

Božia láska je kľúčom k vyslobodeniu z pasce, ktorej návnadou je pohoršenie. Musí to byť láska, ktorá stále rastie a rozhojňuje sa v našich srdciach.

Mnohí ľudia v dnešnej spoločnosti veria v povrchnú lásku, lásku, ktorá len hovorí, no nekoná. Láska, ktorá nás ochráni pred pádom, je ochotná nesebecky obetovať svoj život – dokonca pre dobro nepriateľa. Keď kráčame v tejto láske, satanova návnada nás nemôže zlákať.

Záver

ODPUŠŤ!

Možno ti počas čítania tejto knihy Duch Svätý pripomenul súčasné či minulé vzťahy, v ktorých si voči niekomu niečo mal. Pán mi dáva na srdce, aby som sa s tebou modlil jednoduchú modlitbu oslobodenia.

Ale ešte pred tým, ako sa budeme modliť, popros Ducha Svätého, aby ťa previedol tvojou minulosťou a ukázal ti všetkých ľudí, ktorým si ešte neodpustil. Stíš sa pred ním, ako ti bude ukazovať, kto sú títo ľudia. Nemusíš vyhľadávať nič, čo tu nie je. Duch Svätý ti ich jasne ukáže tak, že o nich nebudeš pochybovať. Spomienky možno opäť vynesú na povrch bolesti, ktorú si zažil. Neboj sa toho. Duch Svätý bude stáť pri tebe, aby ťa potešil.

Predstav si každého človeka, ktorému budeš odpúšťať, a každému z nich odpusti osobitne. Vymaž dlh, ktorý ti spôsobili. Potom

sa modli túto modlitbu, nemusíš však zostať len pri týchto slovách. Ponúkam ti len návod, nechaj sa viesť Duchom Svätým.

Otče, v mene Ježiša Krista, zhrešil som voči Tebe tým, že som odmietal odpustiť tým, ktorí ma pohoršili. Lutujem svoj hriech a prosím Ťa o odpustenie.

Uvedomujem si tiež, že im nedokážem odpustiť bez Tvojej pomoci. Z celého srdca im chcem odpustiť. (Vyslov ich mená a každému z nich odpusti osobitne.) Všetko zlé, čo mi spravili, prikrývam krvou Ježiša Krista. Už mi viac nič nedlhujú. Odpúšťam im všetko, čo mi vykonali.

Nebeský Otče, tak ako Ťa môj Pán Ježiš prosil, aby si odpustil tým, ktorí mu ublížili, i ja sa modlím, aby si odpustil tým, ktorí sa previnili voči mne.

Prosím Ťa, aby si ich požehnal a viedol ich k bližšiemu vzťahu s Tebou. Amen.

Teraz si napíš mená ľudí, ktorým si odpustil, do svojho denníka spolu s dátumom svojho rozhodnutia odpustiť im.

Možno sa budeš musieť trénovať v tom, aby si zostal slobodný od pohoršenia. (Ak nerozumieš, čo to znamená, znovu si prečítaj 13. kapitolu.) Rozhodni si, že sa za nich budeš modliť, ako by si sa modlil za seba. Tvoj denník ti to bude pripomínať. Ak budú aj naďalej tvoju myseľ obťažovať myšlienky pohoršenia, bor ich Božím slovom a smelo prehlasuj svoje rozhodnutie odpustiť. Prosil si o Božiu milosť odpúšťať, a Božia milosť je mocnejšia ako neodpustenie. Buď smelý a odvážny a bojuj dobrý boj viery.

Keď si budeš istý, že tvoje srdce je uzdravené a pevné, chod za týmito ľuďmi. Maj stále na pamäti, že za nimi ideš preto, aby si sa s nimi zmieril pre ich dobro a nie pre tvoje vlastné. Tento postoj ti zaručí víťazstvo. Získaš svojho brata (pozri Mat 18:15) a to je milé v Božích očiach.

Tomu však, ktorý vás môže zachrániť od pádu a nepoškvrnených postaviť s plesaním pred svoju slávu: jedinému múdremu Bohu, nášmu Spasiteľovi v Kristovi Ježišovi, sláva, veľba, sila a moc pred všetkými vekmi aj teraz i na všetky veky! Amen.

Júda 24-25 (Ev. pr.)

Poznámky

1. KAPITOLA

1. W. E. Vine, Merrill Unger, and William White Jr., *An Expository Dictionary of Biblical Words* (Nashville, TN: Thomas Nelson, 1984), heslo „pohoršenie, pohoršiť“. Angl. „offence, offend“ (ďalej len *Vine's Expository Dictionary*)

6. KAPITOLA

1. *Vine's Expository Dictionary*, heslo „dieťa“. Angl. „child“
2. *Vine's Expository Dictionary*, heslo „syn“. Angl. „son“
3. Pod heslom „syn“ vo *Vine's Expository Dictionary* novozákonných výrazov (neskrátené vydanie) autor jasne vysvetlil rozdiel medzi biologickým dieťaťom (*teknon*) a synom na základe podobnosti (*huios*):

Rozdiel medzi veriacimi ako „Božími deťmi“ *teknon* a tými, ktorí sú „Božími synmi“ *huios* nachádzame v liste Rimanom 8:14-21. Duch Svätý svedčí spoločne s ich duchom, že sú „Božími deťmi,“ a ako takí sú dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými. Tento text zdôrazňuje skutočnosť ich duchovného znovuzrodenia (verše 16-17). Na druhej strane „všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími,“ (Roh. pr.) t.j. „tí a nikto iný“. Ich správanie je dôkazom pravosti ich vzťahu a podobnosti s Pánovým charakterom.

Slovo *huios*, ako ho používal Pán Ježiš, mal veľký význam, ako je tomu napríklad v Matúšovi 5:9: „Blahoslavení, ktorí pôsobia pokoj, lebo oni sa budú volať synmi Božími,“ a vo veršoch 44, 45: „Milujte svojich nepriateľov; dobrorečte tým, ktorí vás preklínajú; čiňte dobre tým, ktorí vás nenávidia, a modlite sa za tých, ktorí vás potupujú a prenasledujú, aby ste boli [sa stali] synmi svojho Otca, ktorý je v nebesiach.“ Učenci mali robiť tieto veci nie pre to, aby sa stali Božími deťmi, ale nakoľko už sú Božími deťmi, (všimnime si, že

už majú Otca). Táto skutočnosť by sa mala prejavovať v ich charaktere, a tak sa stanú synmi! Pozri tiež 2. Korintanom 6:17-18.

4. The Rockford Institute, Center on the Family in America (Rockford, IL).

7. KAPITOLA

1. Zondervan Topical Bible (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1969), heslo *Šimon*.
2. *Vine's Expository Dictionary*, heslo „skala“ Angl. „rock“
3. tamtiež

8. KAPITOLA

1. Logos Bible Study Software for Microsoft, version 1.6 (Oak Harbor, WA: Logos Research Systems Inc., 1993), heslo „preosiť“ Angl. „sift“
2. J. D. Douglas et al., eds., *New Bible Dictionary* (Wheaton, IL: Tyndale House, 1982), 2. vydanie, heslo „Peter“

11. KAPITOLA

1. Logos Bible Study Software, version 1.6 (Oak Harbor, WA: Logos Research Systems Inc., 1993).
2. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. Vydanie (Springfield, MA: Merriam-Webster Inc., 1993).

12. KAPITOLA

1. Francis Frangipane, *Three Battlegrounds* (Cedar Rapids, IA: Advancing Church Publications, 1989), str.50.

13. KAPITOLA

1. *Vine's Expository Dictionary*, heslo „cvičiť“ Angl. „exercise“

14. KAPITOLA

1. *Vine's Expository Dictionary*, heslo „hlupák“ Angl. „raca“
2. tamtiež

Máte záujem o vyučovania od Johna Bevera?

A – audiokazeta za 69,- Sk

V – videokazeta za 295,- Sk

26.7. 2001 Ako funguje poddanosť a poslušnosť autoritám	A
26.7. 1999 Bez posvätenia nikto neuvidí Pána	V
27.7. 2001 Božia bázeň alebo ako sa triasť nad jeho Slovom	A
27.7. 2000 Milosť dáva moc k čineniu Božej vôle	A,V
27.7. 1999 Odpustenie otvára nebesia	V
28.7. 1999 Poslušnosť v utrpení vedie k rastu	V
28.7. 2000 Pravá pokora	A,V
24.7. 2003 Ako sa zachovať pri nespravodlivom zaobchádzaní	A
29.7. 2004 Ako uctievať Boha v duchu a v pravde	A

Kompletný zoznam našich produktov
nájdete na www.slovozivota.sk, alebo nás kontaktujte mailom
slovozivota@slovozivota.sk, tel. 02-44461195.

Vydavateľstvo Slovo života vydalo v roku 2004:

LISA BEVEROVÁ
Si viac, než koľko vážiš

160 strán, 185,- Sk

Dôležitá kniha pre ženy od manželky Johna Bevera.

Odváž sa veriť a táto kniha bude poslednou, ktorú potrebuješ na to, aby si skoncovala s bojom o udržanie váhy, a zbavila sa závislosti na jedle. Autorka knihy s úprimnosťou podáva mocné svedectvo o tom, ako zápasila a vyhrala svoj osobný boj s váhou. Zároveň k tejto téme ponúka mnohé oslobodzujúce pravdy a princípy.

- *Nahraď svoj imidž nájdením svojej hodnoty v Bohu.*
- *Vymaň sa z ničivého kolobehu chudnutia a chop sa pravej slobody.*

Objednajte si časopis *Vítazný život*

Pošleme vám ho **zadarmo** na vašu adresu.

Obsahuje vyučovania, správy zo sveta, zaujímavé svedectvá, reportáže z kresťanských podujatí, oznamy o nových knihách, audio a videokazetách.

Vychádza štyrikrát do roka na 16 stranách.

Slovo života, P.O. Box 17, 814 99 Bratislava,

☎ 02/44461195,

slovozivota@slovozivota.sk